S.A. COOK

Diamante pe luciul gheţii

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS

Romance

Prolog

„Şi acum doamnelor şi domnilor, punctul culminant al spectacolului nostru: medaliatul olimpic cu aur, de trei ori campion mondial la proba de patinaj artistic, maestrul arabescurilor pe luciul argintiu al gheţii, unicul Jason Starke, „Omul de gheaţă”.

Luminile reflectoarelor se stinseră şi Jason patină până în centrul ringului, oarecum stingherit de pompoasa introducere. După părerea lui, prezentatorul ar fi trebuit să adauge „tehnicianul strălucit căruia îi lipseşte sufletul pentru as aprecia propriul har”. Pentru o clipă, îşi strânse buzele de parcă ar fi încercat să oprească acel gând care-l obseda de câţiva ani – programul pe care-l avea de executat îi cerea o concentrare maximă. Îşi luă poziţia de începere, întrebându-se ca de fiecare dată dacă strălucirea execuţiei va putea compensa senzaţia de gol. Simţi cum adrenalina creşte transformând dorinţa de a atinge imposibilul în necesitate imperioasă.

Deodată, muzica izbucni în liniştea perfectă, iar luminile albastre destrămară întunericul punându-i în evidenţă costumul: pantaloni roşu-aprins şi o centură lată din piele – bustul era gol. Cu braţele întinse, execută un triplu salt perfect, dar acea trăire pe care o dorea atât de mult lipsea în continuare.

Sportul care devenise pur şi simplu viaţa lui cu mulţi ani în urmă nu era decât o carapace goală pentru efortul, asiduitatea, nenumăratele ore pe care i le dedicase. Gândul trădării harului său îl durea. Calculându-şi cu sânge rece fiecare următoare mişcare, patina şi-şi executa programul artistic în faţa publicului venit să vadă campionul. Spectatorii plătiseră preţul mare al biletelor iar el, la rândul lui, plătise cu încordarea muşchilor, cu ore de

efort epuizant, cu o viaţă personală pustie pe care n-o mai putea tolera. Frânturi ale imaginilor din trecut îi strecurară în suflet o temere pe care n-o mai simţise până atunci: oare viaţa însemna doar atât? Pentru o clipă, o emoţie tulbură acel echilibru perfect în care totul era sub control – un fel de furie eliberatoare. Se desprinse de gheaţă şi se lansă în aer, ca imediat acea emoţie să se stingă.

Spectatorii îi urmăreau mişcările vrăjiţi, cu răsuflarea tăiată. Broboane de transpiraţie se prelingeau pe muşchii săi cu sclipiri de aur topit. Femeile erau fascinate de forţa şi de graţia sa; bărbaţii se simţeau greoi şi stingheri în faţa lui; criticii urmau să scrie că nimic nu putea egala măiestria execuţiei lui; agentul lui va face lista sponsorilor care se vor întrece pentru a-i plăti onorarii mari în schimbul reclamei făcute de el produselor lor.

Jason simţea lăcomia celor din jur sufocându-l: publicul, Frank, agentul lui, Lisa, partenera sa la proba de perechi şi iubita lui – toţi nu făceau decât să ia de la el; de fapt, toţi reflectau imaginea lui însuşi: lipsiţi de orice sentiment, lipsiţi de substanţă, pustii. Îşi dădea seama că trăise prea mult în mijlocul unor oameni care smulgeau din el câte o bucăţică la fiecare spectacol, în timp ce el căuta acel vis numit perfecţiunea tehnică şi emoţională a patinajului.

Începu să simtă oboseala; doar antrenamentul său de excepţie şi condiţia fizică îl ajutară să termine exerciţiul fără ca efortul să se cunoască. Simţi cum publicul cere un final spectaculos şi-l oferi, înălţându-se şi răsucindu-se în aer mai sus şi mai repede decât normal, sfidând prin perfecţiunea execuţiei sale orice risc. Publicul bisa în delir şi prezentatorul le oferi încă o părticică din sângele lui, anunţând bisul cerut.

Petrecut de ovaţii şi felicitări, Jason se întoarse în vestiar. Tăcerea de aici era tot atât de lipsită de substanţă ca şi elogiile dinainte. Rămase în mijlocul încăperii, cu buzele strânse şi cu umerii căzuţi, ca după o înfrângere. Se auzi deodată o bătaie în uşă. Doar doi oameni ar fi

îndrăznit să-l deranjeze după spectacol: Lisa sau Frank.

— Intră! spuse el, luându-şi o figură senină ce nu trăda nimic din zbuciumul său.

— Nu mi-a venit să cred! începu imediat Frank, dând buzna pe uşă. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Îţi imaginezi ce va fi mâine după aşa un spectacol? Am reperat printre cei prezenţi cel puţin patru persoane marcante din lumea presei. Îţi pot aranja contracte oriunde.

Jason se demachia, ascultând total dezinteresat. îl chemase pe Frank pentru a-i aranja o vacanţă de câteva săptămâni. Crezuse că e vorba doar de o stare de oboseală şi de nemulţumire, dar acum se-ntreba dacă nu cumva problema era mai gravă. Îşi scoase costumul, merse la duş, urmat îndeaproape de Frank care continua să facă planuri, apoi se-mbrăcă în hainele de stradă. Din buzunarul pantalonilor îi alunecă portmoneul, când se auzi o altă bătaie în uşă. De data aceasta era Lisa, zâmbitoare, încântată de programul pe care tocmai îl terminase de executat.

— Păcat că n-ai văzut, spectatorilor le-a plăcut mult evoluţia mea.

— Întotdeauna am spus că eşti fantastică pe gheaţă, şopti el, sărutând-o uşor.

Acest sărut devenise un gest mecanic. Jason îşi studie reacţiile, de parc-ar fi fost vorba de altcineva, nu de el. Nimic, nici în comportamentul lui, nici în al Lisei, nu indica vreun pic de sentiment pentru celălalt. Şi ea, ca şi el, de altfel, nu era preocupată decât de propria ei persoană. Cât despre Frank, şi acesta era un profesionist de excepţie, dar lipsit de orice urmă de sensibilitate. Chiar şi acum, nici nu ştia, nici nu-i păsa de prezenţa Lisei, tot aşa cum şi aceasta făcea abstracţie de prezenţa agentului acolo. Enervat de această introspecţie, Jason încercă să nu se mai gândească la nimic. Se-ntoarse să-şi ridice portmoneul căzut, când din acesta ieşi o tăietură veche de ziar: era fotografia unei tinere patinatoare surprinsă în timpul unei sărituri. Studie fotografia, amintindu-şi şi momentul respectiv, şi fata.

Diana Diamond. Un fenomen, deşi abia adolescentă.

Avea şanse mari să câştige medalia de aur la patru ani după ce el însuşi obţinuse titlul de campion mondial, dar în mod inexplicabil se retrăsese chiar cu un an înainte de campionat. Jason atinse fotografia, gândindu-se la faţa ei, la bucuria ce i se citea pe chip şi în fiecare gest ultima oară când o văzuse patinând. Măiestria execuţiei era surprinzătoare pentru vârsta ei, dar lui i se părea că adevăratul har consta în modul de interpretare a muzicii. îl impresionase, tot aşa cum impresionase şi publicul. Îşi amintea c-o simţise atunci prin toţi porii. îl marcase atât de mult, încât îi schimbase percepţia asupra propriei sale maniere de execuţie. Privind-o pe Diana, îşi descoperise imperfecţiunea – îşi dăduse în sfârşit seama de ceea ce-i lipsea.

— Ce ai acolo? întrebă Lisa, fără însă a se arăta prea curioasă.

Jason închise portmoneul şi-l puse în buzunar. Nici el nu-şi putea explica de ce purtase cu el fotografia Dianei.

— Nimic.

— Rămâne valabil să ieşim diseară?

— E vreun motiv să n-o facem?

— Uite… în ultimele săptămâni mi-ai dat clar de-nţeles… Ştii ce vreau să spun.

— Ce moment ciudat ţi-ai ales pentru a începe această discuţie.

— Niciunul din noi nu s-a implicat profund în această relaţie, începu ea, studiindu-şi în oglindă noul costum, şi nici nu este cazul să ne întristăm pentru acest sfârşit despre care amândoi ştiam că e inevitabil. Noul patinator m-a invitat la cină! Vreau să merg, dar n-o voi face decât dacă ştiu că între noi s-a terminat totul.

Jason căută adânc în sufletul lui un semn care să indice faptul că relaţia pe care o avusese cu această femeie timp de trei ani însemnase ceva: regret, furie, ciudă… orice. Nu găsi nimic. Teama pe care o simţise în timpul spectacolului îşi înfipse ghearele şi mai adânc. Ciudat era că ştiuse că legătura lor se încheiase.

— Ar fi trebuit să-ţi spun cu câteva săptămâni

înainte.

— Poate. Cred însă că e mai bine că m-ai lăsat să-mi dau singură seama. Îţi mulţumesc c-ai procedat aşa.

— Hei, aţi terminat? interveni Frank, ridicându-şi privirea de pe carneţelul pe care făcea mereu calcule şi însemnări. Vreau să discut cu Jason, iar apoi nu vă mai deranjez: rămâneţi singuri.

— Nu, rămâi tu. Plec eu.

Jason o privi plecând şi luă prima hotărâre impulsivă.

— Frank, vreau să întrerupi acest contract pentru spectacol. În seara aceasta am dat ultima reprezentaţie.

Capitolul 1

Diana Diamond îşi parcă maşina în faţa biroului administrativ al patinoarului. Învăluită în întunericul nopţii, mergea încet prin zăpadă. Îşi ridică pentru o clipă privirea, savurând aerul ce-i muşca obrajii, mireasma pinilor şi liniştea pe care nu le găsea decât în Denver, la ora trei dimineaţa. Apoi, gândindu-se că trebuie să profite din plin de cele nouăzeci de minute la care avea dreptul, se grăbi să intre. Nu erau decât doi paznici şi un patinator care exersa supravegheat de antrenor.

În Denver existau mai multe patinoare unde profesioniştii şi amatorii se puteau antrena, plătind cu ora. Dar dintre toate, cel administrat de Nicky era cel mai căutat: era liniştit, gheaţa era întotdeauna în stare foarte bună şi prezenta avantajul de a nu fi deschis marelui public.

Diana se aşeză să-şi pună patinele, preocupată doar de coregrafia pe care o pregătea pentru una din cele mai bune patinatoare profesioniste din ţară.

Când muzica se opri, auzi antrenorul mustrându-şi elevul pentru calitatea piruetei executate. Tonul strident al acestuia îi readuse în minte amintiri neplăcute. De câte ori nu se aflase ea însăşi într-o situaţie similară? De câte ori nu fusese şi ea mustrată aşa?

Cândva, aspirase la aurul olimpic. Cândva îi făcea o plăcere enormă să evolueze pe gheaţă şi să împărtăşească tuturor bucuria pe care o simţea. Mai târziu, necesitatea

de a atinge perfecţiunea se transformase în dorinţa de a câştiga o medalie la Jocurile Olimpice. Lucrase cu mai mulţi antrenori, unul mai dur, mai exigent şi mai critic decât celălalt. Un timp, provocarea de-a deveni cea mai bună îi dăduse aripi, dar, într-o zi, un bărbat îi spusese că perfecţiunea e un mit. Diana scutură uşor din cap, ca şi când ar fi încercat s-alunge acele luni traumatizante dinainte de retragerea sa din competiţie. Chiar şi acum, după zece ani, toată acea poveste încă mai constituia un punct nevralgic, chiar dacă se dedicase cu pasiune actualei ei cariere şi era mulţumită să poată duce o existenţă normală, să aibă o clientelă în continuă creştere şi un cont bancar pe măsură.

Vocea aspră a antrenorului îi distrase atenţia; o enerva. Critica aceea continua şi se stăpânea cu greu să nu intervină. Spre surprinderea ei, însă, tânărul replică. îi venea să-l aplaude pentru curajul care ei îi lipsea la vârsta lui. După o scurtă tăcere, antrenorul zâmbi, îl bătu prieteneşte pe umăr şi-i spuse ceva ce Diana nu putu auzi dar care, în orice caz, lumină chipul băiatului. Aşadar, era un antrenor care chiar încerca s-ajute şi nu să distrugă încrederea şi visurile unui tânăr.

Când cei doi plecară, Diana puse banda ei sonoră şi se pregăti să-nceapă exerciţiul. Petrecuse aproape toată săptămâna ascultând melodia pe care o alesese şi schiţând mişcările pe care le considera cele mai potrivite. Melinda, patinatoarea pentru care compunea exerciţiul, era o femeie cu picioare lungi şi trup ispititor, care voia să exprime şi prin dansul ei exact voluptatea pe care o degaja în mod obişnuit, ceea ce, desigur, uşura foarte mult sarcina Dianei. Melinda nu era tipul atletic, aşa că exerciţiul trebuia să se concentreze pe redarea trăirii şi nu pe sărituri complicate. În acordurile din ce în ce mai puternice ale muzicii, trupul Dianei deveni torţa vie a arderii sale interioare: cu capul uşor întors într-o parte, cu o sclipire provocatoare în priviri, fiecare mişcare a sa exprima deliciul cu care se abandona ritmului.

Jason intră în patinoar fără să ştie prea bine ce căuta

acolo. Călătorise aproape toată ziua şi-acum era flămând şi obosit – de fapt, epuizat; mult prea epuizat pentru a putea dormi. Aşa că, venise aici, în loc să meargă în apartamentul pe care-l închiriase provizoriu.

Se apropie, hipnotizat de acordurile impetuoase ale muzicii revărsate asupra luciului gheţii. O patinatoare în costum verde deschis îi atrase privirea. Se opri s-o privească făcând o piruetă atât de perfectă încât îi tăie respiraţia. Pentru o clipă, păru pur şi simplu suspendată în aer, apoi aterizã şi chipul i se lumină de un zâmbet exprimând o invitaţie atât de lascivă, încât interesul lui depăşi sfera strict profesională. Deodată, corpul lui până atunci obosit, se înfioră de poftă de viaţă. Emoţia pe care a o simţea era inconfundabilă.

Diana Diamnod, obsesia lui; ea era singura care-l putea face să trăiască o clipă de o asemenea intensitate.

Doi ani făcuse planuri cum s-ajungă la Denver, s-o găsească; era un vis de care avea nevoie pentru a supravieţui. Dar trebuia să fie sigur; poate că-i idealizase talentul, poate că era la fel ca oricare altă patinatoare. Privi atent, încercând să găsească o greşeală în modul ei de execuţie, ceva care să-i furnizeze o scuză pentru a renunţa la planul lui. Nu reuşi – totul era perfect: Diana era pasiune pură şi incandescentă.

Aproape fără să-şi dea seama, Jason înaintă până la mantinelă; o dorinţă imperioasă îi alungă într-o clipă toţi anii de disciplină ştiută şi autocontrol; cu nările larg deschise adulmeca în aer ca o sălbăticiune.

Când muzica încetă, aplauzele lui îi surprinseră pe amândoi.

— Cine e acolo? întrebă Diana, cu ochii măriţi de uimire.

Jason păşi hotărât în conul de lumină – nu mai era cale de întoarcere. Femeia aceasta avea cheia care-i putea descătuşa emoţiile, dacă va mai vrea vreodată să patineze. Şi dacă planul lui era bine pus la punct, ea n-avea să afle niciodată cum pusese în mişcare cerul, pământul şi pe Frank pentru a ajunge în preajma ei şi a-i sorbi din putere.

Planul lui pentru înfiinţarea unui complex sportiv vast destinat patinajului artistic era un vechi obiectiv de-al lui, iar acum devenise un fel de camuflaj la adăpostul căruia îşi putea continua căutarea pe plan personal.

Diana îl recunoscu imediat. Deşi Jason se retrăsese din lumea competiţiilor de aproape doi ani, figura lui apăruse mult prea des în ziarele şi revistele sportive, pentru a nu fi uşor recunoscut de oricine care avea vreo legătură cu acest domeniu. Ochii lui erau tot atât de reci şi lipsiţi de expresie în realitate, ca şi în fotografii.

Jason Starke, „Omul de gheaţă" – un strălucit tehnician; atlet superb; perfecţiune pe lamele înguste argintii ale patinelor; campion olimpic; de trei ori campion mondial; o legendă vie a patinajului american, un ideal pe care fiecare tânăr patinator şi-ar fi dorit să-l atingă, deşi acel nivel de execuţie era aproape imposibil de realizat. Probabil lista calităţilor lui putea continua, dar cu toate acestea evoluţia lui pe gheaţă n-o entuziasma: era totul făcut fără un pic de suflet, lipsit complet de orice emoţie; perfecţiunea nu era învăluită în sentiment.

— Domnul Starke.

— Patinezi foarte bine.

Nu-i scăpă faptul că deveni brusc foarte rezervată. Se ştia în lumea patinajului că Diana evita să evolueze în public şi refuza să apară în lumina reflectoarelor. Comportarea ei ciudată dăduse loc la numeroase speculaţii. Retragerea ei din competiţiile de amatori şi hotărârea aproape fantastică de a nu mai apărea în public erau inexplicabile. Printre altele, Jason era hotărât să elucideze acest mister.

— Mulţumesc, răspunse ea cu un aer absent, încercând să-şi imagineze ce fel de om era. Acel autocontrol era parcă nefiresc. Şi totuşi, când se apropie de ea, în privirea lui nu găsi nimic care s-o facă să-şi schimbe impresia. Părea o statuie care respiră: gura, deşi frumoasă, părea să nu fi zâmbit niciodată; vocea, deşi adâncă şi blândă, era atât de lipsită de expresie, încât putea tot atât de bine veni dintr-o maşinărie sofisticată.

Diana îşi strânse braţele în jurul corpului; brusc, i se făcu frig.

— N-ar trebui să stai aşa; e frig, îi spuse Jason scoţându-şi haina şi oferindu-i-o.

— Am şi eu o jachetă, acolo.

— O jachetă care deocamdată încălzeşte bancheta, remarcă el privind în direcţia indicată.

Mai făcu un pas spre ea şi-i puse haina pe umeri. Dacă evoluţia ei pe gheaţă fusese uluitoare, cu atât mai mult îi era chipul. Combinaţia de ochi verzi, păr negru ca abanosul şi piele albă era perfectă, iar parfumul ei discret îi înnebunea simţurile. Făcea eforturi mari să se stăpânească, derutat deopotrivă de starea de iritare şi de dorinţa de a o atinge. Cuvintele, scăpate de sub control, trădau tot ce încerca el s-ascundă.

— Eşti căsătorită sau ai vreo relaţie sentimentală?

Diana tresări, uluită de întrebarea pusă în mod atât de direct. Citise că Jason Starke e un individ extrem de îndrăzneţ, dar nu se aşteptase chiar la asta.

— De ce?

Deşi făcuse o gafă îngrozitoare, Jason încercă să profite de greşeala lui.

— De ce crezi că-ntreb? Mă atragi. Vreau însă să fiu corect.

Surprinderea ei i se păru ciudată; îşi închipuia că e obişnuită să fie asaltată de bărbaţi. Cât despre Diana, dacă în cei douăzeci şi nouă de ani de existenţă n-ar fi învăţat să păstreze aparenţele, pe figura ei s-ar fi citit şocul în faţa unei propuneri atât de indiferente.

— Uite domnule Starke, nu ştiu de unde ideea că interesul tău faţă de mine mi-ar face vreo plăcere, pentru că trebuie să-ţi spun că nu e deloc aşa, chiar dacă eşti un patinator grozav. Nici măcar nu te cunosc.

— Credeam că tocmai ăsta e rolul întâlnirilor – îţi dau ocazia să te cunoşti, observă el, curios mai degrabă de motivul pentru care opunea rezistenţă, decât de refuzul ei.

— Întâlniri?!

— Doar nu ţi-am propus să facem dragoste.

Diana îl privi lung, întrebându-se dacă nu cumva patinatul la ora trei dimineaţa îi alterase facultăţile mentale. Doar nu era cu putinţă să-i fi spus aşa ceva.

— Oricum, n-aş fi acceptat.

— Sigur că nu. Vrei să-ţi cunoşti partenerul.

O prinse de braţ şi-o conduse spre bancheta pe care erau haina şi pantofii ei. Dac-ar fi fost vorba despre orice altă femeie, gestul i-ar fi produs un oarecare interes şi o plăcere moderată. În cazul ei, avea impresia de ceva extrem de viu, puternic, ceva de care nu se mai putea dispensa.

— Ce faci?

— Te duc de-aici într-un loc cald, preferabil unde se poate bea o cafea. Am călătorit toată ziua şi am nevoie de ceva care să mă ţină în picioare.

— Nu merg nicăieri.

Îşi trase braţul cu putere, crezând că întâmpină rezistenţă din partea lui şi se dezechilibră. Susţinând-o, Jason o apropie strâns de pieptul lui. Cu capul lăsat pe spate, Diana îl privi lung; ochii lui erau mai degrabă analitici decât admirativi şi, din nou, simţi acea răceală aproape ca pe o mângâiere.

La rândul său, Jason aştepta să-i vadă reacţia. Alesese un drum periculos. Va fi în stare să ţină sub control viitorul?

— Eşti frumoasă.

Ochii ei erau de un verde adânc, ca al unei păduri de nepătruns: întunecaţi, misterioşi – locul perfect în care o femeie să-şi ascundă secretele.

— Iar tu eşti nebun, replică ea, enervată de căldura lui care-i provoca o reacţie total neaşteptată.

— Interesantă reacţie la un compliment.

— Nu mi s-a părut un compliment, ci o simplă afirmaţie.

— Eşti furioasă? De ce?

— Şi tu ai fi, în cazul meu. Nu sunt un obiect, aşa că nu mi te mai adresa şi nu mai vorbi despre mine ca şi cum aş fi.

— Aşa ţi se pare?

Uimirea sinceră din vocea lui, primul semn al unui sentiment, o făcu să tacă. Până atunci crezuse că nu făcea altceva decât să pună în aplicare o tehnică mult exersată de cucerire a femeilor. Or, după cum reacţionase, se înşelase.

— Tu cum ai numi-o?

Întrebarea ei era logică, având în vedere situaţia, numai că el nu voia să răspundă. îi dădu drumul şi se depărtă puţin.

— Exact cum ai spus şi tu, numai că nu m-aşteptam să mă prinzi.

Diana aproape că-l crezu. Vocea îi părea sinceră, privirea sigură, şi cu toate acestea, intuiţia ei şi acea sensibilitate exagerată care era pentru ea ca un blestem, îi spunea că Jason minte. Întotdeauna gata să apere cauza celor singuri şi lipsiţi de iubire, lăsă ca nevoia ei aproape organică de-a ajuta şi alina învinse raţiunea: în ciuda aparenţelor, simţea că Jason avea nevoie de ajutor, intuia golul dinăuntrul lui şi încercarea lui desperată de a-l umple.

— Trebuie să termin de exersat.

Jason văzu cum o căldură ciudată – în locul furiei din privirea ei – o căldură cum nu-i mai arătase decât Lorelei şi Pippa. Cândva, încercase să le iubească pe amândouă, pe sora şi pe mătuşa lui, dar nu reuşise, deşi, ele îl iubeau şi nu făceau niciun secret din acest lucru. În viaţa lui existaseră prea multe femei care se folosiseră de el ca de o rampă de lansare, sau pur şi simplu pentru a se încălzi la razele gloriei lui. Ucisese capacitatea de a iubi, nu mai simţea nevoia de a avea încredere. Acolo unde existase odată emoţie sau vulnerabilitate, acum nu mai erau decât logică şi raţiune. Credea numai în ceea ce vedea, atingea sau gusta şi în ceea ce putea face. Devenise pe drept cuvânt un om de gheaţă. Nu voia ca această femeie să-l privească aşa cum o făcea acum, cu căldură; n-avea nevoie să vină în întâmpinarea lui într-un mod pe care el nu-l prevăzuse; nu voia angajamente, încurcături, legături

sentimentale; voia doar ca arta sa să capete profunzime.

— Trebuie să mă odihnesc, spuse el întorcându-se să plece.

— Mă cheamă Diana.

Vocea ei blândă îl opri. O altă greşeală: uitase s-o întrebe cum o cheamă. Ar fi trebuit s-o facă, pentru că altfel n-avea cum să explice logic cum de ştie deja, fără să trădeze faptul că-i urmărise îndeaproape cariera.

— Nici măcar nu m-ai întrebat.

— Da, ar fi trebuit s-o fac. Scuză-mă.

Iritat, îşi înăbuşi o înjurătură; scuzele erau pentru cei slabi şi pentru cei pe care voia să-i impresioneze.

— Ţi-ai uitat şi haina şi e frig afară.

Acum, în privirea ei era îngrijorare. Jason simţi o uşoară enervare; era un străin. De ce i-ar fi păsat dacă el ar fi suferit din cauza frigului? Să se fi-nşelat în privinţa ei? încerca să-l impresioneze?

— Mi-a fost şi mai rece, altă dată.

Diana înaintă spre el; pe de o parte considera că e o nebunie să prelungească această întâlnire, dar pe de altă parte, simţea nevoia să creeze o mică fisură în carapacea lui de autocontrol.

— Da, dar nu din cauza mea. Luă haina de pe umeri, intenţionând s-o aşeze peste a lui. Apleacă-te puţin. îi studie faţa, încercând să surprindă o cât de mică schimbare de expresie; ochii lui rămaseră neclintiţi, întunecaţi şi de nepătruns.

Jason scutură din cap, întinzând mâinile pentru a lua haina.

— Nu muşc. Simţea că nu poate să renunţe.

— De ce-ţi pasă? întrebă el uimit.

— De ce să nu-mi pese?

Surprinderea lui o făcu să zâmbească; aproape că reuşise.

— Sunt un străin pentru tine.

— Eşti o fiinţă.

— Iar tu, genul de inimă care sângerează din orice.

— Mi s-au spus şi lucruri mai rele. Nu-l înţelegea, dar

îşi dădea seama că încerca s-o îndepărteze. Apleacă-te până nu îngheţăm amândoi.

Jason o studie, observând ceea ce-i scăpase mai înainte: ochii aceea verzi reflectau inteligenţă şi curaj. Diana ştia să obţină ceea ce voia. Se aplecă până la nivelul ei, lăsând-o să-i aşeze haina pe umeri. Cu faţa la distanţă de câţiva centimetri de-a ei, o privi lung în ochi, rezistând cu greu dorinţei de-a o săruta. Paradoxal, tocmai această reacţie neaşteptată îl făcu să se retragă; nu putea să accepte că el avea nevoie de ceva.

— Eşti mult prea încrezătoare. După cum ai spus, nici nu mă cunoşti.

Privirea lui rece o examină insultător.

— Dacă n-aş fi o doamnă, te-aş pălmui.

— Oricine mă cunoaşte te-ar putea preveni că nu sunt un domn.

Reuşise să-i ucidă orice urmă de interes pentru el, dar începu să se-ndoiască în privinţa tacticii pe care o abordase.

— Într-o bună zi, voi învăţa cum să pun frâu inimii, şopti ea ca pentru sine, dezgustată de propria sa slăbiciune.

Jason ştia că nu intenţionase ca el s-o audă. Îşi strânse pumnii şi, pe măsură ce ea se-ndepărta, simţi cum îl cuprinde frigul. Rămase privind-o cum alunecă spre centrul de lumină, de unde se uită la el o clipă. Regretul şi durerea din ochii ei îl luară prin surprindere, strecurându-i-se în suflet. Când Diana porni muzica, îşi dădu seama c-ar trebui să plece, dar imediat apoi, că nu va putea face acest lucru şi că va rămâne s-o vadă dansând.

Diana se abandonă muzicii, simţindu-se înfrântă într-un mod pe care n-ar fi ştiut să-l explice. Suferea din cauza acelui străin; era atât de pierdută în gânduri, încât uită că trebuie să se pună în postura Melindei şi-şi exprimă prin dans propria personalitate, aşa cum nu mai obişnuia s-o facă de câtva timp. Furioasă, tulburată, simţind încă ghearele trecutului înfipte adânc în sufletul ei, Diana se lansă în sărituri, sfidând bărbatul care o privea,

provocându-l prin măiestria mişcărilor. Muzica era firul ei călăuzitor pe Pământ, iar pasiunea îi dădea aripi să zboare. Fiecare mişcare îi era destinată lui, ceea ce o irita şi mai mult.

Jason o urmărea cu respiraţia tăiată. îi simţea efortul de-a atinge imposibilul şi provocarea pe care i-o lansa. Nu-şi amintea să mai fi văzut o patinatoare cu o asemenea forţă – forţa unui vulcan în plină erupţie, în care era totuşi nesfârşită graţie. Exerciţiul era mult mai complicat decât primul şi din nou – o tehnică impecabilă. Săritura extrem de diferită de la final îl transformă într-o apoteoză.

Văzând-o însă aproape planând deasupra suprafeţei necruţătoare a gheţii, Jason simţi pentru prima dată o teamă cumplită şi, involuntar, păşi spre ea, uluit de propria sa îngrijorare. Muzica încetă şi, pentru a doua oară, se aflau faţă în faţă.

— De ce nu evoluezi în public? vocea lui nu mai era de această dată lipsită de expresie.

Diana respira greu din cauza efortului. Era furioasă pe faptul că prezenţa lui o făcuse să patineze cu o patimă pe care n-o mai simţise de mult timp. Trecuseră zece ani de când nu mai putea patina fără teamă în faţa unui public, fie acesta cât de mic. Astăzi, furia şi jignirea ce i se adusese o făcuseră să uite trecutul. Păşise în cercul de lumină plină de emoţie, dar regăsise farmecul pur al gheţii şi bucuria de a plonja în cascada de sunete şi ritmuri care revărsa peste ea o libertate totală.

— Pentru că nu vreau.

Capitolul 2

Statutul de vedetă nu-l transformase pe Jason într-un înfumurat, dar era obişnuit să fie tratat cu respect şi consideraţie. Această femeie însă, nu-i arăta niciuna, nici cealaltă.

— Întotdeauna răspunzi atât de nepoliticos când ţi se pune o întrebare? spuse el sarcastic, enervat de atitudinea ei.

— Tu m-ai întrebat; ai dat ordin să ţi se răspundă, îl înfruntă ea, având conştiinţa clară că făcuse o fisură în

autocontrolul său.

— Bine. Reformulez: De ce o femeie cu un talent ca al tău refuză să împărtăşească publicului bucuria de a dansa pe gheaţă?

— Nu tuturor le plac luminile rampei.

— Cândva îţi plăceau, murmură Jason prudent, neştiind cum s-o abordeze mai bine pentru a o convinge să-l ajute la realizarea complexului sportiv.

Diana clipi mirată de tonul său blând care-ar fi putut fi foarte bine preludiul unei încercări de seducţie. Dar ochii îl trădau: erau mai degrabă şireţi decât admirativi, tatonând un teren necunoscut, maidegrabă decât plini de interes. Ar fi trebuit s-o înfurie modul lui de-a se juca astfel cu ea. Ar fi trebuit să-i întoarcă spatele pur şi simplu. Numai că nu se simţea în stare, de parcă ar fi fost ţintuită în acel loc.

— De fapt, de ce-ai venit? întrebă ea în cele din urmă, intuind că era ceva ce o privea, dar neştiind ce anume.

— Profit de faptul că sunt în trecere pentru a prospecta terenul. Un adevăr parţial era deocamdată suficient şi oricum, îl ajuta să se apropie de ea.

— De ce?

În alte condiţii, Jason ar fi avut mintea destul de limpede pentru a profita de ocazie şi a-şi începe campania. Dar emoţia pe care o simţea în faţa Dianei îi răvăşea complet gândurile.

— E o poveste lungă şi sunt prea obosit acum ca să-ţi explic.

Cu capul uşor înclinat într-o parte, Diana încerca să-şi dea seama cât adevăr ascundea eschivarea lui.

— Ştii cine sunt., şopti ea pe gânduri.

Era adevărat c-avea reputaţie, totuşi nu se aştepta ca el s-o fi remarcat de-acolo, din vârful piramidei în care se afla.

— Nu era niciun secret, deşi nu mai apari în faţa publicului, eşti foarte cunoscută. Nu degeaba te-au numit „vrăjitoarea gheţii”.

Diana Diamond era giuvaierul căutat de aproape toţi

patinatorii din ţară şi poate de mulţi din străinătate; toţi pândeau ocazia de-a lucra cu ea, iar vedetele plăteau sume exorbitante pentru a beneficia de timpul şi de creativitatea ei.

— Dacă alţii mă consideră astfel, spuse ea, făcând o grimasă la auzul acelui supranume pe care ziariştii i-l dăduseră după ce mulţi din clienţii ei începuseră să câştige premii cu exerciţiile create de ea, este problema lor, nu a mea!

— Există întotdeauna şi reversul medaliei: trandafirii care ni se aruncă la picioare au şi spini.

— Nu s-ar părea că-ţi pasă de aşa ceva.

— Orice semn de slăbiciune este ca o dâră de sânge într-o apă cu rechini; sunt o mulţime de oameni care abia aşteaptă să li se ofere capul tău pe o tipsie de argint. Cuvintele lui porniră de data aceasta direct din inimă, necenzurate.

Diana răsuflă oarecum uşurată; aşadar, avea şi el ceva omenesc şi se pare că preţul succesului fusese o lecţie dură de viaţă. Înţelegea foarte bine, doar şi ea trecuse prin aşa ceva.

— Acum, ai terminat de exersat?

— Da.

— Rămâne valabilă invitaţia la o cafea.

— Mai devreme te-ai enervat.

— Orgolii masculine. Îmi place să cred despre mine că nu mă afectează nimic, dar se pare că nu e aşa.

Ridică din umeri, surprins de faptul că se simţea puţin jenat de modul cum proceda. Dacă n-ar fi cunoscut aversiunea Dianei faţă de orice însemna patinaj de amatori, ar fi preferat s-o abordeze cinstit şi să-i propună să facă parte din echipa care să lucreze la complexul sportiv.

— Logica îmi spune că n-ar trebui să te cred.

— Nu mi se pare c-ai fi o femeie foarte logică.

Oboseala îi cuprindea tot corpul, iar creierul lui depunea un efort dublu pentru a găsi cuvintele potrivite, regretul îi amplifica îndoiala în mod chinuitor.

— Ai dreptate. nu sunt.

Jason îi privi buzele, dându-şi seama că dorinţa lui n-avea nimic comun cu motivul pentru care venise s-o caute. Nu voia s-o rănească şi simţi nevoia s-o avertizeze.

— Cred c-ar fi mai bine să te laşi condusă de logică. Iar eu, ar trebui să merg să mă odihnesc.

Îşi învinse cu greu nevoia de a rămâne lângă ea, de a-i vedea zâmbetul. Era capabil de multe lucruri, dar nu şi de-a minţi pe această femeie. Se interesase şi aflase o mulţime de date despre trecutul ei, despre reacţia la evenimentele cu care se confruntase. Îşi dădea seama cât de greu îi va veni ei să ia în considerare ceea ce avea să-i propună şi cât de greu îi va veni lui, dacă nu cumva îi va fi imposibil, să-i explice de ce are nevoie de ea.

Diana îl privi îndepărtându-se spre ieşire, uimită de retragerea lui atât de bruscă.

— Stai puţin, Jason!

— Lasă, Diana, n-are niciun rost, răspunse el, fără să se oprească. Dacă nu pleca în momentul acela, era posibil să nu mai ţină seama de planurile lui, de trecutul ei, de ceea ce-ar fi spus ea dacă i-ar fi ştiut intenţiile. Uită c-am venit.

— De ce? îşi pusese apărătorile la patine şi-l ajunsese din urmă, prinzându-l de braţ, astfel încât îl obliga fie s-o dea brutal la o parte, fie să se-ntoarcă şi s-o privească.

Jason se opri, nervos că nu-l lăsa să se poarte altruist măcar o dată în viaţă. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, şi-ar fi păstrat calmul!

— Ar fi trebuit să-ntrebi cum de-am venit aici la această oră.

Vorbea pe un ton vehement şi furia, regretul şi frustrarea erau forţe aproape palpabile în jurul lui.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Şcoală de patinaj; pentru olimpici; aici; la Micky. Fiecare cuvânt era ca o lovitură de bici ameninţătoare. Mai precis, un complex pentru patinaj artistic – cu antrenori, coregrafi, psihologi, creatori de costume. Iar tu eşti prima pe lista mea de recrutare.

Diana îl privea cu ochii măriţi de spaimă, prin faţa cărora începuseră deja să se perinde amintirile trecutului.

— Nu, nu poate fi adevărat; Micky mi-ar fi spus. Nu te voi ajuta, şopti ea citind în cele din urmă adevărul în ochii lui şi simţindu-se trădată şi prinsă în capcană.

— Normal – rana încă nu s-a cicatrizat. Am fost avertizat că vei refuza, chiar dacă eşti cea mai bună pentru aşa ceva. Ai trecut şi tu prin asta. Ştii prin ce trec câteodată aceşti copii în încercarea de-a atinge imposibilul. Ai vorbit în faţa unui grup de ziarişti despre existenţa unidimensională, exigenţele impuse de antrenamente, nevoia de a găsi ceva dincolo de ringul patinoarului. Ai spus foarte clar că nu vrei să ai nimic de-a face cu sportul de amatori. S-ar spune că eşti chiar fanatică în această privinţă. Ai renunţat la şansa de a câştiga medalia de aur doar ca să scapi. Atitudinea ta este tot atât de cunoscută ca şi măiestria ta. Avându-te pe tine, aş fi ridicat prestigiul centrului mai mult decât prin ani de antrenament! Probabil că visurile mele sunt lipsite de realitate, dar cu ajutorul tău şi al altora ca tine, aş putea fi luat în serios. Vreau să realizez mai mult decât să-nvăţ copiii să patineze şi să câştige concursuri; vreau să-i învăţ să se dezvolte ca personalităţi şi ca patinatori.

Mărturisirea lui, în ciuda tonului pe care fusese făcută, îi captă atenţia. Era deopotrivă furioasă pentru că-i ascunsese intenţiile lui şi impresionată de faptul că intenţionase să plece tocmai când era pe punctul de a-i accepta invitaţia, fără să-i cunoască motivele.

— Ştiai că mă vei găsi aici, acum?

— De unde era să ştiu ce program de antrenament ai?

— L-ai fi putut întreba pe Micky.

— Da, spuse el obosit, ducând mâna la ceafă, dar nu m-am gândit.

— Arăţi complet epuizat.

— Urăsc să călătoresc.

O simţea plină de o bunătate ce-l ispitea să cedeze tocmai când trebuia să se arate mai dur, ceea ce-l irita.

— Cu atât mai mult, de ce-ai venit aici în loc să mergi să te odihneşti?

Urăsc şi să dorm într-un pat străin şi, pe deasupra, eram şi prea obosit ca să dorm. Ai de gând să te oferi să ai tu grijă de mine? Jason era ca un câmp cu mărăcini – numai spini, fără nicio floare care să mai înfrumuseţeze priveliştea.

— În niciun caz. Tu ai nevoie de cineva cu o inimă de fier.

— Ţi-ai dat seama doar după câteva minute de discuţie cu mine?

— Nu uita că şi tu ai o anumită reputaţie.

Jason făcu o grimasă, ştiind bine cum se scria despre el în ziare. Deşi se retrăsese de aproape doi ani, numele lui apărea foarte des în paginile jurnalelor.

— Nu trebuie să crezi întotdeauna ce se scrie în presă.

— Nu, dar ştiu că, de obicei, există un sâmbure de adevăr în toate acele poveşti.

— Care poveşti? Despre femei sau despre spiritul de competiţie?

— Presupun că-n ambele. Dar nu aceasta mă deranjează. Te-am privit patinând şi mi-am dat seama de potenţialul extraordinar de adevărată măiestrie existent. În stare latentă, atât timp cât mişcările sunt executate ca de un robot. Nu te laşi niciodată liber să simţi ceva când eşti pe gheaţă? Aş putea înţelege asta în stadiul de amatorism, dar nu când eşti profesionist şi-ţi permiţi o mai mare libertate artistică.

Jason nu se aştepta la o asemenea critică.

— Înseamnă că n-ai citit foarte bine ziarele, din moment ce nu-ţi aminteşti că tocmai în acest defect constă măiestria mea: parcă termenul folosit în mod obişnuit era „tehnician strălucit”. Unul din citatele mele preferate era: „Stilul său are duritate, dar şi fineţea cizelării unui diamant”.

— Ai fi putut să schimbi ceva!

— Şi tu ai fi putut continua să patinezi, dacă n-ai fi

cedat laşităţii în ultima clipă. Doisprezece ani de antrenamente! Erai pe punctul de a intra în echipa olimpică, erai considerată printre cei mai buni trei sportivi ai anului şi era foarte posibil s-aduci aurul în ţară; iar tu ai ales să fugi. Nu-mi vorbi mie despre libertate. Cel puţin, eu mi-am onorat angajamentele şi nu i-am dezamăgit pe cei ce au crezut în mine, care au lucrat cu şi pentru mine.

Până în momentul acela, Jason nici nu-şi dăduse seama cât de trădat se simţise când ea renunţase.

Cuvintele lui o răniseră atât de mult, încât Diana lovi şi ea la rândul ei, fără să gândească.

— Am abandonat totul ca să nu ajung ca tine. Am vrut să nu uit să plâng, să râd, să mă-nfurii. N-am vrut să trăiesc doar ca să patinez şi mai ales n-am vrut să uit că este omenesc să oboseşti. Suntem patinatori, nu automate.

Se-ntoarse brusc cu spatele, furioasă şi jignită. Nicky ar fi trebuit să-i spună că patinoarul e de vânzare, măcar pentru a putea începe să caute altul. Iar Jason Starke, îi despicase pur şi simplu existenţa, cu o singură lovitură de cuţit.

— Hei! Nu vrei să te confrunţi chiar cu nimic?

— Mă confrunt cu mult mai multe decât tine, probabil, strigă ea scoţându-şi patinele cu gesturi nervoase.

Zgomotul uşii trântite îi aduse o uşurare, dar şi o ciudată dezamăgire. N-ar fi trebuit nici să se înfurie, nici să se lase înşelată de şiretenia lui Jason.

„M-ai făcut totuşi un bine”, spuse ea cu voce tare. „De acum, nu voi mai fi o pradă uşoară”.

Îşi luă lucrurile şi ieşi pe uşa laterală, dar se opri imediat mirată să-l vadă pe Jason sprijinit de maşina ei.

— Ce mai doreşti?

— Să mă duci cu maşina. Am venit cu taxiul. E târziu şi sunt foarte obosit; cred c-aş dormi aşteptând un taxi – aş cădea cu faţa în zăpadă şi aş muri îngheţat.

— Unii dintre noi n-ar considera asta o pierdere atât de mare, mormăi ea, surprinsă de zâmbetul lui.

— Am meritat-o, spuse el trist, privind-o cu atenţie.

Nu ştiuse până atunci că e capabil să simtă mai mult decât un regret trecător pentru indiferent ce motiv. Acum, în câteva minute, trecuse prin chinurile unui zbucium sufletesc mai mare decât în ultimii zece ani. Tot nu înţelegea ce era cu această femeie care-l tulbura atât de mult şi nu era dispus s-o lase până nu elucida misterul. Pe de altă parte, cred că şi tu îmi eşti datoare; gestul meu cavaleresc de a te anunţa în legătură cu planurile mele n-a fost o mişcare tocmai în avantajul meu.

— Asta e problema ta.

— Nu cred că ţi-e teamă de mine.

— Nu-mi este şi te sfătuiesc să nu mă provoci să ţi-o dovedesc.

Jason zâmbi, plăcut surprins de replicile ei inteligente şi de atitudinea ei fermă. Diana Diamond avea curaj şi tupeu.

— Promit să mă port frumos. Nici nu mai amintesc de complexul sportiv şi, dacă preferi, nu mai vorbesc deloc.

— N-am încredere în tine.

Distinse în vocea ei un fel de capitulare, dar bucuria pe care-ar fi simţit-o în mod normal ştiindu-se învingător, lipsea; locul ei îl luase o ciudată uşurare.

— Foarte bine, nici nu trebuie să ai. Dacă mi se dă o şansă cât de mică, încerc să profit. Am făcut asta de atâtea ori, încât aproape că a devenit o a doua natură.

— Nu te strădui să fii amabil, pentru că nici în amabilitatea ta nu am încredere.

— Fii liniştită, nu durează mult.

Diana se abţinu să râdă, dar nu-şi putu reprima un zâmbet. Îşi dădu seama că nu-l poate lăsa acolo. Era o naivă cu inimă bună, recunoştea, dar individul era într-adevăr epuizat.

— Nu cred că te poţi abţine.

— În condiţii normale, nu, dar acum mă voi ţine de cuvânt.

Diana îşi impuse să nu se lase impresionată, deşi figura lui obosită cerea un ajutor căruia îi era greu să-i rezişti.

— Urcă în maşină şi nu adormi înainte să-mi spui unde să te duc; desigur, dacă nu vrei să te-arunc în zăpadă.

Jason zâmbi, obosit; Diana n-ar fi întors spatele nimănui care i-ar fi cerut ajutorul, deşi n-ar fi recunoscut aceasta pentru nimic în lume.

— Am închiriat un apartament în complexul nou de pe colina de la poalele munţilor. îl ştii?

— Da.

Porni maşina, aşteptându-se ca el să reînceapă din clipă-n clipă discuţia despre complex, pentru că nu punea deloc preţ pe promisiunile lui. Dar, după ce parcurse mai mult de patru kilometri fără ca Jason să spună un cuvânt, se gândi că poate se înşelase în privinţa lui. Aruncă o privire spre el: avea ochii închişi şi respiraţia atât de regulată, încât părea că doarme, ceea ce o deranjă, în loc s-o facă să se simtă uşurată că nu e în pericolul de a continua acea discuţie neplăcută.

La rândul lui, Jason o privea printre gene, gândindu-se nemulţumit la ce încurcătură făcuse. Trebuia să-şi revizuiască poziţia, dar nu ştia cum. În ceea ce-o privea pe Diana, avea o voinţă de neclintit; acest lucru constituia acum un impediment, dar dacă reuşea s-o convingă, tocmai această trăsătură de caracter a ei avea să devină unul din lucrurile cele mai de preţ. Categoric, tăria ei de caracter era de admirat.

Diana opri în faţa unui complex de locuinţe de lux. Se întoarse spre Jason care, după toate probabilităţile, dormea. Cel mai simplu ar fi fost să-l trezească, dar nu se putu hotărî să-i tulbure liniştea regăsită după efortul pe care-l depusese. îl privi, încercând să-nţeleagă ce o atrăgea la el. Era un bărbat rece, dur, mai interesat de rezultat, decât de modul cum îl obţinuse – într-un cuvânt, avea tot ceea ce ei îi displăcea profund. Enervată de lipsa ei de consecvenţă, îl atinse uşor pe umăr.

— Hai, Starke, am ajuns.

Jason se prefăcu a se trezi. Se ţinuse de cuvânt, deşi nu fără greutate. Avusese ocazia să se mai gândească, dar tot nu ajunsese la nicio concluzie.

— Jason, trezeşte-te. E târziu şi vreau s-ajung acasă.

Se aplecase deasupra lui şi, când el deschise ochii, lumina lor ciudată o paraliză. Şi el o privi atent, dorindu-şi deopotrivă să nu se-ndepărteze de el şi să nu se fi apropiat atât de mult.

— Da. Vino să luăm cina împreună, mâine.

— Nu.

— De ce? Acum, când ştii de ce-am venit, nu mai constitui un pericol pentru tine.

Îşi ridică mâna încet şi-i cuprinse obrazul în palmă, făcând-o să tresară, fără însă a se feri.

— Ţi-am spus că n-am încredere în tine.

— Şi eu, la rândul meu, ţi-am spus să nu ai. Poţi însă avea încredere în cina de mâine seară – din seara aceasta de fapt. Mă voi purta frumos; ai cuvântul meu de onoare. Un armistiţiu, dacă vrei.

— Nu ştiam că suntem în război.

Jason zâmbi şi Diana uită de orice obiecţie văzându-i chipul astfel transfigurat: părea mai tânăr, mai puţin dur, extrem de viril, dar cu o delicateţe care, paradoxal, îi accentua forţa.

— Suntem: fiecare dintre noi vrea altceva şi niciunul, nici celălalt nu e obişnuit să piardă. Cred că vom ajunge la o confruntare pe viitor, dar aceasta nu se va-ntâmpla la cina din această seară.

— Dar ce se va-ntâmpla la cină? întrebă ea, ştiind deja că va accepta invitaţia, indiferent dacă era înţelept sau nu să procedeze aşa.

— Ne vom înţelege; ne vom plăcea; poate mai mult. Nu ştiu. Contează atât de mult pentru tine să ştii toate răspunsurile înainte ca întrebările să fie puse?

— Înainte, conta.

— Înainte, n-aş fi făcut nimic necalculat. Amândoi riscăm.

Se priviră în ochi, căutând drumul cel bun în acel labirint de incertitudini.

— Bine.

— La ora şapte.

— Dar nu ştii unde locuiesc.

Zâmbetul lui pieri. O privi o clipă şi se decise: n-o va putea câştiga niciodată cu minciuni şi şiretlicuri. îl interesa mai mult s-ajungă la sufletul ei, decât să-i obţină semnătura pe un contract. Scoase din servietă un dosar subţire şi i-l aşeză în braţe.

— Ştiu unde locuieşti, numărul de telefon, numărul maşinii. printre altele.

— Ce-i asta? Privi îngrozită mai întâi spre el, apoi spre dosar, intuind deja răspunsul.

— Am făcut deja câteva investigaţii.

— N-aveai dreptul.

— Ştii bine că da; devenind persoane publice, suntem tot timpul expuşi privirilor scrutătoare. Chiar dacă te fereşti de camerele de luat vederi, aceasta nu înseamnă că nu eşti o persoană publică. E adevărat, n-am putut face rost de-o fotografie recentă a ta, şi crede-mă că m-am străduit.

În lumina destul de slabă din maşină, Diana citi acea pagină în care se condensau etape din viaţa ei.

— De ce-mi spui toate acestea, acum?

— Nu-mi place să te manipulez. Te vreau pentru proiectul meu şi nu voi renunţa, dar voi juca totuşi cinstit, deşi dur.

— E un avertisment?

— O promisiune. Întotdeauna îmi respect promisiunile. Chiar şi eu mă conduc în viaţă după câteva principii. Eşti dispusă să rişti stând în preajma mea, sau preferi să fugi şi să mă înfrunţi de la distanţă?

— Nu cred c-ar fi o mişcare inteligentă să-ţi întorc spatele.

— Într-adevăr…

— Să ştii că dacă întârzii, nu te aştept.

— Aşa cum îmi închipuiam.

Capitolul 3

Diana privea pe fereastră, de-acasă de la ea, pulberea fină de zăpadă aşternută pretutindeni. Era aproape douăsprezece, cam ciudat să-ţi începi ziua la acea

oră, dar ea aşa îşi organizase viaţa. Patina de la ora trei la patru şi jumătate dimineaţa, apoi mergea acasă şi dormea până la zece, se plimba puţin ca să se simtă pe deplin trează, făcea acel minimum de gospodărie necesar pentru a-şi întreţine micul apartament pe care şi-l cumpărase cu doi ani în urmă, lua prânzul la ora două, apoi concepea exerciţiile pentru clienţii ei, astfel încât muzica şi mişcarea patinatorului să se îmbine într-un tot indestructibil de frumuseţe şi măiestrie. Urmau cina între ora şapte şi opt, o scurtă odihnă, după care se pregătea din nou să meargă la patinoar. În funcţie de anotimp, se răsfăţa în fiecare zi făcând schi, o plimbare călare sau pe jos în mijlocul naturii, ca un dar pe care şi-l făcea sieşi pentru viaţa ordonată pe care o ducea, împărţită între casă şi muncă. Avea uneori momente când regreta această monotonie relativă, dar în general, programul rigid al existenţei ei îi aducea o ciudată satisfacţie. Acum, cu apariţia lui Jason Starke, ar trebui să facă o modificare, indiferent dacă era dispusă sau nu. Ca să-l evite pe acest individ şi planurile lui, trebuia în primul rând să găsească un alt loc pentru a patina, dar nu înainte de-a discuta cu Nicky, mai exact, de a-i face scandal pentru că n-o pusese la curent cu planurile lui.

— E în birou?

— Diana, ce-i cu tine atât de devreme? întrebă Maggie, soţia şi secretara lui Nick.

— Fac tot posibilul să mă stăpânesc. Şeful tău mi-a făcut o figură urâtă.

— Cine, Nicky? Nicky al nostru? Imposibil.

— Da, da, Nicky al nostru.

— Aud cumva numele meu luat în desert?

Nick Minolti, cunoscut mai mult sub numele Nicky, ieşi din biroul lui şi intră în cel al soţiei. Era un bărbat ca un spiriduş, cu ochi zâmbitori, temperament vulcanic şi o mare dragoste pentru patinaj şi faţă de cei ce se sacrificau pentru acest sport.

Diana se-ntoarse rapid, privindu-l sever pe omul pe care-l considera de ani de zile prieten.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Jason Strake şi despre vânzare?

— Credeam că ţi-am spus.

— Ştii bine că nu. Nu te mai preface – n-ai uitat deloc.

Nicky nu mai găsi nicio ieşire, ţintuit de privirile acuzatoare ale Dianei şi pline de furie ale soţiei sale.

— Aceasta a fost o condiţie a vânzării, se adresă pe rând, soţiei lui şi Dianei. Ştii că voiam să vindem. A fost însă categoric în privinţa garantării orelor tale de antrenament.

— Nu pot să cred că s-au petrecut toate acestea chiar aici, lângă mine, fără să-mi spui nimic, protestă Maggie. De asemenea, nu pot să cred c-ai ajutat un străin fără să ţii seama de sentimentele Dianei.

— Nu mi-am închipuit c-ar avea o importanţă atât de mare, din moment ce toate aceste clauze sunt garantate. Nu pot face nimic fără consimţământul Dianei. Uite, Diana.

Merse în biroul lui şi scoase dintr-un seif câteva hârtii.

— Citeşte; totul e scris aici. Chiar şi avocatul nostru a recunoscut că e o afacere superbă.

Privirea lui implora înţelegere. Pentru o clipă, evită să se uite la Maggie. Se simţise îngrozitor pentru că nu putuse să-i spună nimic Dianei, dar faptul că trebuise să-i ascundă acest lucru soţiei îl distrusese pur şi simplu. Dacă nu i s-ar fi oferit o sumă atât de mare şi dacă n-ar fi ştiut cât de mult îşi dorea Maggie să se elibereze de povara administrării fără ajutor a patinoarului, n-ar fi acceptat niciodată.

Diana citi actul. Tot ce spusese Nicky era adevărat. Întrebarea era de ce un om cu reputaţia de-a fi nemilos în toate tranzacţiile pe care le încheia, atât pe plan personal cât şi pe plan profesional, oferise nişte avantaje aproape unilaterale părţii celeilalte. Nedumerirea luă locul furiei.

— Nu înţeleg, mormăi ea.

— Nici eu, recunoscu Nicky ridicând din umeri. Ciudat este că el a deschis discuţia despre programul tău

de antrenament.

— Vrei să spui că avea totul deja pregătit când a venit să te abordeze?

— Da. Maggie şi cu mine discutaserăm înainte, dar încă nu pusesem patinoarul spre vânzare.

— Atunci, cum de-a aflat?

— Nu ştiu. De fiecare dată când îl întrebam, expresia de pe chipul lui mă făcea să renunţ de a mai cere explicaţii. Aşadar, n-am mai pus întrebări şi-am luat cecul, o dată şi jumătate mai mult decât intenţionam să cer.

— Şi ce veţi face, tu şi Maggie, fără patinoar? Veţi călători?

— S-ar putea să nu plecăm nicăieri, răspunse Nicky cu un zâmbet care-l făcea să pară mult mai tânăr decât cei cincizeci de ani ai săi. Starke vrea să rămânem în continuare aici toată viaţa. Are planuri mari în legătură cu acest loc şi mi-a oferit postul de administrator dacă vreau. Încă nu i-am dat un răspuns; aşteptam ca tranzacţia să se încheie definitiv pentru a-i putea spune lui Maggie. Voiam să fie o surpriză, scumpa mea, spuse el privindu-şi soţia.

— Ei bine, chiar ai reuşit să mă surprinzi. Ştiu cât de mult înseamnă patinoarul pentru tine. Nu credeam c-ai să-l vinzi vreodată. credeam că spui doar aşa. Şi să fii administrator.

— Amândoi. Asta va însemna mai mult timp liber şi mai puţină responsabilitate. Astfel, vom putea face tot ce n-am reuşit să facem până acum şi să rămânem în continuare aici.

Diana se aşează pe scaunul din faţa biroului lui Nicky, abia observând scena de împăcare dintre cei doi. îi trebuia un timp de gândire. Nu înţelegea motivul care-l determina pe Jason să procedeze aşa. Tot ce făcea părea să contravin imaginii de individ nemilos şi rece pe care şi-o crease. În condiţii normale, n-ar fi plătit niciun ban în plus şi, categoric din sursa din care aflase de posibila vânzare, aflase şi preţul la care proprietatea era evaluată.

— Ai văzut planurile?

— Nu.

— Nu eşti curios să afli amănunte dacă accepţi postul oferit?

— Am fost, dar Starke a lăsat să se înţeleagă că nu mi-ar fi făcut propunerea dacă n-ar fi fost convins că mă pot achita de sarcină. Mai mult, a spus că, într-un fel, cumpără numele meu, dar a subliniat că, dacă nu-mi place ce face el, sau nu mai vreau să lucrez, voi avea suficiente resurse pentru a mă retrage din afacere. Nu cred c-aş fi fost atât de direct în locul lui, dar nu pot să nu-l admir pentru felul corect în care a procedat.

— Înţeleg.

— Mă ierţi?

— Ştii bine că da, spuse Diana oftând adânc, nesigură în ceea ce priveşte viitorul, dar conştientă că nu-l poate învinui pe Nicky pentru decizia luată; nu fusese vina lui că Jason venise cu un plan gata făcut.

— Ar fi trebuit să-ţi spun.

— În contract se menţionează clar că nu sunt afectată de această schimbare.

— Cel puţin, nu va trebui să cauţi un alt patinoar.

— Mai precis, nu va trebui să fiu pusă în situaţia de a nu găsi un alt patinoar de acest calibru. Închirierea se face aici la preţ foarte convenabil.

— Mă bucur că ştii acest lucru. Când Starke va veni aici săptămâna aceasta, vă veţi putea întâlni.

— Când trebuie să vină? întrebă ea, reuşind să-şi mascheze surprinderea; nu se aşteptase ca Nicky să nu ştie că Jason venise deja.

— Secretara lui a sunat ieri, dar n-a spus. Ne-a anunţat doar că va veni curând.

Diana se ridică extrem de încurcată. Nu înţelegea ce sperase Jason să obţină venind neanunţat, dar tranzacţia era ca şi încheiată

— Să vedem ce schimbări vor aduce următoarele luni, şopti ea.

— Schimbări în bine, neapărat. Starke nu pare să fie omul care să înceapă un proiect şi să nu-l ducă la bun sfârşit. Sunt curios ce planuri are.

* * *

Jason privi din nou pe fereastra apartamentului său. Ningea abundent, dar el nu avea în faţa ochilor decât imaginea femeii pentru care venise. N-o ştia decât ca adolescentă şi nu fusese pregătit pentru schimbarea din aceşti zece ani care trecuseră. Avea tenul ca un fildeş impecabil, cu obrajii uşor îmbujoraţi; genele erau negre şi extrem de lungi. Mişcările ei aveau graţia unei balerine, iar vocea ei, chiar când era furioasă, cele mai dulci modulări pe care le auzise. Plutea în amintirea lui tot aşa cum plutise pe gheaţă în zori. Venise pregătit să-i ofere aproape orice pentru serviciile ei, dar, cu mintea înceţoşată de emoţii care-i fuseseră complet străine până atunci, se dovedise incapabil să-şi urmeze planul. Îşi închipuia că Diana mersese deja să discute cu Nicky şi ştiind ce legătură strânsă era între ei, era convins că va vedea contractul întocmit de el. Se-ntreba dacă-i va spune ea direct, sau va aştepta ca el să deschidă subiectul. Zâmbi vag la acest gând. Planul lui mergea bine, cu excepţia neprevăzutei sale atracţii fizice atât de intense faţă de Diana. În rest, luase în calcul toate posibilităţile; nu trebuia decât s-aştepte să facă pasul următor.

Diana privi îndelung coala albă de hârtie din faţă şi închise muzica. N-avea niciun rost – niciodată nu fusese atât de lipsită de inspiraţie; nu izbutea să conceapă primele mişcări ale exerciţiului. De fapt, nimic din ceea ce făcea astăzi nu era cum trebuie. Aruncă o privire spre ceas – ar fi vrut ca timpul să treacă mai repede. Mai erau trei ore până la venirea lui Jason şi tot nu era sigură cum să procedeze şi tot nu înţelegea ce punea el la cale. Nu se amăgea cu gândul că n-o va presa, dar nici nu putea să-l întrebe mai mult. Nu putea să-i spună că se simţea încolţită şi că singura soluţie părea să fie să se lase în mâinile lui. Oare asta şi voia el? îi venea greu să creadă, dar nu găsea nicio altă explicaţie

Jason intră cu maşina pe care o închiriase pe străduţa îngustă ce ducea spre casa Dianei. Luminile de la ferestrele locuinţei ei te îmbiau să intri. Se-ntreba dacă era

conştientă de căldura pe care o emana şi-şi aminti din nou de senzaţia plăcută de-a se afla în preajma ei, de a-i asculta vocea, de a o privi în ochi, şi mai ales de-a o vedea patinând. Tot ce el nu reuşea să facă, la ea era perfecţiune; până şi luciul gheţii se însufleţea, pe când sub paşii lui nu rămânea decât o suprafaţă cu o duritate de diamant. El, care nu invidia pe nimeni, o invidia pe Diana pentru inima şi mintea ei deschise în faţa adevăratei frumuseţi a sportului lor.

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut s-alunge aceste gânduri şi coborî din maşină. Se plictisise să fie un robot care executa totul cu precizie, în loc de pasiune. Chiar dacă nu va putea învăţa de la Diana cum să vibreze de acel foc lăuntric, măcar va avea grijă ca niciun alt patinator să nu mai aibă parte de acel tip de antrenament care îi ucisese sufletul.

Diana îi auzi maşina şi se mai privi o dată în oglindă: hotărî că puloverul roşu şi fusta neagră pe care le purta erau potrivite pentru orice loc în care-ar fi mers. Până nu-l va înţelege pe Jason mai bine, n-avea de gând să-l lase să se apropie, mai ales că licărul acela de dorinţă în întunericul vieţii ei solitare nu trecuse neobservat. Dar o văpaie trecătoare fără niciun sentiment nu însemna nimic pentru ea.

Soneria sună şi Diana deschise imediat uşa. Primul lucru, căută să-i vadă ochii, pentru că numai acolo putea să existe adevărul în legătură cu el. Admiraţie, curiozitate, apreciere şi prudenţă – o combinaţie ciudată, mascată repede de o politeţe calculată. Se simţi dezamăgită – îi promisese un armistiţiu şi ea înţelesese prin asta o relaţie bazată pe sinceritate.

— Eşti foarte punctual.

— O obişnuinţă creată de antrenamente. Arăţi minunat.

— Complimentul care se face în mod obişnuit.

— Dar e adevărat. Era surprins de replica ei rapidă şi de faptul c-o vedea circumspectă; uitase de înţelegerea lor în privinţa armistiţiului?

— Poate, dar nu e meritul meu pentru această combinaţie de gene şi nu trebuie să te oboseşti cu astfel de comentarii.

Îl înfruntă cu privirea, iar el i-o susţinu gânditor evaluând şi aşteptând.

— Crezi că asta fac?

Revenise la expresia lui tipică: rece, calculată, controlată.

— Aşa se pare.

— N-am vrut.

Diana ridică din umeri, dorindu-şi să aibă măcar un dram din stăpânirea de sine a lui Jason. Era deopotrivă furioasă şi dezamăgită dându-şi seama că armistiţiul nu era decât o iluzie. Se-ntoarse cu spatele spre el, oftând; n-ar fi vrut ca seara aceea să înceapă cu un război.

— N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Dar ai spus.

Păşi mai aproape de ea, încercând s-o înţeleagă. Dacă aveau să colaboreze la acel complex, dacă urma să înveţe de la ea tot ce-avea nevoie, trebuia să ştie cum gândeşte. Uneori, logica nu mai funcţiona când era vorba de oameni.

— Nu crezi că-mi datorezi o explicaţie?

— Nu ştiu. Se pare că pe tine nu te atinge nimic, eşti ca într-o armură.

— Aseară mi-am pierdut cumpătul.

— Foarte vag şi numai ca urmare a unei provocări extreme.

Jason zâmbi vag în faţa dezgustului ei. Din nou, zâmbetul lui îi atinse acea coardă sensibilă pe care ar fi preferat s-o ştie neatinsă. Diana simţea nevoia să fugă din calea lui, undeva la adăpost de acel zâmbet care o dezarma.

Apoi, pe chipul lui se putu citi o suferinţă de care nu l-ar fi crezut niciodată în stare.

— Nu sunt genul de om emoţional.

Tristeţea din cuvintele lui îi opri pe buze orice replică. îl privi lung, intuind un gol imens.

— De ce?

Ar fi putut să nu-i răspundă, dar nu atât timp cât îl privea în ochi încercând să pătrundă adevărul din sufletul lui.

— Oamenii care se lasă conduşi de emoţii şi sentimente sfârşesc întotdeauna rău: vieţi şi relaţii distruse. N-am vrut niciodată şi nici nu mi-am permis să risc, aşa că mi-am canalizat acel minimum de emoţii pe care l-am avut în patinaj.

Cuvintele ţâşniră ca sângele dintr-o rană nevindecată.

— Te deranjează, spuse ea simţindu-l cum tânjeşte după ceva. Într-adevăr, expresia de pe chipul lui o avertiza că era aproape de un adevăr tăinuit cu grijă. Te doare ce se spune despre tine.

— Un „om de gheaţă” nu poate fi rănit.

Fără să-şi dea seama, Diana întinse mâna spre el. Brusc, Jason se încordă privindu-i degetele delicate pe mâneca hainei lui.

— Ţi-e milă, sufleţel caritabil. Asta e o greşeală pe care o voi exploata dacă voi avea ocazia.

Dar chiar acest avertisment vibra de emoţie. Iată că se întâmpla: simţea durerea. Cu toate acestea, îi venea să ţipe de bucurie la simpla descoperire a faptului că-l durea.

Diana păşi mai aproape, atrasă de ceva ce nu înţelegea, dar nici nu putea nega.

— Ştiu. Văd şi înţeleg mai mult decât îţi poţi imagina.

— Ar trebui să-ţi fie teamă.

— Îmi este.

— Ştiu şi asta.

Ar fi vrut să-i dea mâna la o parte, dar nu se simţi în stare să rupă acea legătură dintre ei.

— Vei suferi.

— Foarte posibil.

Niciunul din ei nu încerca să se amăgească, prefăcându-se că nu înţelege semnificaţia multistratifiată a discuţiei.

Jason se simţi cuprins de mânie, văzându-i

preocuparea şi îngrijorarea din priviri.

— Te doare ceva? o întrebă el iritat.

— Nu. Ca şi tine, supravieţuiesc cum pot.

— Ce să-nţeleg?

— Acel contract. Scopul mă depăşeşte, dar ar fi o prostie din partea mea să nu-mi dau seama că este un fel de asigurare.

— Pot să-l rup.

Pentru o clipă, se întrebă dacă ea îşi dădea seama c-avea nevoie de ea ca om, mai mult decât ca profesionistă.

— Ştii că e aproape imposibil de găsit în altă parte condiţiile de la patinoarul lui Nicky. Şi, în plus, la toate patinoarele din oraş sunt liste nesfârşite de aşteptare.

Jason îi ridică mâna de pe mâneca lui şi o duse spre buze, cu un gest ce-i era atât de străin, încât îl uimi chiar şi pe el.

— Poate c-am vrut să mă asigur că talentul tău nu are nimic de suferit din cauza mea.

— Nu cred că ăsta a fost motivul, spuse ea cu un zâmbet trist.

Jason ar fi vrut să aibă curajul să-i explice, să rişte să fie respins şi să sufere în numele acelui adevăr pe care să-l poată spune. Numai că nu avea acel curaj. Cicatricele de-o viaţă nu dispăreau doar în faţa unei dorinţe. Buzele lui începură să-i mângâie pielea catifelată.

— Ai o imaginaţie bogată.

Sărutul lui pe palma ei era ca atingerea unei aripi de fluture şi totuşi extrem de puternic. Diana tresări surprinsă şi de gest şi de cuvinte şi deodată o tăcere ciudată se lăsă asupra lor.

— Vorbeşte-mi despre tine, şopti ea ridicând o mână şi netezindu-i şuviţele de păr. Ajută-mă să înţeleg.

Încet, atras de cuvintele ei, îşi ridică în cele din urmă capul. Ar fi vrut s-o respingă, dar nevoia de a dărui era mai mare. Un zid care se ridicase pe parcursul multor ani se nărui într-o clipă.

Capitolul 4

Jason începu să povestească încet, amintirile lui

conturându-se la început destul de vag. Vorbi despre familia lui numeroasă, despre părinţi şi despre filosofia lor de-a face orice sacrificiu pentru a realiza ceea ce ţi-ai propus; despre cum şi-a dat seama treptat că nu e nimic altceva decât un corp de modelat şi-apoi de exploatat până la ultima resursă. De-aici în colo, urma povestea deziluziei sale.

— Aveam treisprezece ani când am învăţat să n-am încredere în oamenii care, aparent, sunt cei mai cinstiţi posibil. Îmi făcusem deja o viziune distorsionată asupra lumii, ca urmare a faptului că mă antrenam de la şapte ani cu o serie de profesori duri. Chiar de-atunci eram cinic, dar mai aveam unele iluzii – asta până în ziua în care un antrenor a fixat o întâlnire obişnuită, preliminară. Era un individ despre care tot oraşul credea că este extraordinar în ceea ce priveşte devotamentul pentru copiii pe care-i antrena. Miza nu era mare – o medalie fără importanţă deosebită, dar care să dea acelor puşti puţină încredere în ei şi curajul de-a se dedica acelor munci pentru atingerea perfecţiunii. Acest antrenor considerase că făcuse alegerea cea mai bună: băiatul care ar fi câştigat în mod normal concursul îşi rupsese un picior. Un alt copil, cel care era întotdeauna pe locul al doilea, ar fi continuat în cele din urmă să studieze cu tatăl meu, care era antrenor pentru lotul olimpic. Aşadar, antrenorul şi-a sabotat intenţionat propriul protejat, asigurându-se astfel că unul din concurenţii mai puţini buni va învinge. Antrenorul îi era îndatorat tatălui meu pentru un serviciu făcut, iar băiatul cu piciorul rupt era fratele meu. Ştii, astfel de lucruri te marchează când eşti copil.

— A aflat tatăl tău ce s-a întâmplat?

— Eu i-am spus.

— Şi? întrebă Diana, regretând că deschisese discuţia, văzându-i chipul palid care arăta clar că povestea avea implicaţii mai adânci.

Jason nu se mai gândise de ani de zile la acel incident, de fapt, nici nu mai vrusese s-o facă. Până atunci, tatăl lui fusese pentru el un erou pe care încercase cu

desperare să-l mulţumească şi să-l imite.

— Tatăl meu, omul care ne educase în spiritul onoarei şi al înaltelor principii ale codului olimpic, încă înainte de a şti să vorbim, n-a făcut nimic. A răspuns că Eugene era totuşi cel mai bun antrenor şi fratele meu avea nevoie de el. Apoi, urmă argumentul cel mai puternic: nu el făcuse acel aranjament şi, în definitiv, nu exista nicio dovadă pentru ceea ce spuneam eu. Jason observă cum Diana se schimbă la faţă, îngrozită la gândul deziluziei pe care el trebuie s-o fi simţit. Acum, dacă tot începuse, avea să termine de povestit. În aceeaşi zi m-am întors în cantonament şi-am făcut cerere să locuiesc la una din familiile aşa-zise adoptive care găzduiau copii veniţi de foarte departe. Mama a fost foarte mâhnită, iar tata atât de furios, încât nu m-a iertat niciodată. Nu m-am mai întors să locuiesc acasă. Toată acea poveste despre onoare şi dreptate era un fel de apă de ploaie. După această experienţă, am constatat că existau o mulţime de nereguli şi că dacă situaţia nu era chiar neagră, era în orice caz extrem de cenuşie.

— Nu toţi sunt aşa, repetă ea clişeul pe care-l auzise de atâtea ori de la părinţii ei, cât încă trăiau, şi apoi de la Nicky.

— Oare chiar aşa gândeşte femeia care a preferat să se retragă din competiţie?

— N-am mai vrut acel tip de viaţă unidimensională. Doar nu e chiar atât de greu de înţeles şi nu e pentru prima dată când un sportiv se retrage.

Această minciună i se întipărise bine în minte cu ani în urmă, încât cuvintele se formau în mod automat.

— Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai puţin cred prostiile scrise în ziare la vremea respectivă. Nu eşti deloc tipul de femeie care să nu poată face faţă cerinţelor impuse de viaţa noastră şi, de fapt, continui să lucrezi tot în domeniu.

— Îmi dau bine seama câte ore dedici acestei munci, aşa că pretextul tău nu e tocmai plauzibil.

Diana se crispa. Când acel trecut va înceta oare s-o

hărţuiască şi s-o obsedeze? Nu plătise destul pentru faptele altora? Nu fusese destul spionată de ziarişti avizi de răspunsuri? De ce nu uitau oamenii?

— Eram mai tânără, mai susceptibilă, veni prompt răspunsul clişeu, de data aceasta, însă, învăluit în regret; Jason îi încredinţase acea destăinuire amarnică şi i se părea că-l trădează prin faptul că nu-i împărtăşea şi ea, la rândul ei, adevărul.

— Mai inteligentă, aş spune. Ai avut curajul să spui lucrurilor pe nume.

— Mi-am făcut rău şi mie şi multor persoane din jurul meu.

— Ai proceda acum altfel, dac-ar fi să iei totul de la capăt?

Diana privi în gol câteva clipe; îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare de sute de ori şi tot nu găsise răspunsul. La momentul acela, acea hotărâre păruse nu numai cea mai bună, dar singura posibilă. Jason se apropie de ea şi-i cuprinse obrajii cu palmele, forţând-o să-l privească în ochi.

— Ţi-am spus mai mult decât oricui vreodată. Vorbeşte-mi despre ce te frământă. Promit să nu fac niciodată uz de ceea ce-mi spui.

— Niciodată nu mi-aş fi închipuit c-ai face-o.

Jason îşi dăduse seama când Diana hotărâse să-l ţină la distanţă şi încă mai simţea durerea acelei respingeri. Iritat că un asemenea fleac putea să-l afecteze atât de mult, se retrase din nou în carapacea lui, în care sentimentele erau interzise.

— Nu lua în seamă ce-am spus. Te-am avertizat să n-ai încredere în mine: avertismentul e încă valabil. Totuşi, te vreau pentru proiectul meu.

— Nu poţi vorbi serios.

— Ba da! Am venit aici pentru tine. Nu-mi spune c-ai şi uitat de contract. Am venit pregătit cu tot ce am nevoie ca să câştig. Condiţiile contractuale sunt excelente şi ştii foarte bine acest lucru. Locuieşti aici şi dacă nu intenţionezi cumva să te muţi sau dacă nu ai suficienţi bani

pentru a-ţi construi propriul patinoar, tot ai o legătură cu acel complex, care e un început.

Diana îşi dădu seama că era pe punctul să facă o greşeală îngrozitoare. Pentru o clipă, se lăsase înşelată de latura mai puţin dură a lui Jason; ar fi fost în stare de orice ca să-l scutească de o durere pe care, de fapt, el nici n-ar fi fost capabil s-o simtă.

— M-am gândit la asta şi tot speram să mă fi înşelat. Ai venit aici cu o capcană gata pregătită.

Jason continua s-o privească în ochi: deziluzia ei era cât se poate de clară. Îşi simţi sufletul sfâşiat de regret, dar îşi urmă consecvent scopul.

— N-am vrut să iasă aşa, dar voi face totul pentru ca planul meu să reuşească. Este foarte important pentru mine. Visez de mult la asta şi-am căutat mereu oamenii cei mai potriviţi să mă ajute. Contez pe profesionalismul tău şi pe calibrul personalului pe care doresc să-l formez pentru ca, poate, în cele din urmă, să am acordul tău.

— Urăsc agresorii, izbucni ea, prea furioasă ca să se mai abţină. Toată viaţa, până am avut în sfârşit curajul să mă impun, am fost supusă, împinsă, răsucită de antrenori, instructori, de opinia publică. Nu mă poţi obliga să fac un lucru doar pentru că aşa vrei tu. Sunt stăpână pe viaţa mea şi eu hotărăsc ce fac. Îşi scutură capul, dându-i mâna caldă la o parte şi intră mai mult în living. De-abia atunci îşi dădu seama că el încă era cu paltonul pe el şi că stătuseră până atunci în picioare, chiar lângă uşă. În plus, nu mai poate fi vorba să mai ieşim împreună. Nu vreau nici să te mai văd, nici să mai discut cu tine. M-ai prins acum, dar voi face tot posibilul să scap din capcana ta.

Jason îşi dădu seama că făcuse cea mai mare gafă din viaţa lui, dar, gândindu-se că mersese deja prea departe, încercă să forţeze nota.

— Credeam că eşti un om de cuvânt. Ai spus că ieşi în seara asta cu mine.

— Asta se-ntâmpla înainte de-a afla ce pui la cale.

— Ai spus că bănuiai deja.

— Nu mă poţi forţa. Îşi dădu seama de greşeală

imediat ce rosti cuvintele şi zâmbetul lui blând i se strecură din nou în suflet, spre iritarea ei. Şi încetează cu zâmbetul ăsta! Nu m-ar surprinde să-l fi exersat în oglindă, înainte. Şi-acum ce faci? întrebă ea, văzându-l c-o urmează în living şi-şi scoate paltonul.

— Tu ce crezi? îşi recăpătase autocontrolul şi de data aceasta nu se mai lăsa condus decât de raţiune; drumurile amintirilor se dovedeau a fi periculoase.

— În niciun caz să nu te gândeşti că rămâi aici.

— Vreau întâlnirea promisă. Nu pot să te las să nu-ţi respecţi promisiunea şi nici nu vreau să mă regreţi mâine dimineaţă.

— Singurul lucru pe care-l regret este că te-am cunoscut.

În ciuda a ceea ce spunea, nici ea nu mai era chiar atât de imună faţă de el; probabil pe acest lucru miza şi el. Această imprevizibilitate a reacţiilor era probabil tipică pentru cei ce se lăsau conduşi de emoţii – marea lor forţă, dar şi marea lor slăbiciune rezidau în aceasta.

— Sunt convins. Deşi pot face o mulţime de lucruri, totuşi, din păcate, nu pot da timpul înapoi pentru niciunul din noi.

— Dacă asta simţi, atunci de ce te ţii după mine?

— Ştii bine de ce, din motive profesionale. Ridică din umeri, lăsând drum liber oricărei interpretări.

— Nu se pune problema unei implicări pe plan personal.

— Crezi c-avem de ales? Dacă acest lucru îţi poate oferi o consolare, află că nici eu nu te înţeleg mai bine decât mă înţelegi tu. Sensibilitatea ta mă face să mă simt stingher şi scoate la lumină emoţii pe care nu ştiu să le stăpânesc. Până acum, mi-am construit viaţa pe bază de planificare, fapte gândite la rece, logică. Ori, se pare că tu nu reacţionezi pozitiv la niciuna din acestea. Adevărul era că nu se aşteptase la modul brutal, dar sincer în care ea reacţionase, dar constată că nu numai c-o respectă şi o admiră pentru asta, dar că era exact ceea ce-i trebuia.

La rândul ei, Diana se simţea ciudat de aproape de

Jason. Nu avea totală încredere în el, nu-l înţelegea aproape deloc şi avea senzaţia că merge printr-un labirint al cărui drum de ieşire numai el îl ştia.

— Atunci, pleacă.

— O voi face, dacă poţi şi tu. Uită-te la noi; ar trebui să mă iei de urechi şi să mă dai afară, pe când tu stai şi m-asculţi, chiar dacă spun lucruri pe care nu vrei să le auzi. Iar eu îţi povestesc despre mine mai multe decât aş îndrăzni să spun oricui altcuiva. Am încredere în tine.

— Cred că joci un joc mult mai subtil decât îmi dau seama.

— Singurul mod în care poţi afla este să te aşezi la masa de joc alături de mine; urmăreşte-mi mişcările şi vezi dacă poţi să câştigi.

Destul de ciudat, dar în cei douăzeci şi nouă de ani ai săi, nimeni n-o provocase pe plan intelectual. îl privi fix în ochi, conştientă că găsise singurul argument cu care ar fi putut-o atrage. Văzând că i-a trezit curiozitatea, Jason se destinse puţin.

— Îţi place – bănuiam. Indiferent dacă vrei sau nu să recunoşti, îmi semeni mult. Poate că-n multe privinţe eşti mai bună, dar eşti tot atât de dură şi de îndrăzneaţă. Nu vei regreta. Aşază-te acum la linia de plecare. Pornim de pe poziţii de egalitate. Îşi ridică mâneca, dezgolindu-şi antebraţul cu muşchii încordaţi. Uite, n-am niciun as ascuns în mânecă. Fiecare din noi păstrează ceea ce-a reuşit să obţină; totul e posibil şi se acceptă orice strategie.

— Eşti nebun, şopti ea, plăcerea anticipată a acelei provocări alungându-i orice inhibiţie.

— Hotărât, desperat, cum vrei să spui.

Se aplecă asupra ei, astfel încât buzele lor erau despărţite doar de câţiva centimetri. Venise să înveţe de la ea acel secret care să-i însufleţească mişcările cu pasiune, făcând ca arta lui să vibreze. Descoperise o femeie care-i cerea mai mult decât credea că trebuie să dea. Încercase să fie reţinut, să dea înapoi, să-şi reprime acea nevoie imperioasă de-a se încălzi lângă văpaia pasiunii ei. Plecând

de la patinoar, singur în frig şi în întuneric, devenise conştient că risca să rămână veşnic îngheţat.

Pe de altă parte, viitorul se arăta ca un drum pândit de nebănuite primejdii; focul era una dintre ele. Se putea arde atât de rău, încât nu ştia dacă nu cumva era preferabil să rămână îngheţat.

— N-ai simţit niciodată nevoia să rişti totul doar pentru frumuseţea jocului? încerca să-i ademenească mintea, iar ochii ei erau luminoşi, nerăbdători, pasionali.

— Nu. Îşi umezi buzele uscate, ispitită deopotrivă de întrebare şi de dorinţa ce sclipea în ochii lui. Ba da, recunoscu ea, când zâmbetul lui o făcu să înţeleagă inutilitatea minciunii ei.

Jason oftă şi-i acoperi buzele cu ale lui. Aşteptase prea mult ca să se grăbească, aşa că savură îndelung acest sărut în care amândoi se descopereau.

— Spune-mi că ne puteam desprinde din aşa ceva, şopti el.

— Nu pot. Cum poate fi aşa? Ne vom face rău unul altuia.

— Vom supravieţui.

— Nu e de-ajuns.

Se simţi brusc cuprinsă de desperare; ştia ce-nseamnă să pierzi ceva atât de important încât devine aproape imposibil să-ţi reconstruieşti universul. Nu putea să rişte să i se mai întâmple din nou. Jason o privi în ochi şi-i înţelese reţinerea; teama pe care o văzu în ei îl făcea să simtă imperios nevoia de a o proteja. Nu ştia exact despre ce era vorba, dar ura c-o făcuse să sufere.

Intuindu-i frământarea, Diana îi căută din nou faţa şi o ciudată tandreţe luă locul fricii. Nu se putea despărţi de Jason, indiferent de ceea ce avea s-aducă viitorul.

— Poţi conta pe mine, vom juca împreună.

— Nu te voi minţi. Dacă mă-ntrebi ceva şi nu-ţi voi răspunde, este pentru că nu te voi minţi niciodată.

— Sinceritate; şi tu poţi miza pe acelaşi lucru din partea mea. Zâmbi liniştită, acum că regulile fuseseră stabilite.

— Novicele şi maestrul jocurilor, trucurilor şi iluziilor: o combinaţie ciudată. O piedică în calea unor concluzii evidente?

— Numeşte-o cum vrei. Un amestec incendiar. Îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi făcut deja un exerciţiu de-a căuta soluţiile şi răspunsurile undeva în profunzime. Vrei focul. Cum el nu răspunse, continuă tot ea. N-ai venit numai pentru complex. Voi afla.

— Sper să reuşeşti, dar nu-ţi voi uşura munca.

O sărută în nou, de data aceasta fără delicateţe, ci aşa cum un bărbat conştientizează câtă nevoie are de femeia pe care şi-a ales-o.

— Rămânem aici sau mergem? întrebă el încet, continuând s-o mângâie.

— E mai sigur să mergem.

— Un lucru e cert: ştii întotdeauna ce vrei.

— Am învăţat să-mi pledez cauza.

— Se pare că te-ai descurcat foarte bine.

Era timpul să-i dea drumul din braţele sale şi să revină la răceala care constituia universul lui când n-o atingea; îşi vârî mâinile în buzunare, încurcat şi resemnat, păstrând încă în vârful degetelor căldura pielii ei.

— Tot nu mi-ai spus unde mergem.

— Am găsit un restaurant în apropiere – un loc liniştit, neaglomerat, unde mâncarea e foarte bună.

— Îl ştiu; e bun. Dar cum ai aflat tu de el?

— Am întrebat un localnic.

Gestul lui de a-i deschide portiera o surprinse. Jason era un amalgam de contraste. Dacă voia să fie întotdeauna cu un pas înaintea lui, trebuia să înveţe modul lui de gândire. Nu-nţelegea prea bine care era miza, dar intuia că riscul era mai mare decât acceptarea de-a face parte din colectivul lui. Cu sau fără armistiţiul dintre ei, nu-şi putea permite să-i dea lui Jason un avantaj, cât de mic. Aruncă o privire spre el şi-l văzu din nou la adăpostul măştii sale lipsite de orice expresie.

Sarcina ei nu va fi uşoară. Pentru o clipă, se gândi chiar dacă recompensa merită riscul. Şi totuşi, ce-o făcea

să meargă orbeşte înainte?

— Te gândeşti, şopti Jason fără s-o privească.

— Nu e normal?

— Gândirea este punctul meu forte. Al tău este sensibilitatea, adică emoţie şi sentiment.

— Vorbeşti de parcă n-ar exista una fără cealaltă.

— Poate că nici nu există.

— Nu sunt de acord.

— Foarte bine.

— Credeam c-am convenit un armistiţiu.

— Se admite câte-o scurtă incursiune de hărţuire.

— Asta înseamnă categoric indigestie.

— Poate-ar fi mai bine să-ţi ofer ceva de mâncare înainte de orice altceva.

— Depinde la ce te referi prin „orice altceva”.

— La nimic altceva în afara definiţiei din dicţionar.

Nicio altă femeie, în concepţia mătuşii lui, nu-l mai angajase într-un astfel de duel verbal ce-l încânta, deşi lupta în greu pentru victorie.

— Eu aş plasa cuvântul mai degrabă în contextul subiectului.

— Subiectul fiind patinoarul sau altceva?

— În cazul patinoarului nu sunt probleme. Vom stabili parametrii acolo.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Atunci, nu joc.

— Eşti dură.

— Am avut un profesor bun.

— În regulă. Vom rezolva mai întâi problema patinoarului, într-un fel sau altul. S-ar putea să regret, adăugă el după o pauză, încercând s-o înţeleagă şi gândindu-se la toate planurile făcute, a căror realizare depindea de caracterul atât de imprevizibil al minţii şi inimii.

— S-ar putea ca amândoi să regretăm.

— Cina a fost grozavă, dar acum unde mergem?

Diana privi pe fereastra maşinii, sperând să se fi înşelat, deşi recunoscuse drumul – era drumul ce ducea

spre patinoarul lui Nicky.

— La Nicky.

Nu era nevoie s-o privească pentru a-şi da seama cât era de încordată. Atmosfera plăcută din timpul mesei îi dăduse această idee. Ştia că riscă, dar voia ca ea să vadă prin ochii lui, fie şi măcar pentru o clipă.

— Să-nţeleg că armistiţiul nu mai e valabil?

— Nu neapărat. Ai spus că nu eşti pregătită să te implici oficial în proiectul meu, dar aceasta nu înseamnă că nu poţi să vezi, neoficial, specificaţia tehnică şi să-mi spui părerea.

Diana se mai relaxă, dar rămase în continuare circumspectă; Jason se pricepea grozav să transforme câţiva centimetri de teren cucerit în mile întregi. Era mai bine să-l lase să-şi închipuie c-a pus-o din nou într-o situaţie dificilă, decât să ştie că reflecta serios la oferta lui.

— Ştim amândoi că de la început am fost împotrivă.

— Cu atât mai bine. Sunt prea mulţi oameni în jurul meu gata să spună „da” doar pentru că-şi închipuie că mă aştept la aceasta din partea lor. Tu nu vei face aşa.

— Nu, categoric nu.

— Atunci, accepţi să vezi proiectul, nu-i aşa?

— Crezi că, văzând ce intenţionezi să faci, mă voi răzgândi?

— Nu eşti atât de uşor de manevrat. Oricum, câteva rânduri pe hârtie nu te vor face să-ţi schimbi părerea. Nu pentru clădirea propriu-zisă ai obiecţii, ci te îngrijorează ceea ce se va petrece înăuntrul acesteia. Cunoaştem amândoi lumea sportului profesionist. Pe lângă adevăraţii pasionaţi, există întotdeauna unii care se folosesc de talentul altora. Noi am făcut parte dintre cei folosiţi şi am luptat fiecare în felul lui pentru a scăpa. Lupta a lăsat cicatrice. Tu încerci să fugi de contactul cu această lume, iar eu încerc să creez un loc în care astfel de lucruri să nu se mai întâmple.

— Nu fug. Era iritată de imaginea descrisă de el, în care ea apărea egoistă, iar el având curajul de a-şi depăşi trecutul.

— Atunci, cum ai numi-o?

— Alegerea de a nu participa la ceva în care nu mai cred.

— O chestiune de semantică.

— O chestiune de cinste.

— Nu sunt însă decât coregrafa pe care o doreşti, şopti Diana, schiţând cu capul un semn de salut către paznicul patinoarului. Vreau să văd proiectul; ai dreptate: am fost laşă. Voi face tot posibilul să fiu onestă.

— Asta e tot ce vreau. îi mângâie uşor obrazul, conştient de cât de greu trebuie să-i fi fost să recunoască. Numindu-te laşă a fost o lovitură sub centură, dar am vrut să te fac să te gândeşti, să mă auzi.

Diana îl privi în ochi, mirată de faptul că-i explica tactica lui. Era vorba de un joc înăuntrul jocului, sau acest om încerca să-şi găsească echilibrul în confuzia ce-o înconjura? Voia să aibă încredere în el, dar până n-avea răspunsul la această întrebare, nu putea.

— Promit doar să încerc.

Zâmbetul lui era ca o mângâiere. Ea, care-l crezuse rece, îi simţea acum căldura. Păşea alături de el, tânjind după atingerea lui pe care ar fi preferat să n-o cunoască niciodată.

Capitolul 5

Diana studie planurile clădirilor pe care Jason intenţiona să le adauge pe terenul liber din jurul patinoarului. Parcă era planul unui campus studenţesc. Crezuse că este vorba de o mică tabără de cantonament, dar proiectul căpăta acum o nouă dimensiune în ochii ei.

— Finanţezi tu singur?

— Nu, suntem cinci.

— Patinatori profesionişti?

— În afară de doi care sunt investitori.

— Nu mi-am închipuit că este ceva de amploare atât de mare, spuse ea văzând lista cu personalul necesar, incluzând antrenori, bucătari, grădinari, personal de serviciu.

— Eşti prima în afară de noi cinci care vezi planul în

întregime.

— Nu se vor supăra?

— N-are importanţă. E visul meu şi eu deţin controlul.

Dac-ar fi spus-o altcineva, Dianei poate i s-ar părut o aroganţă; la Jason, însă, era o simplă evaluare a faptelor.

— De ce tocmai Denver? Sunt şi alte patinoare, alte oraşe. De exemplu, vii din Minnesota. De ce nu acolo?

— L-am vrut aici.

Răspunsul lui punea stavilă altor întrebări.

— Este impresionant, şopti ea în cele din urmă, cu o reală admiraţie

— Îţi place?

— Da. Are absolut totul.

— Tot nu te tentează să intri în echipa noastră?

În privirea lui nu era nici urmă de victorie, ci doar atenţie şi îngrijorare faţă de reacţia ei.

— Aş minţi dac-aş spune că nu. Ai pe lista ta câteva din cele mai căutate nume din domeniu, oameni pe care-i admir şi-i respect.

— Dar?

— Mi s-a mai întâmplat să văd proiecte care demarează superb şi sfârşesc lamentabil.

— Nu uita că noi suntem patinatori, nu oameni de afaceri.

— Trebuie totuşi să admiţi posibilitatea apariţiei unor probleme.

— Şi dacă promit că totul va fi bine?

— Nimeni nu poate promite aşa ceva.

— Eu pot.

— Cum? De când ai trecut la profesionism, eşti angrenat permanent în circuitul competiţional. Ai de gând să angajezi pe cineva pentru a administra localul, în afară de Nicky?

— M-am retras de doi ani şi am de gând să mă ocup foarte serios de proiect. Intenţionez chiar să mă stabilesc aici.

Fiecare răspuns al lui era scurt şi la obiect, fără să

furnizeze mai multe informaţii decât îi fuseseră cerute, astfel încât, cu simţurile exacerbate, Diana încerca să descifreze în caracterul lor laconic, planurile pe care doar le intuia.

— Te stabileşti aici? De ce?

— Ar fi mai greu să fac naveta.

— Ai calificarea necesară pentru a conduce o astfel de organizaţie? Şi dacă da, cum de-ai scăpat să nu se scrie în ziare cu lux de amănunte despre aceasta?

— Poate s-ar fi scris dacă i-aş fi lăsat să afle intenţiile mele. Am diplomă de administraţie a întreprinderii. Am petrecut ultimii doi ani făcându-mi ucenicia la o persoană foarte influentă, de fapt unul din investitorii noştri. Nu susţin c-am învăţat totul în legătură cu corporaţiile, dar în orice caz, destul ca profesorul meu să considere că mă pot descurca. A avut, de altfel, suficientă încredere în capacitatea mea, pentru a ne ajuta să găsim şi ceilalţi investitori de care aveam nevoie.

Hotărârea şi disciplina lui Jason erau impresionante. Diana îşi dădea seama că mintea ei nici nu putea cuprinde sacrificiul şi munca pe care el le investise în acest proiect.

— Ar trebui să accept acum şi să fiu scutită astfel de neplăcerea de-a pierde, şopti ea, întrebându-l dacă avea vreo şansă în jocul pe care-l jucau.

— Îmi recunoşti victoria?

Deveni încordat, ştiind că nu este posibil să se termine aşa, atât de repede, nici nu voia să câştige atât de uşor.

— Nu. Nu! strigă ea scuturând din cap, vocea instinctului spunându-i clar să nu se predea acum.

— Aşa, da! Eşti o fire mult prea luptătoare pentru a mă lăsa să câştig prin neprezentarea adversarului.

— Nu gândeai aşa mai devreme.

— Mă pot înşela şi eu din când în când. Făcu schiţele sul şi le introduse la loc în tubul lor protector, apoi o urmă pe Diana afară din birou. Şi acum? Exersezi în noaptea aceasta?

— Da. Ar trebui să merg acasă. Trebuie să pun la

punct exerciţiul pe hârtie, înainte de a-l lucra pe gheaţă.

Antrenamentul avea să-i furnizeze acea distanţare necesară faţă de Jason, până când înţelegea ce se-ntâmplă între ei.

— Bine. Vreau să vin şi eu cu tine. Te deranjează dacă asist?

Diana ezită surprinsă să constate că ideea ca Jason s-o privească nu-i produsese spaima la care se aşteptase. Poate că spaima aceea paralizantă de-a se afla în faţa unei asistenţe critice începea în cele din urmă să dispară.

— De ce?

Ar fi putut protesta prima oară, când Jason o luase pe nepregătite şi-apoi o înfuriase atât de mult, încât îşi uitase trecutul; acum, n-avea nicio scuză.

— Îmi place să te privesc cum patinezi.

— Sunt obişnuită să lucrez foarte târziu

— Şi eu nu?

— Într-adevăr, ce prostie din partea mea! rosti stânjenită, aşa cum nu i se mai întâmplase din adolescenţă. Îmi amintesc bine că programul de figuri impuse poate fi fixat la ore neobişnuit de târzii.

— Nu uita şi spectacolele date de profesionişti, şi ele extrem de târziu, aşa că şi eu sunt obişnuit cu acest ritm. În concluzie, ce facem? Mă întorc în apartamentul meu pustiu, iar tu la patinoarul pustiu, sau petrecem seara împreună?

În spaţiul restrâns al maşinii, Diana se simţi învăluită în căldura pe care corpul lui o emana şi în voinţa lui atât de puternică încât părea să-i impună acceptul. Deşi n-o atingea, aproape că-i simţea braţele în jurul ei. În ochii lui însă, dorinţa căpătase străluciri ademenitoare. Era ca o vrajă. Trebuia neapărat să rupă acea tăcere care o înlănţuia cu invizibile legături.

— Încetează!

— N-am făcut nimic, se disculpă el, ridicând mâinile.

Renunţă să-l contrazică, de teamă să nu deschidă o cutie a

Pandorei cu ale cărei daruri i-ar fi fost greu să se

descurce deocamdată.

— Bine, poţi veni.

— Promit să fiu cuminte.

Îl privi, dorindu-şi mult să-l creadă, dar conştientă că nu trebuie să aibă încredere în el.

— Evaluarea ta poate fi foarte subiectivă.

— Aşa e.

O sărută delicat pe frunte, simţind o mulţumire şi-o împăcare cu lumea pe care de mult nu le mai cunoscuse.

Diana se rezemă de spătarul scaunului maşinii, privindu-l cum zâmbeşte. Cum se putea schimba atât de mult expresia chipului său, de la trăsături austere, la o sensibilitate nelimitată? Care era adevăratul Jason? Cât era de sigur să-ncerce să descopere adevărul?

Jason stătea pe banchetă, aşteptând să-nceapă muzica. În drum spre patinoar, Diana îi spusese câte ceva despre Melinda, patinatoarea căreia îi compunea exerciţiul. O urmări cu privirea până în centrul ringului, unde îşi luă poziţia de începere. La primele acorduri ale muzicii, personalitatea ei dispăru în spatele celei a personajului pe care-l avea de interpretat. Pradă unei agitaţii crescânde, aruncă o privire spre patinele pe care şi le adusese cât timp ea se îmbrăcase pentru antrenament.

Ce-ar spune dac-ar şti cât de mult îşi dorea să patineze alături de ea? Oare şi-ar putea da seama de ceea ce are nevoie să primească de la ea? Deschise cutia şi, pentru prima dată în viaţă acţionă sub imperiul unui impuls de moment, fără să calculeze nimic altceva: îşi puse patinele, înnodă şireturile şi intră pe ring. În clipa în care îi simţi prezenţa, Diana avu un moment de ezitare şi-l privi cu ochi întrebători.

— Dansează cu mine.

— Eşti nebun.

Ştiau amândoi că erau necesari ani de zile pentru ca un cuplu s-ajungă la acea sincronizare perfectă care să le permită să evolueze împreună. Trebuia, întâi de toate, ca partenerii să înveţe să aibă încredere totală unul în celălalt. Lama patinei, nemilos de ascuţită, tăia mortal; o

singură mişcare greşită era suficientă ca o nenorocire să vină pe neaşteptate. Şi totuşi, privindu-se în ochi, îşi dădură imediat seama că acea clipă fusese predestinată încă de când s-au întâlnit prima dată.

În scurt timp, deja nu mai ascultau muzica, întreaga atenţie concentrându-se în încercarea de-a se cunoaşte şi învăţa unul pe celălalt.

— Ai încredere să încercăm o lansare?

— Da, veni răspunsul ei fără nicio ezitare. Orice dubii ar fi avut în legătură cu el, pe gheaţă ştia că nu poate fi în mâini mai sigure decât ale lui.

Jason zâmbi, fremătând de o bucurie fără seamăn. îi cuprinse talia cu mâinile şi-o ridică, privind-o în ochi. Nu era nicio urmă de teamă în privirea ei. Jason execută o aruncare şi Diana se răsuci în aer de parc-ar fi stăpânit întregul mister al gravitaţiei şi făcu o aterizare perfectă.

— Eşti superbă – mai strălucitoare decât soarele. O ridică sus, deasupra capului, ţinând-o suspendată acolo. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată în viaţă ceva sau pe cineva. Mi te dăruieşti aşa cum tocmai mi te-ai încredinţat, fără teamă să te ţin aşa?

— Nu te cunosc aproape deloc, spuse Diana privindu-i chipul pe care se putea citi fără efort nevoia lui desperată.

— Asta era adevărat până înainte de această clipă.

— Când e vorba de patinaj, lucrurile stau altfel.

— Doar prin faptul că ne cere să dăm tot ce-avem mai bun, dacă nu vrem să fim sortiţi eşecului. Efortul de-a o ţine ridicată atâta timp începea să se cunoască. Răspunde-mi fără să te eschivezi, adevărul.

— Am nevoie de timp.

— De ce?

— Să te cunosc. Simţea deja tremurul uşor al braţelor lui. Lasă-mă jos înainte de-a începe să te doară mâinile.

— Observ că n-ai spus „înainte să te scap”.

— Nu m-am gândit. Lasă-mă jos, insistă ea, simţind cum tremurul braţelor lui se intensifică.

— Răspunde-mi.

— Bine, cedă Diana, conştientă de faptul că el n-ar fi făcut-o niciodată. Dar, ăsta este şantaj.

O aşează înapoi pe luciul gheţii.

— În niciun caz. Nu vezi ce ni se întâmplă?

— Văd doar că-i vorba de o nebunie. Nu ne potrivim. Mă înspăimânţi şi-n acelaşi timp îmi dai aripi să zbor spre soare; am încredere în tine aici, dar când nu suntem pe gheaţă, îţi suspectez orice mişcare.

— Şi mie mi se întâmplă la fel.

— Ce s-ar întâmpla dac-aş fi de acord să particip la proiectul tău?

— Între noi?

Diana încuviinţă din cap, căutând în expresia chipului lui răspunsul.

— Nu s-ar schimba nimic în afară de faptul c-am petrece mai mult timp împreună. Te-aş dori la fel de mult. Indiferent ce crezi despre ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute, vei fi întotdeauna liberă să alegi şi să hotărăşti. Te doresc atât de mult, încât parcă trec prin chinurile torturii unui torţionar dement, dar în niciun caz nu voi lua ceva decât dacă mi se dă de bunăvoie. Nu sunt făcut pentru jumătăţi de măsură. Mă dăruiesc ţie total şi-aştept ca, la rândul tău, să mi te dăruieşti total.

— Aşadar, totul sau nimic?

— Nu e întotdeauna aşa când miza e ceva cu adevărat valoros?

Acum, când începea să-nţeleagă cât de importantă putea fi Diana pentru el, nu se mai mulţumea să-i descopere doar câteva dintre secrete, ci le voia pe toate; voia să îmblânzească văpaia focului şi în acelaşi timp să-l lase să ardă, mai strălucitor ca niciodată. Diana îi susţinu privirea încă o clipă, apoi îşi coborî pleoapele. Era conştientă de confruntarea care urmă: voinţa lui împotriva voinţei ei – mai simplu şi totodată mai complicat decât îşi închipuise. Simţind-o încordată, Jason îşi dădu seama că e timpul să se retragă şi s-o lase să se gândească în linişte. Nu-i plăcea paloarea ei; nu intenţiona s-o sperie.

— Eşti obosită; te duc acasă.

— N-ar fi trebuit să mă-ntâlnesc cu tine, şopti ea, aşezându-şi capul pe umărul lui când se simţi ridicată în braţe, ea însăşi mirată de schimbarea ei de atitudine când doar cu câteva clipe înainte era pregătită de luptă.

— Era inevitabil.

— Victoria ta?

— Nu; poate înfrângerea mea.

— Încerci să faci să mă simt mai bine?

— Nu; în niciun caz nu ai nevoie de compasiunea mea. Mai degrabă este invers. Stai liniştită ca să pot să-ţi scot patina.

— Nu-i nevoie; fac eu asta. Se răsuci în braţele lui încercând s-ajungă la şiretul pe care el începuse să-l desfacă.

— Prefer să rămâi la pieptul meu.

— Ar fi mai bine să fiu cât mai departe de tine.

— Amândoi ştim că nu-i adevărat, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, te poţi amăgi cu această idee. Oricum, nu va mai avea nicio importanţă în cele din urmă.

— Parcă eşti o stâncă în mijlocul apei.

— S-au spus despre mine lucruri mai grave.

— De către prieteni sau de duşmani?

— Şi de unii şi de alţii, deşi am mai mulţi duşmani decât prieteni.

— Nu poate fi adevărat.

— Ştii bine ce înseamnă competiţia. De ce eşti atât de surprinsă?

— Nu există nimeni care să te iubească?

— Ba da; două persoane. Şi încă una, pe care o respect

— Femei? ghicise şi brusc, se înfurie la gândul c-ar putea exista cineva în viaţa lui.

— Da, două: Lorelei şi Pippa. Era conştient de gelozia ei şi constată că nu-i displace spiritul ei posesiv.

— Iubite?

— Nu. Soră şi mătuşă, în ordinea aceasta, iar cealaltă persoană pe care am menţionat-o e soţul lui Lorelei – un

bărbat pentru care sora mea este însăşi viaţa.

Aşadar, Jason era capabil de afecţiune. Ziarele se înşelaseră în privinţa lui: nu era deloc un om de gheaţă. Chiar şi acum, se arăta plin de grijă faţă de ea, îi vorbea, deschizând porţile spre viaţa şi gândurile lui.

— Unde locuiesc? Era mai curioasă dacă îi va răspunde, decât în privinţa celor două.

— În Georgia, într-un orăşel numit Tyrell, ca să fiu mai precis. Alex are o locuinţă acolo, unde îi place să se retragă din ritmul trepidant al afacerilor pe care le are în Atlanta. Casa mătuşii mele este singura din apropiere. Mătuşa mea e scriitoare şi Lorelei a stat la ea cât timp a durat recuperarea după un accident. Atunci l-a cunoscut pe Alex. pe care l-a chinuit îngrozitor până când s-a lăsat convinsă să se mute cu el.

Neaşteptându-se la atâtea detalii, Diana asculta atentă, implicându-se în povestire. Jason se transfigura când vorbea despre cei care erau importanţi pentru el: avea ochii mai blânzi, vocea mai duioasă.

— De ce?

— Lorelei a suferit un accident de maşină foarte grav. Picioarele i-au fost afectate atât de rău, încât medicii, la un moment dat, nici nu mai credeau că va mai putea merge vreodată.

— Îngrozitor!

— Partea cea mai cumplită a fost că Lorelei era o gimnastă de calibrul tău. Era candidată la aurul olimpic. Şi-a ratat cariera şi… făcu o pauză cu muşchii încordaţi la amintirea calvarului prin care trecuse sora lui.

Durerea pe care Diana i-o citea pe chip deveni propria ei durere, la gândul că ea i-o provocase, făcându-l să retrăiască momentele acelea.

— Înţeleg că povestea are un final fericit, chiar dacă e infirmă.

Cuvântul acţionă ca un detonator. Prea mulţi oameni – propria familie, aşa-numiţii prieteni ai lui Lorelei, coechipierele ei – o etichetaseră pe sora lui drept infirmă.

— Să nu mai rosteşti acest cuvânt. Nu ştii nimic

despre situaţia respectivă. Lorelei nu e infirmă; şchioapătă puţin şi i-au rămas câteva cicatrice, dar nu e infirmă. Călăreşte ca o amazoană şi dă petreceri la care toţi se luptă să fie invitaţi. Alex este un potentat într-un domeniu de afaceri în care competiţia este acerbă, iar ea nu e cu nimic mai prejos.

Se ridică brusc, aproape trântind-o pe Diana.

— N-am vrut să spun nimic rău despre sora ta, spuse ea dându-se cu un pas înapoi şi punând mâinile în şold, tot atât de furioasă ca şi el. Sincer, o admir. Nu ştiu ce-aş fi făcut în locul ei. Eu am avut de ales să plec – să mă retrag de bunăvoie, nu mi s-a luat cu forţa când eram pe punctul de a atinge visul pentru care mă pregătisem muncind până la sânge. Cât despre Alex, îl apreciez chiar fără să-l cunosc. În orice caz, trebuie să fie un om deosebit pentru a vedea dincolo de aparenţe. Mă bucur că sunt împreună. De-acum, deja ţipa şi gâfâia de indignare; cum o crezuse în stare de o astfel de lipsă de sensibilitate? Nu ştiu cum ţi-ai putut imagina că un accident. O nenorocire care s-a abătut asupra surorii tale poate să-mi schimbe părerea despre ea. Acum, plec. Brusc, nu îmi mai face nicio plăcere să mă aflu în compania ta. Îşi luă cutia cu patine şi se-ndreptă spre uşă, fără să-l mai privească.

Jason rămase ţintuit locului, plin de regret. Nu intenţionase s-o jignească, nu se aşteptase la o astfel de reacţie din partea ei. Apoi, furios pe propria-i stângăcie, porni după ea. Acum, va trebui s-o ia pas cu pas aproape de la început şi să repare ce-a stricat.

Capitolul 6

— Stai! strigă el, prinzând-o de braţ.

— De ce? Ca să-mi mai adresezi şi alte insulte?

— Nu crezi că exagerezi? se străduia să-şi păstreze tonul calm, deşi mai degrabă ar fi scuturat-o până-ar fi tăcut.

— Nu.

— Ba da, îşi dădea seama că exagerase, dar n-ar fi admis pentru nimic în lume.

— Şi dacă mi-aş cere scuze?

— O faci?

— Acum mă presezi.

— Tu nu m-ai presat?

Jason deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Probabil.

— Categoric.

— Stând aici împreună cu tine, vorbind despre trecutul meu, despre viaţa mea. e destul de greu.

— Îmi dau seama. Atunci, de ce-o faci?

— Simt nevoia.

— Explică.

— Nu, nu acum. Era rândul lui acum să-ncerce să se distanţeze de ea; ştia că merită o explicaţie, dar îi era imposibil să i-o dea. Trebuie să mă mai gândesc. Încerc să rezolv câteva probleme şi complexul este una dintre ele. Vreau să-ţi ofer mai mult.

Diana înţelegea foarte bine cât de greu îi fusese să-i spună chiar şi atât. Dorea să afle toată povestea, dar ştia sigur că nu-l va întreba; în definitiv, şi ea avea secrete pe care nu le spunea nimănui.

— Noi doi trebuie să rămânem împreună, şopti ea trist.

Durerea ei îl atinsese şi-l răscolise; nu mai conta interesul lui, ci numai al ei. Abia o atinsese şi o şi făcuse să sufere.

— Aşteaptă să-mi scot şi eu patinele şi pe urmă plecăm. Te duc acasă, aşa cum ai vrut. Uită de complex şi uită şi de mine.

— În niciun caz. Indiferent ce suntem unul pentru celălalt, de data aceasta nu fug şi nu te las nici pe tine să fugi. Tu ai intrat în viaţa mea, nu eu. Vei rămâne până la capăt.

— Uite ce ţi-am făcut deja.

— Nu sunt un copil. Dacă tu rezişti, rezist şi eu.

Simţea însă cum se înfurie din nou, văzându-l redevenind rece la fel ca la început.

— La naiba, nu vezi că încerc să te protejez?

— Nu; nu văd decât un bărbat care încearcă să se

protejeze pe sine însuşi.

Jason se trânti pe bancă, desfăcându-şi nervos şireturile de la patine. Privindu-i capul plecat, Diana se-ntreba ce gândeşte. În plus, era tot atât de uimită de atitudinea ei pe cât părea să fie şi el. Niciunul din ei nu vorbi, nu numai până ajunseră la maşină, dar şi până ajunseră acasă.

Jason privea cerul pe care zorii încercau să strecoare raze de lumină. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Diana era o femeie curioasă şi inteligentă. Cât va mai dura până va începe să caute motivul hotărârii lui de-a începe o relaţie cu ea, de orice natură? îşi strânse pumnul, simţind nevoia să lovească în ceva tare, care să-i provoace durere fizică. Emoţii – le dorise şi le ţinuse la distanţă atât de mult timp încât era în pericol să piardă orice legătură mai avea cu umanitatea. Evenimentele care-l făcuseră să renunţe la cariera competiţională erau doar o parte a trecutului său. În fiecare zi se confrunta tot mai mult cu construcţiile dinăuntrul său. Sunetul ascuţit al telefonului îi întrerupse şirul gândurilor. Privi enervat aparatul şi doar speranţa sau teama că s-ar putea să fie Diana îl determină să răspundă.

— Ţi-a trebuit cam mult timp, mormăi Pippa.

Jason se aşeză pe marginea patului, oftând. Ar fi putut să prevadă că excentrica lui mătuşă îl va căuta.

— Ce doreşti? Sau ai sunat doar ca să mă hărţuieşti?

Instinctul care n-o înşelase niciodată îi spunea Pippei că

Jason are o supărare şi că trebuie să-i vină în ajutor.

— Ştii foarte bine; sunt la mijlocul unei cărţi şi numele tău tot apare şi-mi distrage atenţia. Ce pui la cale? Ultima dată când te-am văzut erai în drum spre Denver, sperând să găseşti cheia încătuşării tale. Spune-mi, cum merge?

— Nu merge. Numai faţă de Pippa avea suficientă încredere să-şi rostească îndoielile cu voce tare.

— Ai de gând să vorbeşti sau trebuie să-ţi scot fiecare cuvânt cu cleştele? încruntată, începuse deja să caute

numărul de telefon al agentului ei de călătorie. Numai trei oameni din toată lumea ar fi putut-o lua din mijlocul intrigii captivante pe care-o scria; primul dintre ei era Jason, deşi aparent lăsa impresia că n-are deloc nevoie de ajutor.

— Am stricat totul.

— Cum? Ea spunea întotdeauna lucrurilor pe nume. Aşa cum te cunosc, ai prea mult rafinament în relaţiile cu femeile pentru a strica lucrurile.

— Ba da, am făcut-o: am insistat când ar fi trebuit să mă retrag, am spus o mulţime de adevăruri parţiale şi culmea, am insultat-o imediat după ce-am forţat-o să recunoască faptul că mă doreşte.

— Eşti într-adevăr în încurcătură. Te-am prevenit că ideea aceasta a ta poate deveni periculoasă. E al naibii de greu să intri într-o lume de pasiuni şi dorinţe.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Stai deoparte câteva zile şi lasă lucrurile să se liniştească pentru amândoi; apoi, e imposibil să nu apară o soluţie.

— M-aşteptam la un sfat mai interesant din partea unei scriitoare cu o imaginaţie atât de vie ca a ta, nu la un clişeu răsuflat. În plus, nu prea mă pricep să stau deoparte.

— Atunci, învaţă, înainte ca situaţia să devină cu adevărat ireparabilă.

— Chiar nu înţeleg ce pot rezolva stând.

— Vei fi surprins când vei vedea. Acum, închide şi lasă-mă să lucrez mai departe. Mergi şi joacă-te cu complexul tău sau găseşte-ţi altceva de făcut şi las-o pe doamna ta în pace câtva timp.

Diana îşi scoase patinele, privind cu atenţie în jur, la patinoarul gol. Nu-l mai văzuse pe Jason de două zile. Prin bunăvoinţa lui Nicky, ştia că lucrările la proiectul lui se precipitau şi că Jason venea acolo în fiecare zi şi lucra în biroul lui, sau se-ntâlnea cu diverşi antreprenori şi arhitecţi. Ziarele scriau despre planurile lui în legătură cu complexul, dar nu publicau nicio informaţie sau măcar un zvon despre viaţa lui.

Nu-nţelegea. Chiar dacă se retrăsese, ziarele continuau să scrie pe larg despre el. Ce se-ntâmpla acum? Şi de ce-o interesa pe ea? De ce-adormea şi se trezea cu figura lui în gând? Şi de ce nu se putea concentra şi se surprindea tot mai des spionând pe la colţuri în speranţa de a-l vedea?

* * *

Jason se retrase şi mai mult în întuneric, până când Diana se urcă în maşină şi plecă. De două nopţi, o urmărise ca o umbră şi rezistase nevoii imperioase de a-i vorbi. Doar sfatul Pippei îl determinase să tacă, s-aştepte. nici el nu ştia ce.

Se-ntoarse, dezgustat şi frustrat, nemaiştiind sigur ce vrea. Totul păruse atât de simplu. Proiectul pentru complex mergea bine, se perfectase vânzarea patinoarului, construirea pe terenul din jur urma să-nceapă imediat ce se-nbunătăţea vremea. Brusc, hotărî că timpul aşteptării trecuse. Se urcă în maşină şi plecă spre apartamentul său, decis să dea încă o şansă relaţiei cu Diana. Parcă, privind într-o doară spre casa pe care hotărâse s-o cumpere. Spre surprinderea lui, văzu lumini la ferestre. Şocul îl avu la vederea siluetei din prag. Ca de obicei, imprevizibila lui rudă era exact acolo unde nu trebuia, gata să se amestece în viaţa lui.

— Ce cauţi aici?

— Sunt cavalerul venit în ajutorul tău, răspunse Pippa, deloc deranjată de tonul lui iritat, purtând pe buze zâmbetul unei pisici cu burta plină cu canari.

— În niciun caz nu vei rămâne aici, mormăi el, sărutând-o. Întotdeauna, grija ei faţă de el îl mişca.

— De fapt, şi eu aş prefera să fiu acum acasă şi să-mi continuu povestea, dar, din moment ce mă tot gândesc la tine, este exclus. Aşa că, de dragul meu, nu al tău, am sărit într-un avion. Lorelei era distrusă, desigur.

— Mai degrabă, cred că speră ca problema mea să te reţină cât mai mult.

— Foarte probabil, se amuză Pippa de această idee, dar e prea amabilă ca să spună – spre deosebire de tine,

diavol cu limba ascuţită ce eşti! Pentru că mă iubeşte, este oarbă la manipulările mele, pe când tu mă vezi aşa cum sunt şi reacţionezi în consecinţă; dar, am nevoie de aşa ceva.

— Încerci să schimbi subiectul. Poţi face pe oricine altcineva să creadă cât eşti de nevinovată, dar pe mine nu mă poţi păcăli. Spune-mi, de ce ai venit?

— S-ajut. Când mi-ai spus prima dată ce intenţii aveai, am fost îngrijorată – atât pentru tine, cât şi pentru femeia despre care crezi că te poate ajuta. Ştiu însă că ai un instinct animalic pentru ceea ce este cel mai bine pentru tine. Crezi că, aflându-te în preajma Dianei, te va ajuta să te descătuşezi şi, prin aceasta, să dai viaţă şi pasiune stilului tău de patinaj. Sunt total de acord. Nu-mi place că te-ai transformat, tot aşa cum nici ţie nu-ţi place. Ai nevoie de flacăra Dianei. Am văzut casetele pe care le-ai lăsat acasă la mine, acelea de când participa la competiţii. Te-nţeleg foarte bine, dar nu ştiu dacă şi tu înţelegi.

— Pippa, ţin la tine mai mult decât la orice altcineva, dar nu te voi lăsa să te amesteci.

— Partea bună este că nu mă poţi opri. Înaintă în living şi se aşează pe canapea, bluza extravagantă din mătase dezgolindu-i umerii. Ai crescut sub ochii mei; te-am văzut formându-ţi personalitatea; luptând împotriva presiunii impuse asupra ta; am văzut cum ai învăţat să te bazezi pe tine însuţi şi cum te-ai maturizat înainte de-a împlini şase ani; ţi-am văzut deziluzia când fratele tău a obţinut locul la şcoala tatălui vostru în urma unui aranjament care trebuia să pară o simplă întâmplare norocoasă; te-am urmărit parcurgând drumul până în vârful piramidei cu o voinţă de fier şi, de asemenea, am văzut cum îţi încătuşezi orice emoţie, până ce acest lucru a devenit vizibil chiar şi pentru comentatori. Te-am urmărit în seara când ai câştigat ultima dată campionatul; seara în care aşa-zisul cel mai bun prieten al tău a fost accidentat. Reporterul care te-a intervievat chiar după ce-ai câştigat te-a întrebat ce părere ai despre cele întâmplate şi care crezi c-ar fi fost finalul dac-aţi fi rămas amândoi în

competiţie.

— I-am răspuns c-aş fi câştigat. Eram în formă maximă şi era ultimul meu an în care participam la competiţii. Am vorbit ca un prost arogant, spuse Jason încet, privind dincolo de ea, undeva în trecutul de care voia să se detaşeze.

— Ştiu de ce te-ai retras.

— Am spus tuturor de ce: am vrut să mă retrag când eram în formă maximă şi la apogeul carierei.

— Sună bine pentru presă, dar nu acesta e adevărul. Începeai să-ţi dai seama cât te-a costat patinajul şi acea căutare a perfecţiunii care ţi s-a inoculat de când erai mult prea mic pentru a lua propria hotărâre. Bănuiesc că, într-o dimineaţă, te-ai trezit şi ai constatat că nu poţi să simţi nimic, sau aproape nimic.

— Poate. Ar fi vrut să nege, dar nu putea.

— Este ciudat cât de mult pot însemna lucrurile mărunte în viaţa noastră. Uite, de exemplu înmormântarea tatălui tău. N-ai putut fi prezent din cauza concursului acela din Europa.

Jason se încordă, dar tăcu. O cunoştea foarte bine pe Pippa şi ştia că n-avea rost să-ncerce s-o întrerupă când urmărea ceva.

— N-ai ştiut că era în spital; n-a lăsat pe nimeni să-ţi spună, pentru că voia să câştigi campionatul. Nici nu vreau să mă gândesc ce-aş fi simţit în locul tău dacă mi-ar fi fost răpite acele ultime clipe alături de cineva care ar fi jucat un rol atât de important în viaţa mea.

— Am înţeles de ce-a făcut-o şi, oricum, tot n-aş fi putut face nimic, aşa că nu cred că m-am simţit vinovat.

— Şi înmormântarea?

— Ce-i cu ea?

— Eu te-am chemat, ţii minte? Ai refuzat să vii fără nicio ezitare. În glasul ei nu era niciun fel de condamnare. Ştiam amândoi ce sacrificii se făcuseră.

— Nici el n-ar fi vrut să plec în mijlocul competiţiei.

— Dar nu acesta a fost motivul, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Adevărul. Ai nevoie de adevăr. Fără, nu poţi supravieţui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ascultă-te pe tine însuţi. Altcineva s-ar înfuria din cauza indiscreţiei mele. Tu, însă, nu poţi fi jignit, nu oboseşti şi nu te înfurii.

— Ba da, mă înfurii! Şi-ncă rău de tot!

— Nu cred! Din cauza Dianei?

— Da, ţi-am spus c-am stricat totul. Planurile mele s-au dus. I-am spus totul, mai puţin motivul pentru care mă aflu aici.

— Nu-i de mirare că mi-ai răspuns la telefon de parcă ai fi fost lovit de o maşină. Tu şi planurile tale alcătuiţi un tot inseparabil. Nu ratezi niciodată.

— Uite c-am ratat acum. am plătit pentru toate dăţile când totul a mers perfect.

— Prostii!

— Încetează cu sclipirea asta din priviri! Faptul c-ai fost de folos în cazul lui Lorelei şi Alex nu înseamnă că-ţi voi aprecia şi eu serviciile. În primul rând, am venit pentru Diana din motive profesionale. Încă n-am mai văzut un mod de execuţie atât de plin de pasiune. Ai văzut şi tu: de când era adolescentă era capabilă să topească pur şi simplu gheaţa, transformându-se într-o torţă vie în timp ce dansa. De când a devenit coregrafă, fiecare patinator ce are privilegiul să lucreze un exerciţiu compus de ea poartă amprenta pasiunii ei. Acesta este motivul pentru care mă interesează şi i-am urmărit evoluţia pe parcursul acestor ani.

— Eşti liber să te minţi cât doreşti, dar nu te aştepta să cred şi eu. Această Diana pare să fie exact femeia de care ai nevoie să-ţi topească puţin gheţarul format în jurul inimii tale. Abia aştept s-o cunosc.

— N-o vei cunoaşte.

— Şi cine mă va opri? Din câte ştiu, asta este o ţară liberă.

— Nu face aşa ceva. Du-te acasă şi continuă-ţi cartea. Sunt suficient de mare şi de versat ca să am singur grijă de

viaţa mea. Nu sunt Lorelei şi nici tu nu eşti zâna cea bună care îndeplineşte orice dorinţă.

— Lasă-mă să te ajut. Ştii bine că pot. Mi-ai spus c-ai stricat lucrurile, spune-mi, cel puţin, în ce fel, poate te ajut să repari măcar atât.

— Nu poţi. Mi-am lăsat libidoul să dicteze; m-am grăbit şi-am fost sancţionat pentru prostia mea. Trebuie să înghit această umilinţă şi să încerc un alt mod de abordare. Dacă nici aşa nu merge, voi căuta pe altcineva.

— E chiar atât de uşor? În toţi aceşti ani, nu-l auzise niciodată vorbindu-i ei pe acest ton, ci numai altora.

— De ce n-ar fi? Ai uitat că sunt un gheţar? „Omul de gheaţă”.

Studiindu-l îndelung, Pippa se decise: cu sau fără cooperare din partea lui, îl va ajuta.

— Acum, dacă tot am venit, pot să mai rămân o săptămână?

— Nu te vei amesteca?

— Nu, răsuflă ea uşurată auzind modul de formulare.

— Bine. Abia acum, când se destinse puţin, îşi dădu seama cât de încordat şi îngrijorat fusese. Poţi rămâne şi mai mult, dacă doreşti. Imediat ce voi fi mai liber, te duc la schi. Îţi vor plăcea şi magazinele de-aici. Sunt convins că vei găsi ceva pe gustul tău extravagant.

— Şi Alex mă tachinează pentru stilul în care mă îmbrac, recunoscu ea, aruncând o privire spre bluza ei roşu aprins şi mov şi spre şalvarii pe care-i purta. Mi-a promis chiar că-mi plăteşte cauţiunea dacă voi fi arestată din această cauză.

— Ştiam eu de ce-mi place individul.

Cu fiecare cuvânt rostit, Jason îşi recăpăta stăpânirea de sine şi controlul asupra lumii din jurul său care-i reda siguranţa; în timp ce Diana îşi relua locul undeva într-un colţ al minţii lui, acolo unde stătuse de altfel atât de mult timp.

— Seamănă cu tine.

— E mai bun.

— Asta e ceea ce-ţi închipui tu. Ei, acum merg la

culcare. N-aş putea spune că orele acestea – extrem de târzii, sau extrem de devreme, depinde de punctul de vedere, îmi plac.

— Să ştii că eşti îmbrăcată foarte frumos.

Zâmbetul neobrăzat, aproape imoral al Pippei a fost imaginea cu care Jason s-a despărţit în minte de ea, înainte ca fiecare să se ducă la culcare.

* * *

— V-aţi rătăcit? Vă pot ajuta cumva?

Pippa se-ntoarse încet spre acea voce îndatoritoare şi caldă şi o evaluă dintr-o privire pe femeia pentru care venise Jason. Era, categoric, extrem de frumoasă, dar punctul de maximă atracţie îl constituia expresivitatea ei.

— Ce bine-ar fi! De obicei mă orientez bine şi sunt convinsă că şi nepotul meu ştie să dea indicaţii foarte precise, dar nu mă descurc deloc cu această schiţă pe care mi-a desenat-o, spuse ea întinzându-i acea foaie de hârtie cu desenul pentru modificarea căruia avusese nevoie de aproape douăzeci de minute.

— Unde doriţi s-ajungeţi? întrebă Diana privind mirată acea încurcătură de linii care nu semăna în niciun caz a hartă.

— În centru.

— Mă-ndoiesc că veţi reuşi orientându-vă după această schiţă.

— I-am spus lui Jay să-mi traseze o rută care să-mi permită să văd cât mai mult din oraş până la magazine. Stau aici doar o săptămână şi vreau să profit de fiecare zi pentru a vedea cât mai mult posibil.

— Dacă-mi permiteţi, voi modifica puţin harta, astfel încât să vă puteţi descurca, se oferi Diana, simpatizând-o pe această necunoscută care părea să descindă dintr-un basm, cu părul ei lung blond argintiu şi ochii ireal de albaştri.

— Vă rog.

Aşadar, aceasta era femeia în stare să încălzească o inimă îngheţată. Era o frumuseţe, dar nu acest lucru se remarca în primul rând la ea; pe chipul ei se vedeau clar

puterea şi curajul şi fiecare fibră a corpului ei suplu degaja o energie greu de stăpânit. Dac-ar fi căutat în toată lumea, Pippa n-ar fi găsit pe cineva mai potrivit pentru nepotul ei.

— Există vreun telefon în apropiere? întrebă ea, ştiind foarte bine că se afla în faţa casei Dianei, până unde reuşise s-ajungă după ce golise cu atenţie benzina din rezervorul maşinii închiriate. Aflând ora de plimbare a Dianei, aranjarea acestei întâlniri devenise un fleac.

— Aveţi vreo problemă?

— Mă tem c-am rămas fără benzină.

— Nu vă faceţi griji. Eu locuiesc aici. Puteţi telefona de la mine şi, cât timp aşteptaţi să vină cineva să vă ia, putem bea împreună un ceai cald.

— Mi-ar face mare plăcere. Aţi fost foarte amabilă. Mă numesc Phillippa; prietenii îmi spun Pippa.

— Diana Diamond, răspunse ea, strângând mâna ce i se întinsese cu un gest franc. Să intrăm şi să-ncercăm să rezolvăm problema.

Capitolul 1

— Mi se pare absolut fascinant. Când te-ai hotărât să faci coregrafie în loc să treci la profesionism?

Pippa o studia discret pe Diana, înţelegând cât de greu trebuie să-i fi fost lui Jason, neobişnuit cu o astfel de francheţe, dar, pe de altă parte, nefiind atât de lipsit de sensibilitate încât să ia ceea ce-i trebuie de la cineva atât de vulnerabil şi lipsit de apărare.

Diana ridică din umeri şi bău puţin din ceaiul de mentă. Spre surprinderea ei, vorbea acelei necunoscute ca unei prietene. Întrebarea Pippei era logică şi trebuia să-i răspundă cu atenţie.

— N-a fost o decizie gândită cu mult timp înainte, ci mai mult ceva întâmplător. Nu m-am aşteptat la valul de publicitate când m-am retras din viaţa competiţională. Simţeam nevoia să fac o pauză ca să hotărăsc ce voi face mai departe. Părinţii mei au o cabană în munţi, aşa că m-am dus acolo şi, după câteva zile de singurătate petrecute acolo. Făcu o scurtă pauză, amintindu-şi cât timp trecuse până se simţise destul de bine ca să-şi dea seama unde

era; nu va uita niciodată acele zile. Nimeni n-a ştiut cât o costase acea decizie. Aveam nevoie de ceva care să mă scoată din starea în care mă aflam şi singurul lucru pe care l-am găsit acolo a fost o bandă cu muzică clasică şi mi-am compus un exerciţiu; am considerat această întâmplare un adevărat noroc. De fapt, se gândea că parcă-şi căuta pedeapsa, gândindu-se să-nceapă din nou să patineze, când fizic era pur şi simplu la pământ. Am mai încercat o dată, continuă ea, comprimând într-o frază atâtea luni de încercare de recuperare, eşec şi desperare; n-a fost perfect, dar era o promisiune care pare să fi declanşat ceva în interiorul meu. Când descoperise că nu mai suportă să evolueze în faţa spectatorilor şi a criticilor, fusese distrusă – simţise cum i se taie orice legătură cu singura lume pe care o cunoscuse vreodată. Mama ei fusese cea care avusese ideea salvatoare pentru a putea rămâne în domeniul de care era încă pasionată. Un mod ciudat de a începe, nu-i aşa? conchise ea, străduindu-se să zâmbească.

Pippa înţelese mai mult decât era Diana dispusă să lase să se vadă şi nu se înşela: femeia aceasta trecuse printr-o mare suferinţă care-o făcuse să devină mai puternică decât oricând. Pentru că rolul pe care-l juca impunea acest lucru, Pippa îi făcu la rândul ei o confidenţă.

— Nu mi se pare. Aşa am aflat şi eu că adevărata mea vocaţie e scrisul. Momentul de maximă satisfacţie este când îţi dai seama că te simţi pe deplin împlinit în urma a ceea ce faci.

— Nu mi-a venit să cred când mi-ai spus că eşti scriitoare. N-am mai cunoscut nicio scriitoare până acum.

— Nu suntem nişte fiinţe ciudate, aşa cum ne cred cei mai mulţi.

— Suna fascinant, dar cred că e ca oricare altă meserie. Dincolo de strălucirea de la exterior, sunt convinsă că este nevoie de multă trudă şi curaj.

— Cred că nici eu n-aş fi putut să exprim mai bine, recunoscu Pippa, din ce în ce mai încântată de compania

acestei tinere, astfel încât, la venirea echipei de service, regretul ei că trebuie să plece a fost cât se poate de sincer.

La rândul ei, şi Dianei îi părea rău să se despartă de Pippa alături de care petrecuse o după-amiază atât de plăcută.

— Ţi-ar face plăcere să luăm cina împreună? întrebă ea, cedând unui impuls de moment.

— Am o idee mai bună, răspunse Pippa după ce se prefăcu a se gândi câteva clipe, ca pentru a verifica un program extrem de încărcat. De ce nu vii tu să iei cina cu mine şi cu nepotul meu?

— Nu. poate că nepotului tău nu-i place ideea de-a avea, vrând-nevrând, un musafir la masă. În plus, mai târziu am de lucru.

— Pe nepotul meu nu-l deranjează nimic.

— Ah, încă unul de tipul ăsta. şopti Diana involuntar.

— De ce, există un astfel de individ dur în viaţa ta?

— Nu chiar, recunoscu Diana, ea însăşi surprinsă de faptul că n-o deranja deloc să discute despre Jason cu această femeie. Am crezut la un moment dat că da, însă ne-am certat pentru ceva atât de banal, încât aş putea să jur c-a făcut-o intenţionat, ca pretext pentru a ne despărţi. M-a condus acasă şi de atunci nu l-am mai văzut. Nici ea nu înţelegea persistenţa acelui sentiment de regret; petrecuse atât de puţin timp împreună cu Jason, încât ar fi trebuit să-i fie foarte uşor să-l uite.

— Probabil că şi el e furios pe sine însuşi pentru c-a lăsat un fleac să ia o astfel de amploare.

— Nu este cazul; mă-ndoiesc că este în stare de un sentiment care să determine o asemenea reacţie.

— Sună destul de dur din partea ta, comentă Pippa abţinându-se totuşi să-i ia apărarea lui Jason.

— Poate că vorbesc aşa doar pentru că sunt supărată.

— Oare?!

Diana se aşează, studiind cu mai multă atenţie faţa Pippei şi mai ales ochii în care remarcă hotărâre şi inteligenţă, dublată de o subtilitate care friza aproape viclenia

— Pari schimbată. Chiar mi se pare că şi vorbeşti altfel decât când ai venit. mai hotărât. Deodată, ceva i se declanşă în minte. Pippa. auzise de două ori în câteva zile acest nume. Mă-ndoiesc că este un nume atât de comun încât să fie vorba de o coincidenţă; şi un nepot numit Jay. Dându-şi seama că devenise victima încă uneia din manipulările lui Jason, se înfurie, izbucnind în mod necontrolat. Nu ştiu cum de n-am văzut până acum! Ce-aveţi toţi, voi din familia Starke? Aveţi ceva în gene care vă împinge să vă jucaţi cu vieţile oamenilor? Sau poate că duceţi o existenţă atât de anostă încât singura bucurie este să le faceţi necazuri altora!

Pippa, care avea un temperament la fel de vulcanic ca al Dianei, se strădui să se abţină, încercând să desluşească sentimentele ce determinaseră reacţia atât de violentă a acesteia.

— În primul rând, nu sunt o Starke. Mama lui Jason e sora mea, aşa că nu-mi atribui trăsăturile de caracter ale tatălui lui Jason.

— Nici măcar nu-ţi pare rău pentru ce-ai făcut, nu-i aşa?

— Nu şi sunt sigură că dac-ai şti care e miza şi dac-ai fi în locul meu, nu ţi-ar părea nici ţie.

— Nu fi atât de sigură. Diana se ridică şi începu să umble nervoasă prin cameră. Nu înţelegea nimic; ar fi putut s-o dea afară pe Pippa şi totuşi, o lăsa să rămână în continuare. El te-a trimis?

— Era şi timpul să-ntrebi. Eu asta aş fi făcut imediat.

— Asta pentru că şi tu şi el sunteţi mult mai familiarizaţi decât mine cu astfel de proceduri. Nu mi-ai răspuns încă. El te-a trimis?

— Nu s-ar spune. Când va afla cum i-am încurcat schiţa şi-am golit rezervorul maşinii ca să rămân în pană chiar aici, e-n stare să mă trimită înapoi în Georgia, strivită între paginile ultimei mele cărţi.

— Atunci, de ce-ai venit? Şi de unde ştiai de mine?

— Ştiam, pentru că Jason a discutat cu mine planurile în legătură cu complexul şi cu tine înainte de-a veni aici.

Are nevoie de tine, de talentul şi de renumele tău pentru centrul lui. Cum de un lucru atât de simplu a putut degenera în ceva atât de complicat? Tu şi Jason păreaţi a fi în contradictoriu. Îmi cunosc bine nepotul – nu va renunţa. Toată viaţa a învins obstacolele care altora ar fi părut insurmontabile. Spune că eşti cea mai bună. Aşa este?

— De unde să ştiu? Şi chiar dac-aş şti, cum aş putea să reuşesc? Decât dacă, desigur, aş vrea să par o proastă arogantă.

— Asta e una din deosebirile dintre tine şi Jason. El ar fi spus despre el că e cel mai bun. Chiar dac-ar fi părut arogant, ar fi spus adevărul fără ocolişuri. Acest tip de sinceritate costă. Jason a învăţat să se apere aproape înainte de-a învăţa să citească. A învăţat singur cum să-şi organizeze lumea pentru a obţine ceea ce-i trebuie fără a se baza pe nimeni, fiindcă toţi cei din jurul său încercau să-l folosească astfel încât să le servească propriile interese. Instinctul lui de supravieţuire funcţionează perfect. Ai petrecut şi tu o parte din viaţă în lumea lui şi ştii care e miza.

— Aşa justifică el manipularea oamenilor?

— Categoric nu eşti o femeie înverşunată, dar acum aşa pari. Ce-a făcut Jason atât de îngrozitor? N-aţi făcut dragoste – n-ar fi atât de prost dispus şi, în plus, nu face aventuri de-o noapte când ceva sau cineva este atât de important pentru el.

— Nu ştiu cum gândiţi voi, dar pentru mine, scopul nu justifică mijloacele. Nu-mi place să fiu manipulată, minţită, sau să mi se ascundă ceva, şi categoric nu-mi plac oamenii care mi se furişează în viaţă, ascunzând motivul şi modul în care au pătruns

— Te-ai simţit rănită în mândria ta? Jason se simte şi mai mult rănit, şi cauza eşti tu. Vreau să-l ajut. Şi acum, după ce te-am cunoscut, indiferent dacă mă crezi sau nu, vreau să te ajut şi pe tine. Nu-ţi pot descrie în ce agitaţie am fost ca să pot pleca din Georgia şi veni aici. Nu Jason m-a chemat; n-ar fi făcut-o nici dacă i-ar fi fost viaţa în joc. Consideră că nu are dreptul de a cere nimic nimănui. Dar

ţin mult la el. Între noi e o diferenţă de şase ani şi mi-e ca un frate. Înseamnă pentru mine tot atât cât Lorelei înseamnă pentru el. Amândoi sunt foarte deosebiţi. S-au născut într-o familie care n-a văzut la ei decât extraordinara lor capacitate fizică şi amândoi vor purta până la moarte cicatricele lăsate de talentul lor. Niciunul din ei nu se poate împlini dacă n-are alături omul potrivit care, la rândul său, trebuie să fie cu totul deosebit. Lorelei l-a găsit pe Alex. Jason e încă singur, din ce în ce mai izolat. Acest complex este şansa lui de a reface punţile către oameni. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a te determina să-l asculţi măcar.

— L-am ascultat. Va fi un loc minunat, nu însă singurul în care copiii sunt pregătiţi să intre în arena sportivă, expuşi capriciilor unui juriu internaţional. Nu pot să mă implic în aşa ceva; ştiu foarte bine ce înseamnă. Îşi vârî mâinile în buzunare, încercând zadarnic să se calmeze. Când am avut curajul să spun „destul”, presa a-nceput să caute un motiv secret; unele presupuneri de-ale lor erau absurde, altele, însă, erau nişte afirmaţii destul de grave, chiar macabre, de exemplu de la faptul că eram însărcinată în urma relaţiei mele cu un patinator rus, până la presupusa boală incurabilă de care sufeream. Familia mea şi cu mine eram urmăriţi ca nişte criminali. Timp de aproape doi ani, a fost un coşmar. Chiar şi acum s-ar mai putea să existe un ziarist care, din lipsă de altă ocupaţie, să-ncerce să dezlege iar misterul. Dacă apar lângă Jason, tot acest gunoi va ieşi din nou la suprafaţă. Jason, chiar dacă s-a retras, e un subiect fierbinte pentru presă. Cred că el oricum face tot posibilul pentru a oferi mass-mediei un subiect.

— Atâta timp cât presa crede că ştie despre ce e vorba, îl lasă în pace. Jason e probabil şi mai înverşunat decât tine în ceea ce priveşte viaţa sa personală. Ai dreptate, dă întotdeauna un subiect de comentat, ca apoi în timp ce ziariştii caută să-l aprofundeze, să dispară.

— Femeile? Imediat ce rosti cuvântul, Diana îşi dădu seama de greşeala tactică pe care o făcuse.

— Spuneai că nu te interesează ca bărbat.

— Aşa e, dar dacă voi intra în colectivul lui, n-aş vrea să fiu implicată în cine ştie ce conflict şi acuzată, deşi relaţia mea cu el e strict profesională.

— M-ai convins, scumpa mea.

— Bine, oricât ar părea de stupid, ţin la el.

— Perfect, spuse Pippa frecându-şi mâinile satisfăcută, ca o vrăjitoare deasupra cazanului cu loţiune magică. Mai întâi de toate, ai grijă ca Jason să nu ştie ce simţi. În ceea ce priveşte îmbrăcămintea, nu e nevoie să faci nimic: şi culorile pe care le porţi şi stilul sunt absolut grozave, continuă ea, ignorând privirea uimită a Dianei. Faptul că ai casa ta este categoric un avantaj, mai ales că este un cămin atât de plăcut. Deşi nu-şi dă seama, Jason este grozav de atras de confortul şi tihna unui cămin cald, adică exact de atmosfera de la tine.

— Ai de gând să pui la cale o căsătorie? întrebă Diana, deopotrivă amuzată şi exasperată.

— Sigur că da, doar n-am renunţat degeaba la trei capitole care până acum ar fi fost deja terminate. N-ar fi meritat să vin doar pentru partea de afacere. De fapt, Jason nici n-ar fi avut nevoie de ajutor în acea privinţă; dac-ai fi încercat să-l refuzi, ar fi apelat în cele din urmă la altcineva şi poate că această experienţă i-ar fi dat o lecţie vanităţii sale.

Există momente în viaţa fiecărei femei în care trebuie să cedeze inevitabilului, dacă nu vrea să rişte o durere insuportabilă – de exemplu, naşterea unui copi, prima relaţie cu un bărbat, sau, ca acum, când pasiunea este atât de strâns împletită cu teamă, încât instinctul îţi dictează să lupţi sau să fugi.

Diana era o luptătoare; învăţase cât costă să fugi.

— Bine, dar de data asta nu mă voi mai lăsa manipulată de voi fără să-mi spun cel puţin cuvântul.

Pippa acceptă, ca şi cum era de la sine înţeles că se aşteptase la aşa ceva.

— Ştii că te doreşte.

— Mi-a spus.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Am fost de acord, după care el a dispărut în urma unei discuţii despre care ţi-am povestit.

— Tipic pentru nepotul meu cel nătâng. De fapt, el nu face niciodată nimic dacă nu e pregătit dinainte. Probabil a stat şi-a luat în calcul toate posibilităţile.

Când telefonul sună brusc, amândouă tresăriră.

— Bună, Jason, şopti Diana, încercând să-şi ascundă surprinderea.

Pippa veni imediat lângă ea şi-i depărtă receptorul de ureche, astfel încât să poată auzi amândouă.

— Voiam să ştiu dacă te-ai mai gândit la propunerea mea.

— Spune-i că nu, şopti Pippa.

Diana repetă ce-o învăţase Pippa, extrem de curioasă. Nu ştia dacă face bine lăsând-o să se implice, dar, pe de altă parte, ştia că n-ar fi putut-o împiedica sub nicio formă.

— Mă întâlnesc cu arhitecţii astăzi. Mă gândesc că planul lor te-ar interesa.

— Când?

— La ora patru. Vei veni?

— Unde ne-ntâlnim?

— Aş putea veni să te iau de acasă.

— Prefer să nu depind de tine în ceea ce priveşte mijlocul de transport, răspunse ea, ignorând gestul energic de încuviinţare al Pippei.

— Ar fi trebuit să-ncep prin a-mi cere scuze.

— Ar fi fost frumos, mai ales dacă ai fi făcut-o sincer, nu cu intenţii ascunse, ca de obicei.

— Sunt sincer. M-am purtat prosteşte.

— În ce privinţă?

— Te-am presat, atât din punct de vedere profesional, cât şi personal, dar cele două laturi erau inseparabile în mintea mea. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai dăduse cuiva o explicaţie asupra modului său de acţiune.

— Şi-acum?

— Cred că vrei să mă pedepseşti.

— Vreau să ştiu cum stau lucrurile înainte de-a mă apuca din nou.

— Vrei să-ţi promit că te voi lăsa în pace?

— Îmi promiţi?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam.

— Şi-acum, încotro ne-ndreptăm?

— Depinde de tine. Oricum, n-o vom lua pe acelaşi drum ca până acum. Nu voi accepta să fiu sacrificată doar pentru că tu nu vrei să cedezi.

— Mi se pare normal. Ce alte condiţii?

— Onestitate totală; fără rezerve, de data aceasta. Dacă pun o întrebare, continuă ea simţindu-l că ezită, vreau un răspuns şi nu tăcere dacă întrebarea mea nu-ţi convine. Ţi se pare un preţ prea mare?

— Bine: sinceritate cu orice preţ. Mă aştept la acelaşi lucru din partea ta. Ştia că e prins într-o capcană, dar îşi asuma riscul.

— De acord, acceptă şi ea, îngăduindu-şi încă o mică rezervă.

Închise telefonul, conştientă că de data aceasta regulile erau în favoarea ei şi deţinea controlul.

— Aş fi putut să nu mai fac acest drum, şopti Pippa. Se pare că ştii exact cum să-l abordezi pe Jason.

— Învăţ.

Jason privi lung telefonul, nedumerit de ceea ce se-ntâmplase. Într-o clipă, Diana îl determinase să accepte ceva ce-i va cauza negreşit neplăceri. Cu toate acestea, obţinuse promisiunea ei de-a veni la întâlnirea cu arhitecţii. La naiba, o voia alături de el. Trebuia să vadă ea însăşi cât de valoroasă avea să fie pentru întregul proiect. Sperase să se poată încălzi un timp la focul pasiunii ei, dar descoperi că, dacă se apropie prea mult, riscă să ardă de viu. De aceea se retrăsese, reevaluându-şi nevoile şi riscurile. Nu va ceda trupului său care tânjea după ea. În definitiv, el trebuie să fie stăpânul vieţii lui. La naiba, pasiunea! Avea alte planuri. O femeie nu era decât o femeie. Privi încruntat biletul cu numărul de telefon al

acelei atât de atrăgătoare însoţitoare de la bordul avionului, pe care o cunoscuse venind spre Colorado.

Problema era că dorinţa minţii nu coincidea cu dorinţa trupului. O dorea pe Diana, nu un substituit al ei. Aruncă biletul, neavând în faţa ochilor decât imaginea Dianei. În definitiv, abstinenţa era un exerciţiu la fel de bun ca oricare altul.

Capitolul 8

Diana conducea, gândindu-se la întâlnirea la care avea să participe, la Jason, la neobişnuita lui mătuşă. Ciudat, o iertase pe Pippa pentru încercarea de-a o fi înşelat. Cât despre Jason, nu ştia exact ce voia de la el. Experienţa anterioară o făcuse să fie destul de prudentă în relaţiile ei lăsă inima să conducă şi adesea constata că-i prea târziu să mai evite durerea. Jason n-o lăsase indiferentă – nu i-ar fi folosit la nimic să nege acest lucru. Reuşise să vadă frânturi din omul care-ar fi putut fi, înainte să-nveţe să se retragă în carapacea lui de protecţie. îi plăcea de acel bărbat şi voia să-l cunoască mai bine, dar, ciudat, ceea ce-o intriga şi-o atrăgea cel mai mult era acea faţetă de maestru al duplicităţii şi eschivării. Intuia adânc înăuntrul lui o pasiune latentă care-l transfigura complet în unele momente, ca acelea în care dansaseră pe gheaţă.

Planurile pentru complexul lui nu mai constituiau un subiect de controversă între ei. Era timpul să se detaşeze de trecut şi să privească spre viitor, iar proiectul lui îi oferea exact această şansă. Opri în faţa biroului şi văzu maşina lui Jason puţin mai departe.

— Mă bucur c-ai venit, spuse acesta, venindu-i în întâmpinare.

— Am spus că voi veni.

— Uite, hai să ne purtăm ca şi când abia ne-am cunoscut şi între noi nu e decât dorinţa comună de-a realiza ceva deosebit.

Surprinsă, Diana îi studie expresia feţei, dincolo de stăpânirea de sine, se vedea şi sclipirea slabă a unei dorinţe – zidul încă nu se năruia, dar se vedeau primele fisuri.

— Este posibil?

— Orice este posibil dacă-ţi doreşti neapărat.

Simţi cum Diana se relaxează şi consideră aceasta ca pe o acceptare din partea ei. Se simţise ridicol aşteptând-o în maşină, dar dorise să-i poată spune aceste câteva cuvinte. Era timpul să înceteze cu greşelile şi să revină la planul lui iniţial. Încet, un zâmbet luminos îi netezi trăsăturile înăsprite de ani de disciplină dură.

Diana uită toate motivele pentru care-şi propusese să fie prudentă; acesta era bărbatul pe care-l căuta în visurile ei; acesta era bărbatul care reuşea s-o facă să se dezinhibe şi să retrăiască iubirea pentru patinaj.

Se priviră mult timp în ochi, fiecare încercând să găsească adevărul. Apoi, ca şi când ar fi luat o hotărâre comună, porniră, el încă mai atingându-i uşor umărul cu mâna.

* * *

Jason intră în apartament, fredonând uşor. Mirosul de ars care-i luă cu asalt nările cum intră nu reuşi să-i strice buna dispoziţie.

— Nu vreau să ştiu ce-ai ars, Pippa, ci doar dac-ai făcut o rezervare la un restaurant bun.

După cum era de aşteptat, Pippa stătea în mijlocul unui haos: toate oalele şi cratiţele din bucătărie erau înşirate în jurul ei, maşina de spălat vase plină, în chiuvetă, prosoape arse.

— Chiar dacă nu mă crezi, să ştii că totul a mers perfect până când a sunat telefonul.

— Sigur că nu te cred. Oricine te cunoaşte puţin ştie ce catastrofă eşti în bucătărie. Toată mizeria asta e opera ta, aşa că să nu te aştepţi să mă ofer să te ajut să faci ordine.

— Trebuie să m-ajuţi.

— Nici nu mă gândesc.

— Doar nu vrei ca Diana să vadă ce-i aici.

— Ce vrei să spui?

Jason se opri din mers şi se-ntoarse spre ea atât de brusc, încât doar reflexele sale extrem de rapide îl ajutară

să-şi menţină echilibrul

— Cum. Unde-ai cunoscut-o pe Diana? Ce-nseamnă toate astea?

— Am cunoscut-o când, rămânând fără benzină, ea a fost atât de amabilă să mă ducă la un telefon.

— Unde ai rămas în pană de benzină?

— Ce contează?

— Răspunde-mi, Phillippa.

— Dacă-mi spui aşa, înseamnă că sunt în mare pericol.

— Încetează cu teatrul. Ce-ai pus la cale?

— Ştiu foarte bine ce se-ntâmplă când îţi vine o idee: nu mai ţii seama de nimic până nu ţi-o realizezi. Acest mod de-a proceda ar fi dezgustat-o pe femeia pe care mi-ai descris-o, aşa că m-am dus să repar puţin lucrurile.

— Vrei să spui că erai la ea când i-am telefonat? Anunţul Pippei îl şocă; rămase ca paralizat, apoi simţi cum fiecare fibră din corpul lui se revoltă la ideea că Diana venise cedând rugăminţilor Pippei.

— Da, dar n-am influenţat-o în niciun fel în privinţa hotărârii de-a veni, dacă asta îţi închipui cumva. Sinceră să fiu, aş fi sfătuit-o să mai aştepte, dar, după cât de bine dispus ai venit, presupun c-a fost de acord să intre în colectivul tău.

— E adevărat ce-mi spui?

— De data aceasta da, îţi dau cuvântul meu.

Jason se mai linişti puţin.

— Asta nu explică totuşi venirea Dianei aici.

— Am invitat-o la cină pentru a o răsplăti oarecum pentru ajutorul dat. A acceptat.

Jason nu mai ştia ce să creadă. Relaţia dintre ei nu mai fusese atât de tensionată, dar în tot timpul întâlnirii avute, ea evitase orice gest sau privire cu caracter personal. Aşadar, de ce-ar risca acum să vină la el? Poate exista o şansă la o mie să nu ştie că el şi Pippa sunt rude.

— Ştie că eşti mătuşa mea?

— N-a ştiut de la început, dar a aflat în cele din urmă.

— Cum adică la început? Ce-ai înscenat?

Pippa îşi luă o expresie nevinovată care-ar fi păcălit pe oricine în afară de Jason.

— Ceva lipsit de importanţă.

— Eşti mai îngrozitoare decât ciuma. Ţi-am spus că e o situaţie delicată şi te-am rugat să nu te amesteci, dar bineînţeles că n-ai ţinut cont de nimic! Te avertizez încă o dată: dacă mai intervii, îţi sucesc gâtul! Oricum, asta se va întâmpla dacă o superi sau o răneşti cumva pe Diana! Şi mă voi ţine de cuvânt, indiferent cât de mult ţin la tine.

Pippa privea fascinată izbucnirea lui Jason, altă dată atât de controlat. Aşadar, era furios; era capabil de o emoţie puternică. îi venea să strige de bucurie.

— Şi eu ţin la tine, Jason; altfel n-aş fi încercat să fac asta. În toţi aceşti ani cât ne-am ajutat unul pe celălalt, n-am avut curajul să exprimăm în cuvinte ceea ce-am simţit. În această privinţă, Diana ne-a ajutat pe amândoi.

— Am vrut s-o fac de multe ori.

— Şi eu, dar mi-a venit greu. Nu-ţi pot promite nimic, Jay. Trebuie să rămân. Voi ajuta, dacă pot, dar nu voi face niciodată vreun rău, nici ţie, nici ei. Îmi place Diana; sunt conştientă c-a suferit mult, cât să-i ajungă pentru toată viaţa, aşa că în niciun caz nu-i voi mai provoca şi eu suferinţă.

— Bine, Pippa, dar nu te aştepta să-mi păstrez calmul întotdeauna.

— Doar îţi doreai să poţi simţi din nou emoţii puternice – acesta e un început; nu văd ce te deranjează.

Diana se-ntreba ce-o făcuse să accepte invitaţia, doar la început ezitarea ei fusese aproape un refuz. Suspecta foarte serios că-şi pierduse minţile. Se-mbrăcase şi se parfumase ca pentru o întâlnire. „Nu fac decât să continui pe linia pe care am început astăzi”, îşi tot repeta, ignorând vocea din adâncul conştiinţei care-o acuza că e mincinoasă.

— Îmi pare rău c-a trebuit să luăm masa în oraş, şopti Pippa cu tristeţe, adresându-i-se Dianei. Deşi, trebuie să recunosc că Jason a ales locul: lumina e cam puternică, dar mâncarea a fost excelentă.

— Pippa, nu te mai preface o păpuşică nevinovată; nu se potriveşte cu mintea ta însetată de acte sângeroase. Şi nici aerul acesta desuet nu te prinde.

— Ba, mie-mi place foarte mult, interveni Diana, amuzată de duelul verbal dintre cei doi.

— Desuet! N-am aer desuet! mai degrabă tineresc!

— Nu mai începe din nou! bombăni Jason, simţindu-se asaltat şi hărţuit. Parfumul Dianei i se lipise de trup ca o a doua piele. Desigur, fusta extrem de amplă cu care Pippa se îmbrăcase în mod intenţionat, pentru a ocupa cât mai mult loc în separeu, purta mare pare a răspunderii: Diana trebuie să stea aproape lipită de el.

— N-am vrut să ard cina, mi-am cerut scuze de-o sută de ori. Mă duc să mă aranjez puţin. Nu, nu veni cu mine, Diana. Vreau să fiu câteva clipe singură, mulţumită dragului meu nepot atât de puţin delicat, spuse Pippa ridicându-se imediat, sub privirile lor uimite.

— O jigneşti, îi răneşti sentimentele, îi reproşă Diana.

— Cred c-am s-o omor. Vrei să facem pariu că această complotistă neruşinată cheamă un taxi?

— Poate că-l comandase deja înainte să plece de-acasă, doar e ruda ta. Ei, cum e să fii ţinta unui plan despre care nu ştii nimic?

— Ai fost părtaşă la complot?

— Nu. Crezi c-aş fi făcut prostia să-mi bag capul pentru a doua oară în gura leului? Am venit aici dintr-un singur motiv: nu vreau să mai existe o stare de tensiune între noi, pentru a putea lucra bine împreună. Nu vreau să mai am acea senzaţie de teamă că sunt mereu pândită, cum aveam pe vremea când viaţa însemna pentru mine numai patinaj.

— E adevărat ce spui?

Diana zâmbi, fără să-i mai răspundă.

Pe de altă parte, pentru el, hotărârea sănătoasă de-a nu se implica emoţional într-o relaţie cu Diana era una, şi s-o aibă alături, exprimându-şi exact aceeaşi decizie raţională era cu totul altceva – îl irita. Era el oare atât de uşor de uitat, de a nu fi luat în seamă?

— Te doresc în continuare, spuse el simţind parcă nevoia să-i zdruncine echilibrul pe care-l afişase.

— Idem, răspunse ea privindu-l în ochi şi hotărând să rişte nebuneşte. Încercase să fugă şi nu reuşise, aşa că era timpul să-l înfrunte – şi pe el, şi viitorul. Poate că n-avea să câştige, dar cel puţin n-avea să piardă prin neprezentare.

— Idem? Nu prea se vede.

— Nici la tine.

— Râzi de mine?

— Cred că râd de amândoi.

— Nu-mi place.

— Îmi dau seama. îi atinse uşor braţul, mirându-se şi ea de îndrăzneală, când fulgerele de mânie din adâncul ochilor lui ar fi trebuit de fapt s-o sperie. N-ai simţul umorului, dar nu-ţi face griji; eşti inteligent şi-l vei căpăta nu peste prea mult timp.

— Forţezi lucrurile.

— Poate că da, dar amândoi suntem antrenaţi să forţăm lucrurile şi să depăşim limitele.

Jason inspiră profund, cu simţurile în alertă; provocarea ei îi punea la grea încercare stăpânirea de sine. Dacă prelua ea conducerea, ar fi fost imposibil să mai stăpânească pasiunea ce exista deja în stare latentă între ei – nu era o femeie care să se mulţumească doar cu jumătăţi de măsură.

— Nu aşa; să nu ne aventurăm în ceva ce ne-ar putea distruge. Sunt totuşi aşa cum sunt.

— Oricine se poate schimba, dacă-şi doreşte cu adevărat.

— Dar voi putea face faţă apoi schimbării?

Pentru prima dată, Diana văzu cum incertitudinea ia locul forţei şi siguranţei din privirea lui. Nu se gândise până în momentul acela la ce-i cerea şi la cât îl costa acest lucru. Dar nici pentru ea nu exista o altă cale; nu se putea dărui unui bărbat care nu ştia ce-nseamnă să iubeşti cu adevărat, pentru că, în cele din urmă, sufletul ei s-ar usca şi trupul i s-ar răzvrăti şi n-ar rămâne decât cu cenuşa unui foc ce-ar umple de cenuşiu universul ei.

Jason se foi stingherit, venindu-i greu s-o privească în ochi; nu-i făcuse false promisiuni.

— Cred că, la fel ca şi mine, nici tu nu ştii ce vrei. Te-ai plictisit să te tot ascunzi în acel pustiu îngheţat al singurătăţii tale, tot aşa cum eu m-am săturat să mă tot agăţ de trecut? M-ai făcut să văd ceea ce înseamnă acest complex pentru mine şi pentru alţii. Am văzut clar ce-am făcut cu viaţa mea. Nu poţi face şi tu acelaşi lucru? Nu poţi ieşi din carapacea ta, încercând să faci faţă unui viitor care te poate răni tot atât de mult pe cât îţi e teamă că mă va răni şi pe mine? Poţi să-mi oferi mai mult decât o relaţie fierbinte cu un rămas-bun prietenesc la sfârşit?

— Cât anume mai mult? întrebarea îi scăpă fără voie, dar acum nu-i părea rău c-o pusese.

— Un angajament.

— Căsătorie?

— Tu ai spus asta, nu eu.

— Oricum, preţul pe care mi-l impui e foarte mare.

Cuvintele lui i se înfipseră în inimă ca o lamă de cuţit;

Inspiră adânc, străduindu-se să facă faţă durerii, apoi replică la fel de dur, pentru că orice semn de slăbiciune ar fi trecut drept capitulare.

— Iar tu te-ai gândit la un preţ mai mic.

— Cred că e timpul să te conduc acasă.

Puse grăbit pe masă câteva bancnote în timp ce Diana îşi luă poşeta şi şalul, apoi o urmă spre ieşire. În momentul în care ajunseră în hol, se intersectară cu doi bărbaţi care tocmai intrau. Ameţiţi, aceştia o văzură pe Diana, fără să-i dea atenţie lui Jason.

— Bună seara, frumoasă doamnă. Ai venit să ne ţii companie? întrebă unul din ei întinzând mâna spre braţul ei, pe când celălalt se aşeză de cealaltă parte a ei.

Diana îngheţă, mai mult surprinsă decât speriată.

— Poate vrei cumva să ai ambele braţe în ghips, şuieră Jason ameninţător, făcându-i pe cei doi bărbaţi să împietrească de spaimă. Aveţi zece secunde să dispăreţi de-aici, sau v-arunc eu însumi ca pe nişte gunoaie.

Niciunul din ei nu avu nevoie de încă un avertisment.

Privindu-l, Diana înţelese de pe chipul lui încrâncenat c-ar fi fost gata să ucidă pentru ea.

— Nu-ţi face griji, au plecat şi oricum nu i-aş fi lăsat să-ţi facă vreun rău, încercă el s-o liniştească.

— Ai spus că mă duci acasă.

— Da, cred că e cel mai bun lucru de făcut, ca să ajungi la timp la patinoar. Mă-ntreb dacă Pippa încă mai vrea să asiste în timp ce lucrezi. Nu era foarte curios să afle, dar orice era mai bine decât tăcerea pe care-o umple cu gândul de a o lua în braţe şi a o linişti.

— Există vreun motiv pentru care să nu mai vrea?

— Dacă pe tine nu te deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

— Povesteşte-mi ce-a spus Jason când v-am lăsat singuri, întrebă Pippa aşezându-se pe bancă alături de Diana, în timp ce aceasta începuse să-şi pună patinele. S-a înfuriat?

— Cam ăsta ar fi cuvântul cel mai potrivit. La un moment dat, a avut impresia că nici eu nu sunt străină de acel aranjament. Ştii, am impresia că ideea ta de-a ne vedea neapărat împreună nu e tocmai bună.

— Crezi? Până acum n-am dat greş.

— Sper să nu descopăr că mă aflu într-o situaţie de intrigă în interiorul altei intrigi, în plină farsă.

— Crezi c-aş face aşa ceva? Doar am fost sinceră cu tine după mica mea înscenare; aş fi putut să te mint în continuare.

Diana trebui să recunoască faptul că avea dreptate, dar încă mai avea îndoieli, deşi nu-şi putea da seama bine de ce.

— Presupun c-am devenit cam paranoică.

— Nu-ţi face griji; cred că Jason ne aduce pe toţi în acest stadiu. Ei, acum să privim. Jason spune că eşti pur şi simplu un vis.

— Nu m-ar mira ca, după o astfel de apreciere, să cad direct în nas.

Jason le privea din umbră. Amândouă îl invitaseră să vină: Pippa nu foarte entuziasmată, iar Diana din politeţe;

le refuzase, pentru că nu intenţiona să se mai apropie de Diana până ce nu-nţelegea bine ce se petrece în această ciudată relaţie a lor. Cum de ajunsese totuşi să vină acolo, doar pentru că nu putea să doarmă şi n-avea altceva de făcut, nu ştia. îi urmărea fiecare mişcare pe gheaţă în ritmul accelerat al bătăilor inimii, cu muşchii încordaţi, cu privirea plină de amintirea clipelor cât o ţinuse în braţe. îi simţea fiecare mişcare, parc-ar fi făcut-o chiar el. Până şi respiraţia lui luă ritmul dansului şi, fără să-şi dea seama, se apropie, până când ajunse în raza vizuală a Pippei.

În momentul în care aceasta se retrase încet, dispărând în întuneric, Jason începu să lunece pe gheaţă în întâmpinarea

Dianei. Fără nicio ezitare, sfidând cu forţa şi graţia lor imposibilul, dansul lor deveni zborul unor suflete în sărbătoare.

— La naiba! şopti el când muzica încetă. Ar fi fost mai bine să nu mă laşi.

— Pentru asta ai venit; asta este ceea ce ai fi putut fi.

— Da.

— Ştiai.

— Ştiam.

— De ce împreună cu mine?

— Nu ştiu.

— Menţin ceea ce-am spus.

— Da, dar am nevoie de tine. Numai tu îmi poţi da acel ceva atât de preţios pe care-l caut. Trăieşte alături de mine aceste momente de frumuseţe şi învaţă-mă să ţi le dăruiesc din nou.

Capitolul 9

Diana îl privi lung în ochi, conştientă de saltul pe care-l făcuse într-un timp atât de scurt. îl dorea dincolo de orice raţiune. îi oferea mai puţin decât sperase, dar mai mult decât îl crezuse capabil să dăruiască.

— Nu mă respinge.

— Nu pot. Ţine-mă strâns în braţe, aşa.

Jason o ridică în braţe, cu o privire tandră şi posesivă; ea şi numai ea ţinea în mână viitorul lui. Nu-

nţelegea de ce, nici nu-ndrăznea să cerceteze, dar îi cunoştea puterea.

— Unde? se aşează pe bancă ţinând-o la fel de strâns.

— Cred c-am mai trecut prin asta.

— Niciodată; ce-a fost înainte am stricat cu graba şi prostia mea. Te doresc mai mult decât pot spune. Niciodată până acum n-am regretat lipsa mea de sentimentalism; acum, însă, aş fi vrut să-ţi dăruiesc cuvinte frumoase.

— Prefer frumuseţea trăirilor tale, şopti ea înainte ca buzele lui să-i acopere lacome gura.

— Unde?

— N-are importanţă – la mine acasă, la tine.

— La mine e Pippa.

— Atunci la mine. Oriunde, numai să nu mai întârziem.

— Iubito, mă faci să mă simt înalt de-o sută de metri şi mai bărbat decât oricând. Mergem cu o singură maşină?

— Cred că n-aş fi în stare să conduc.

— Unde ai învăţat să fii atât de sinceră?

— Aşa sunt eu. Ar fi vrut să-i mărturisească atunci cât se rugase şi sperase ca, dându-i totul să-l determine şi pe el să fie deschis şi s-aibă încredere în ea.

Imediat ce terminară de scos patinele ei şi-ale lui Jason o cuprinse din nou în braţe incapabil de-a suporta o cât de mică separare. Cuvintele i se amestecau în minte într-un vârtej ameninţător: cuvinte noi, tandre, frumoase, pline de pasiune, cuvinte pe care nu le mai spusese nici unei femei pentru că nu simţise nevoia. Când încercă să le rostească, pentru a-i face şi el acelaşi dar, constată că nu poate; o privi lung cum stătea în faţa lui, mai fragilă şi mai feminină ca oricând, punându-şi tot regretul şi frustrarea în tremurul uşor al mângâierilor lor.

— Te-aş acoperi cu diamante, smaralde şi blănuri. Cel puţin, dacă nu-şi putea exprima sentimentele, tot îi putea da ceva.

— Nu le vreau.

— Ştiu, am spus o prostie.

— Uite ce-mi poţi dărui, spuse Diana, luându-i mâna şi ducându-i-o în dreptul inimii ei, pentru a-i simţi bătăile puternice. Nu vreau nimic mai mult decât ce-mi poţi da.

— E mai puţin decât ai vrut. Victoria lui avea un gust dulce amar, chinuindu-l cu imaginea intuitivă a ceea ce-ar fi putut fi.

— Ce te îngrijorează acum? E ceea ce-ai spus că vrei.

Diana asista cu respiraţia oprită la zbaterea lui. Oare înţelegea şi el ce se-ntâmpla? îşi dădea seama că niciunul din ei n-avea să mai fie acelaşi ca înainte?

Jasonse-ncruntă, furios pe el însuşi. Ce-ncerca să facă? S-o determine pe Diana să se răzgândească? Era nebun? Stătea în maşina rece, în mijlocul unei parcări pustii, când fiecare bucăţică a trupului îl durea de dorinţă.

— Ai dreptate, şopti el şi porni motorul.

Diana încercă să-şi înfrângă dezamăgirea. Pentru o clipă, se făcuse o spărtură în zidul ce-l înconjura. Torentul de sentimente pe care dansul lui pe gheaţă îl revărsase nu era o pură întâmplare – Jason era capabil de trăiri extrem de profunde, iar ea, dacă reuşise să i le declanşeze o dată, va reuşi încă şi încă o dată, până când nu vor mai exista bariere, sau până când ea însăşi se va mistui complet ca o flacără.

Intră ea prima. Tot drumul, Jason n-o atinsese şi nici nu-i vorbise, iar acum, nici ea nu mai ştia cum să reaprindă focul din cenuşă.

— Ce e? îl întrebă, văzându-l c-o priveşte fix.

Merse până la ea, dezechilibrat, frustrat de reţinerea lui şi de reacţia ei; îşi ridică mâna s-o mângâie, dar gestul lui se opri la jumătate, undeva în aer, văzând-o că-l studiază cu ochi reci.

— Te-ai răzgândit?

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta.

— Niciodată, răspunse el strângându-i braţul. Dar dacă vrei, plec.

— M-ai speriat.

— M-am speriat şi pe mine.

Diana lăsă ca sărutul lui tandru şi delicat să-i

pătrundă adânc în suflet; închise ochii şi primi cu toate simţurile bucuria de a-l avea alături. Aproape că-l pierduse – un răspuns greşit sau cea mai mică ezitare, şi el ar fi plecat.

În încăperea caldă şi tăcută, universul ei explodă în mii de fărâme de lumină şi senzaţii.

— Spune-mi ce-ţi place.

— Totul. Fiecare atingere a ta e magică.

— Nu, nu încă, iubito.

— Ba da, acum.

Rugămintea ei deveni ordin, iar cuceritorul se transformă în învins, cedând supremaţiei feminităţii născute din forţa lui.

— Diana, murmură el, îngrozit de cum îşi pierduse controlul, în desperarea de a o simţi cât mai aproape. Diana, e totul în regulă?

— Hmm.

— Diana, spune ceva.

— N-am suficientă energie.

— Ţi-am făcut vreun rău?

— Rău? Am făcut dragoste. A fost superb.

Râsul ei gutural îl purtă undeva demult în timp: n-avea mai mult de şapte ani şi, în drum spre antrenament, se oprise la marginea unui teren de joacă, atras de râsetele şi ţipetele câtorva copii pe care-i cunoştea din vedere, dar cu care n-avusese niciodată timp să se joace. Rămăsese pe loc, cu patinele în mână, cu privirea fixată asupra a două fetiţe – una blondă şi cealaltă brunetă – atât de fericite, zâmbind ştirb şi cu ochii plini de soare, încât se simţise îngrozitor de singur. Întârziase la antrenament şi trebuise să facă ore suplimentare ca pedeapsă, dar pedeapsa mult mai mare pe care o resimţise atunci fusese tocmai acea povară a singurătăţii pe care era condamnat s-o ducă.

Diana îi mângâie faţa pe expresia căreia citi brusc tristeţea.

— Ce e?

— Nimic; o amintire. atâta tot.

— Nu vrei să-mi spui şi mie?

— Nu. O poveste veche, tipică pentru cei de categoria noastră. Toată viaţa s-a redus la truda antrenamentelor. Preţul plătit a fost mare. Mă-ntreb câteodată ce-am pierdut.

— Mult, dar ai şi câştigat mult. A existat o compensaţie, nu-i aşa?

— Aşa credeam, dar acum nu mai sunt sigur. Mă uit în jurul meu şi văd bărbaţi de vârsta mea care au un cămin şi o familie, pe când eu mă trezesc singur şi adesea dorm singur, pentru că-mi doresc mai mult decât o femeie frumoasă de-al cărei nume, însă, abia îmi amintesc în timp ce sunt cu ea în pat. Şi totuşi, ce-aş avea eu de oferit unei femei şi unei relaţii profunde? Am călătorit în toată lumea şi aş putea să-ţi spun cum arată patinoarul sau sala de sport din fiecare oraş principal. Pot să-ţi reproduc instrucţiunile pentru acţionare în caz de urgenţă destinate pasagerilor curselor aeriene, în aproape orice limbă, deşi eu nu ştiu decât engleza şi franceza. Ceea ce nu pot să-ţi spun este ce cumpără oamenii de la piaţă, cum gândesc şi ce simt. Am făcut o mică avere pentru c-am fost un „tehnician strălucit”, dar ce ştiu despre oameni?

— Învеţi acum. Îl crezuse extrem de sigur în universul lui pustiu unde strategia şi solul cu oameni în loc de pioni erau singura modalitate de existenţă pe care şi-o dorea, dar nu ştiuse că şi el simţea aceeaşi pierdere a binelui pe care ea se străduia s-o definească la optsprezece ani. Când se retrăsese din activitatea competiţională, numai părinţii ei, Nicky şi Maggie, o înţeleseseră.

— Crezi? Privesc în ochii tăi şi văd mai multă pasiune decât mi-am închipuit că există. Mă faci să mă sperii pur şi simplu de ceea ce simt. Nici nu pot face faţă, dar nici nu mă mai pot întoarce de unde am plecat, deşi aş vrea. Pe de altă parte, îmi doresc îngrozitor de mult să mă apropii de tine, să pot simţi şi eu acea bogăţie de trăiri în care te învălui ca într-o pelerină. E atât de simplu cu tine. Cum de se poate întâmpla aşa ceva între noi doi? Tocmai între noi doi: eu sunt Polul Nord, iar tu eşti tropicul – e imposibil.

— Eşti atât de pesimist. Nu credeam că un om atât de

hotărât ca tine ar putea fi oprit de ceva – poate doar de moarte, dacă-şi doreşte un lucru foarte mult.

— Nu ştiu ce vreau. Ar trebui să mă gândesc la complex zi şi noapte. Aşa sunt învăţat; nimic n-ar trebui să-mi stea în cale şi să conteze.

— Dar contează şi altceva.

— Da.

— E chiar atât de îngrozitor să ai mai multe puncte de interes? Acesta e principiul pe care funcţionează toată lumea. Te-ai putea schimba, doar nu eşti chiar atât de bătrân, spuse ea râzând, mai încrezătoare ca niciodată.

În aceste câteva minute Jason arătase o pasiune nebănuită. Sigur, era nevoie de mai mult, pentru că altfel, într-o bună zi, dorinţa avea să se stingă, ceea ce însemna că ea urma să fie din nou singură. De data aceasta, însă, va rămâne cu amintiri pe care probabil niciun alt bărbat nu i le-ar lăsa. Jason era total nepotrivit pentru ea: era dur, iar ea era plină de gingăşie, se retrăgea în sine şi se ascundea, pe când ea trecea prin viaţă cu inima deschisă, el nu credea în angajamente, iar ea aproape că nu putea ţări fără. Şi totuşi îl iubea – o dragoste fără nicio raţiune, nesănătoasă şi, fir-ar să fie, lipsită de orice înţelepciune.

— Cum să mă schimb? Nici nu ştiu ce-aş vrea în afară de acel complex. În fiecare clipă, am ştiut exact care-mi va fi următorul pas pentru a-mi atinge scopul. Acum, constat că nu ştiu ce vreau, ce-mi trebuie, ce sunt. Ştii ceva? E pentru prima dată în viaţă când, stând în pat lângă cineva atât de minunat ca tine, irosesc clipe preţioase discutând despre viitorul meu. Am ceva mult mai bun de făcut.

Diana încercă să protesteze, apoi se răzgândi. Jason o lăsase deja să zărească în interiorul fiinţei lui mai mult decât ar fi sperat ea. Probabil că-i fusese foarte greu să fie atât de sincer, el care n-avea încredere în oameni. Era timpul să se reîntoarcă pe acel tărâm de plăcere şi pasiune unde nu existau întrebări, ci numai răspunsuri şi confirmări.

Capitolul 10

Diana mergea spre biroul lui Nicky, când încă înainte

de-a ajunge la uşă, îl auzi pe Jason certându-se la telefon. Se opri, ca să nu-l întrerupă, amuzându-se în linişte de înjurătura pe care acesta o lăsă să-i scape. În ultimele şase săptămâni, nu mai rămăsese nimic din faţada de gheaţă în spatele căreia Jason se obişnuise să se ascundă; începuse să se exteriorizeze cu uşurinţă şi pasiunea cu care făcea dragoste cu ea era nestinsă.

Patinau împreună în fiecare noapte şi nici ea nu-şi închipuise că va găsi atât de mult timp în programul ei aglomerat, pe care să-l petreacă alături de Jason. Ceva se schimbase şi în viaţa ei şi parcă niciodată munca nu-i adusese atâtea satisfacţii.

Pippa dispăruse la fel de rapid cum venise, nu înainte însă de a-i şopti Dianei că va reveni imediat dacă Jason va începe să creeze iar probleme.

— De ce naiba nu intri în birou? întrebă Jason ridicând-o în braţe şi sărutând-o. Impresarul mă înnebuneşte. I-am spus despre ideea ta cu spectacolul în scop de binefacere şi i-a plăcut foarte mult. De două zile caută tineri talentaţi.

Acum, când Diana renunţase la hotărârea ei de a nu se implica în antrenamentele tinerilor patinatori, nu se gândea decât cum să-l ajute pe Jason să-şi realizeze planul şi cum s-ajute tinerele talente să-şi îndeplinească visul de-a urca pe podiumul olimpic.

— Mă bucur că e de acord. În altă ordine de idei, modul tău de-a mă saluta mi-ar putea crea o dependenţă, deşi cred c-ar trebui să protestez împotriva faptului că sunt ridicată în braţe, ca o păpuşă, ori de câte ori vrei.

— Ştii bine că-ţi place. În plus, ce vină am că eşti atât de mică, încât ai putea încăpea în buzunarul meu. Adevărul este că ador să fac asta. Pune-o pe seama egocentrismului meu de tip macho.

— Pe naiba! N-am mai văzut până acum pe cineva atât de preocupat de cei din jur. Ai mai multă încredere în mine decât am eu însămi.

— Ai cunoscut-o pe Pippa: nu-mi amintesc că această femeie să fi făcut vreodată altceva decât ce-a vrut. Lorelei

are un caracter la fel de puternic. Având exemplul lor, sunt convins că nu există o femeie care să nu reuşească vreodată.

— Nu-mi pari o victimă a sexului slab.

— Asta pentru că ascund lucrul acesta foarte bine. Sunt mort de foame; sper ca restaurantul de care-ai auzit să fie unul bun.

Urcară în maşină şi, învăluit de parfumul Dianei, Jason savură încă şi încă o dată plăcerea de-a se afla lângă ea. De când intrase în viaţa lui, nu se mai simţea singur: exista acum cineva care-l înţelegea în clipele de bucurie, de frustrare, de oboseală.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, curios. Ar fi vrut să ştie totul despre ea, despre gândurile şi sentimentele ei – trecute, prezente şi chiar viitoare, dacă ar fi fost posibil.

— La schimbarea pe care ai adus-o în viaţa mea.

— Asta e valabil mai mult pentru mine.

— Poate. În orice caz, tu m-ai făcut să-mi dau seama c-am procedat cu laşitate lăsând acea perioadă să-mi întunece viaţa.

— Din păcate, încă mai sunt astfel de oameni, răspunse el gândindu-se la ceea ce Diana îi povestise despre duritatea acelui antrenor pentru a cărui vanitate nu exista decât glorie cu orice preţ. Totuşi, nu sunt mulţi şi, de obicei, se aude când un antrenor ajunge să folosească metode aproape inumane. Totuşi, nu înţeleg ceva. De ce nu te-ai dus la un alt antrenor în loc să te retragi?

— M-am gândit să fac asta, dar conjunctura nu mi-a permis. Unul din factorii acelei conjuncturi fiind şi faptul c-am fost mult prea bolnavă pentru a încerca. În cele din urmă, am hotărât că nu îmi mai face plăcere să patinez; n-am mai vrut să particip la competiţii.

Tot ce spusese era adevărat, cu excepţia unui amănunt de care nu amintise. Îşi dăduse cuvântul în faţa acelui oficial din partea Comitetului Olimpic că va păstra tăcerea, apărând astfel în singurul mod pe care-l avea la îndemână sportul ei şi pe tinerii care urmau să-l practice, plini de încredere. Ar fi putut să-i împărtăşească lui Jason

secretul ei, dar nu-şi putea încălca promisiunea.

— Ai fi putut să faci o pauză, poate chiar să apelezi la un psiholog.

— Da, aş fi putut. dar n-am făcut-o.

După tonul ei, se vedea că vrea să încheie subiectul. Jason îi respectă dorinţa de-a rămâne în faţa acelei uşi închise despre trecutul ei, deşi simţea şi-l durea că rămăsese ceva nespus.

— Acum ai mai patina în faţa publicului?

Diana se gândi la această posibilitate, deşi prima reacţie era instinctiv de protest vehement. Evita de ani de zile apariţiile în public. Ar mai fi oare posibil să apară pe ring şi să evolueze cu plăcerea şi bucuria pe care le simţise cândva?

— Gândul acesta nu mă mai sperie atât de rău ca înainte, dar trebuie să recunosc că nici n-aş face-o cu plăcere. Nu pot să-ţi explic cât de greu mi-a fost în acei doi ani: omul acela m-a făcut să mă îndoiesc de modul cum patinam, de talentul, de măiestria mea, de mine însămi. Nimic nu era destul de bun. Mi-a repetat aceasta zi de zi până când, la un moment dat, n-am mai putut suporta. Pur şi simplu am fost ca paralizată. Stăteam pe gheaţă, uitându-mă fix în ochii celor câţiva prieteni şi membri ai familiei care asistau; am început să transpir şi să tremur până când abia m-am mai putut ţine pe picioare. A-nceput muzica, dar nu mi-am adus aminte prima mişcare. A trebuit să m-ajute tata să ies de pe ring. Mi-a luat mult timp s-ajung să mai pot patina pentru plăcerea mea. Avu un frison retrăind acele clipe, dar încercă să zâmbească, de dragul lui Jason. Sincer, îmi place mult ceea ce fac: îmi dă libertatea de a-mi exprima talentul, fără a fi nevoită s-apar în lumina rampei.

Privirea lui Jason deveni şi mai sumbră. Credea c-a-nţeles preţul plătit de Diana, dar acum îşi dădea seama că sacrificiul ei fusese mult mai mare decât îşi închipuise.

— De ce mă-ntrebi?

— Aşa, fără motiv.

— Spune-mi.

— N-o să-ţi placă.

— Nu se ştie.

— Voiam să te rog să patinezi cu mine în cadrul spectacolului de binefacere.

— Aş spune „nu”, răspunse ea cu ochii măriţi de surprindere, apoi devenind lipsiţi de orice expresie, ca după un şoc, deşi ar fi putut anticipa cu uşurinţă propunerea lui. Nu e prima dată când discutăm despre retragerea mea. După tot ce ţi-am spus, trebuia să-ţi dai seama că voi refuza. Sau a fost o altă manevră?

— Da, presupun că merit această lovitură. Îl durea îngrozitor că ea încă-l mai putea bănui de încercarea de a o manipula, după tot ce trăiseră împreună. Speram însă că m-ai iertat acum, după ce-am devenit atât de apropiaţi.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie; ştim amândoi c-aş fi încercat să fac asta la început, dar în niciun caz acum – pentru nimic în lume.

— Te cred.

— Mulţumesc. Nu vei regreta c-ai avut încredere în mine. Se aplecă şi o sărută, iar răspunsul ei veni imediat, la fel de pasional, fără să-i pese nicio clipă că erau în mijlocul străzii.

Jason depărtă receptorul de ureche, dar vocea impresarului său se auzea chiar şi de la distanţă:

— Am verificat, cu totul întâmplător, trecutul prietenei tale

— Este renumită nu numai pentru exerciţiile pe care le compune, dar şi pentru tapajul care s-a făcut în momentul retragerii sale, după cum presupun că ştii. Frank ezită puţin, aşteptând ca Jason să dea o explicaţie; acesta însă îl cunoştea destul de bine pentru a şti cum să-i dejoace planurile, aşa că tăcu în continuare. Of, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu vei înghiţi momeala.

— Da, ar fi trebuit.

— De ce n-o înscrii pentru acest spectacol? Numele ei înseamnă o publicitate fantastică. Oricum, nimeni n-a crezut povestea spusă atunci, şi-anume că vrea să trăiască

o viaţă normală. Nu, nu se poate; spectatorii stăteau la coadă să-i arunce buchete de orhidee, iar ea a părăsit scena fără a-ntoarce măcar o singură dată capul. Trebuie să existe un dedesubt.

Jason asculta, total insensibil. Dacă până acum îşi spusese de nenumărate ori că scopul scuză mijloacele în afaceri, de data aceasta nu mai putea aplica aceeaşi formulă. îi era imposibil s-o folosească pe Diana, sau să facă uz de ceva ce i-ar provoca suferinţă, pentru a-şi îndeplini visul.

— Nu.

— Cum adică, nu? Eşti nebun? Spectacolele acestea de caritate au devenit o banalitate – îţi trebuie ceva de senzaţie. Stai pe o mină de aur şi n-o exploatezi. Ce-i cu tine? Ştii bine că te-am ajutat când ai vrut să te retragi, deşi mai aveai opt sau nouă ani buni până să faci acest gest. Te-am ferit de reporteri şi am păstrat discreţia. Aşa mă răsplăteşti acum? Am fost de acord să te ajut cu acest complex, dar asta nu-nseamnă că sunt dispus să fac totul fără a primi nimic în schimb. Această femeie e cauza? La naiba, am s-o întreb chiar pe ea.

— Încetează. Viaţa mea personală nu te interesează. N-avem nevoie de Diana Diamond. Ai deja o listă cu nume sonore – mulţumeşte-te cu atât.

— Pe naiba! Am nevoie de ceva senzaţional.

— Atunci, găseşte acel ceva senzaţional în altă parte.

— Bine! Eşti un prost, Starke! Credeam c-ai învăţat ceva de la mine, dar m-am înşelat. După care, închise imediat telefonul.

Jason rămase tulburat, privind în gol. Parcă nimic nu mai era clar în viaţa lui; apăreau tot felul de probleme şi capcane acolo unde n-ar fi trebuit să existe niciuna. De ce-i luase apărarea Dianei? Doar avea nevoie de ajutorul ei. În această privinţa, Frank avusese dreptate. Diana semnase un contract cu o clauză care-i permitea lui să se folosească de ea sau de numele ei pentru publicitatea centrului, aşa că avea un angajament faţă de el şi de centru. Ar fi putut s-o oblige s-apară în spectacol. Se uită la telefon, apoi îşi

mută privirea, fiindu-i cu neputinţă să uite expresia de pe chipul ei când o-ntrebase dacă mai vrea s-apară în faţa publicului. Categoric, nu-i putea face aşa ceva. Intrase în rolul cavalerului protector şi nici măcar nu ştia de ce. Ridică din umeri iritat, constatând că emoţiile pe care-şi dorise atât de mult să le simtă, erau mai mult o povară decât un ajutor.

Diana aruncă la gunoi foaia de hârtie pe care abia începuse să compună un program. De ce o obsedau cuvintele lui Jason? Ştia cât de importante erau planurile lui şi, desigur, voia să obţină un câştig cât mai mare. Dar, de ce trebuia ea să revină asupra acelei hotărâri luate cu mult timp în urmă? Ce era atât de îngrozitor în faptul că nu mai putea să patineze în faţa publicului? De ce n-avea dreptul să-şi trăiască viaţa aşa cum voia? Nu renunţase la patinaj, nu devenise o nevropată. găsise pur şi simplu o modalitate de a-şi folosi talentul fără a-şi face rău sie însăşi. Avea un sentiment apăsător, de vinovăţie şi impresia grozav de supărătoare că e ceva în neregulă. Jason nu spusese că nu-i înţelegea poziţia adoptată, dar privirea lui lăsase să se înţeleagă exact contrariul. Acest gând o enervă; cât ştia el? Era ca şi cum privea fix dragostea şi nu era capabil s-o vadă, tot aşa cum un orb n-ar fi fost în stare să distingă lumina unei lumânări în întunericul său. Sună brusc telefonul, întrerupându-i firul gândurilor.

— Doamnă Diana Diamond, sunt Frank Nelson – impresarul lui Jason. Poate că l-aţi auzit vorbind de mine.

— Ştiu că faceţi reclama pentru complex şi pentru spectacolul de binefacere.

— Mă bucur că v-a spus măcar atât. Ştiţi, eu şi Jason am discutat de multe ori şi, în mod firesc, a apărut şi numele dumneavoastră. Trebuie să spun c-am fost impresionat nu numai de poziţia actuală pe care o aveţi în lumea patinajului, dar şi de cariera dumneavoastră din trecut.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Diana, simţind brusc o încordare la auzul numelui lui Jason; dar nu, el nu putea

să-i însceneze aşa ceva, doar îi promisese.

— Nu fiţi modestă, doamnă Diamond. Îmi place să spun întotdeauna lucrurilor pe nume. Cei de talia dumneavoastră au dreptul să-şi recunoască realizările. Aţi muncit mult pentru a ajunge în vârf.

— Aş dori să treceţi la subiect.

— Bine. Am pe birou un cec completat pe numele dumneavoastră; este o virgulă urmată de trei zerouri, iar cele două spaţii din faţa virgulei sunt necompletate. Completaţi dumneavoastră cifra dorită pentru a evolua în cadrul spectacolului. Alegeţi muzica şi noi vom achita nota de plată pentru orice vă trebuie.

— E o nebunie. Jason ştie?

— Ştie că doream să vorbesc cu dumneavoastră şi, desigur, ştie că în contract este inclusă clauza care-i dă dreptul să se folosească de dumneavoastră. Este o clauză standard şi sunt convins că avocatul dumneavoastră v-a informat în legătură cu ea.

Într-adevăr, Diana îşi amintea de acel paragraf, dar când îl discutase cu Jason, acesta o asigurase că nu intenţiona nimic altceva decât să-i facă publicitate pentru profesia ei. Aşadar, o minţise. Gustul trădării era îngrozitor.

— Şi cine semnează cecul?

— Nu pot spune.

— Atunci nici eu nu pot accepta, răspunse ea închizând telefonul, cu ochii plini de lacrimi. Avusese încredere în Jason, îi spusese despre ea lucruri pe care nu le mai spusese nimănui vreodată, iar el o trădase, folosindu-se de arma care, în mod garantat, o rănea cel mai mult. „Am fost o proastă!” ţipă ea printre lacrimi, „o proastă şi o idealistă”.

Crezuse că ţine la ea, când de fapt, o minţise. Poate că sentimentele lui nu erau decât iluziile minţii ei, sau, chiar mai rău, escrocherii de-ale lui – el, care nu voia decât să câştige cu orice preţ. Telefonul sună din nou.

— Nu mă interesează câte zerouri puneţi pe acel cec – nu-l vreau, spuse Diana cum ridică receptorul, fiind

sigură că e din nou impresarul.

— Diana, ce s-a întâmplat? întrebă Jason, auzindu-i tremurul vocii; în plus, ceea ce spunea n-avea sens.

— Ce-ţi pasă, şobolan ticălos! Am avut încredere în tine şi tu ţi-ai trimis impresarul ăla scârbos să mă forţeze!

— Nu l-am trimis eu pe Frank, protestă Jason, totuşi prea surprins pentru a fi mai vehement.

Cifre? Zerouri? Ce făcuse Frank? Cum de vorbise Diana cu el? O teamă îngrozitoare îl cuprinse. Fusese victima unei înscenări. Simţea că explodează de furie, dar, înainte de a pedepsi vinovatul, trebuia să vindece mai întâi durerea Dianei.

— Ţi-am spus că nu mă simt în stare să apar în faţa publicului şi totuşi l-ai pus să mă hărţuiască. Poţi să-ţi iei cecul şi să-l arunci în râu!

Diana închise telefonul plângând în hohote. Îşi lăsă capul pe birou, lăsând telefonul să sune lângă urechea ei. În momentul în care se opri, liniştea deveni brusc asurzitoare, insuportabilă. Ascultă cu atenţie. Deodată, simţi nevoia să fugă, să se ascundă. Era sigură că Jason va veni – doar era un învingător şi nu putea accepta o înfrângere. Şi, pentru că încă îl iubea şi credea în planurile lui legate de complexul sportiv, era vulnerabilă. Aşadar, singura soluţie era să se ascundă. Din fericire, maşina ei avea rezervorul plin şi avea un loc de refugiu de care ştiau doar puţini oameni. Acolo va fi în siguranţă, se va putea gândi în linişte şi poate se va vindeca măcar puţin înainte de a se confrunta din nou cu el.

* * *

Jason trânti uşa şi se prăbuşi pe un scaun lângă cămin. O căutase timp de trei ore zadarnic. Abia acum îşi dădea seama cât de puţine lucruri ştia despre ea. Nu-i ştia decât pe Nicky şi pe soţia lui de la care ar fi putut afla unde e Diana şi cum aceştia nu-i putuseră da niciun indiciu, nu-i rămăsese altceva de făcut decât să meargă prin oraş, încercând în desperare s-o găsească prin mulţime. Era de aşteptat să n-o găsească, dar faptul îl înfuriase şi mai mult. Nu putuse lua legătura nici cu Frank

care, după spusele secretarului lui, lipsea din birou, fără să spună nici unde e, nici când se întoarce.

Diana avea toate motivele să n-aibă încredere în el, dar sperase că ajunsese să-l cunoască suficient de bine pentru a-şi da seama că se va ţine de cuvânt. Mai mult, sperase ca Diana să-şi dea seama că ţinea prea mult la ea pentru a mai încerca vreo manipulare, ca la început. Unde greşise?

„De ce nu m-a lăsat să-i explic?" îşi repeta la nesfârşit, incapabil de a găsi un răspuns.

Capitolul 11

Diana se plimba iar pe poteca înzăpezită, aşa cum făcea de patru zile, fără a fi găsit vreun răspuns la ceea ce privea viitorul ei. Nopţile îi erau pline de amintiri şi de singurătate, iar zilele un amalgam de îndoieli, temeri şi furie. Trecutul se lupta cu viitorul, fără ca victoria să fie de vreo parte, nu putea rezolva nimic, nici prin logică, nici prin sentimente. Parc-ar fi fost captivă undeva în timp, aşteptând ceva, fără să ştie bine ce.

Jason bătu la uşa lui Nicky şi intră atât de preocupat, încât nici nu luă în seamă cum arăta noul birou al acestuia.

— Unde e?

— Cine? întrebă Nicky, ridicându-se de la birou şi privindu-l cu precauţie.

— Ştii bine cine, Diana.

— De unde să ştiu?

— Ştii. Tu şi Maggie sunteţi prietenii ei cei mai buni. N-ar dispărea aşa, fără să spună nimănui.

— Nu vreau să mă cert cu tine, dar o voi face dacă trebuie. Ai dreptate, eu şi Maggie ştim unde este, dar nu vrea ca tu să ştii.

— A avut încredere în voi. N-aţi spus nimic.

— Nu era treaba mea.

— În locul tău, n-aş fi procedat aşa.

— De ce?

— Prietenii se protejează între ei.

— Asta numeşti tu prietenie?

— Ceea ce este între noi ne priveşte doar pe noi.

— Cam ciudată declaraţie, având în vedere că se pare c-am pierdut-o.

Jason se prăbuşi pe un scaun, oftând. Îşi dădea seama că nu-i ajuta la nimic să se enerveze. Avea nevoie de ajutor.

— N-am făcut eu asta. Nu eu i-am spus lui Frank s-o abordeze pe Diana în legătură cu spectacolul.

— Nici eu nu credeam că tu eşti autorul, spuse Nicky simţind cum furia se preschimbă într-o adâncă uşurare. Acum, însă nu mai contează. Priveşte.

Jason despături un afiş de pe biroul lui Nicky. Privi lung, cu ochii îngustaţi de mânie, o fotografie recentă a Dianei, alături de numele ei, imediat după al său, pe lista de vedete care urmau să apară în spectacolul în scopuri de binefacere de la Complexul de Patinaj Starke.

— De unde-l ai? Un singur om îl putea trimite, dar cum a reuşit Frank să-l tipărească atât de repede?

— A venit de dimineaţă, prin poştă. Citeşte scrisoarea de însoţire.

— Îl distrug, bucată cu bucată. Nu-i de mirare că s-a ascuns în tot acest timp. N-a ratat niciun mijloc mass-media din ţară.

— Şi-acum, ce vei face? Spectacolul va avea loc în mai puţin de patru săptămâni. Acum e imposibil ca Diana să mai poată refuza – nu numai pentru tine, ci şi pentru ea. A mai trecut prin aşa ceva. Reporterii au hărţuit-o, ca nişte ogari care aleargă un iepure. A trebuit să stea ascunsă, numai că atunci a fost foarte bolnavă – la un pas de moarte.

— Cum adică bolnavă? întrebă Jason paralizat de spaimă. Bănuise întotdeauna că, dincolo de ceea ce povestise Diana, mai era ceva, dar nu ştia ce.

— Credeam că ţi-a spus totul despre aşa-zisa ei retragere. De fapt, cunoscând-o pe Diana, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu.

— Şi eu credeam că mi-a povestit tot. Într-adevăr atitudinea ei nu mi se pare extremă.

— Crede-mă că n-a fost deloc. Avea un antrenor venit

din Europa, recomandat de foarte de sus, începu Nicky să povestească, pe chipul lui aşternându-se umbrele trecutului. Nu era unul din antrenorii lotului olimpic, dar toată lumea se aştepta să capete această calificare cât de curând. Diana era chiar invidiată că lucra cu el. Individul, însă, era de o cruzime fantastică – nu ştia ce-nseamnă odihna sau lauda. A distrus-o pe Diana cu atâtea ore de antrenamente suplimentare şi nu-i găsea decât defecte, iar ea accepta totul supusă. Antrenamentele se desfăşurau aici. Nici mie, nici lui Maggie nu ne plăcea individul. Într-o zi, cu totul întâmplător, am auzit ce comenta în timpul antrenamentului şi am rămas înmărmurit de comportamentul lui. Am aşteptat până au terminat, apoi am luat-o deoparte pe Diana şi am întrebat-o dacă acela era modul în care lucra cu ea. Până la urmă, a recunoscut că da. Nu înţelegeam de ce acceptă situaţia.

— Nu e greu de ghicit: familia ei plătea o avere pentru renumitul antrenor, se apropia preselecţia pentru olimpiadă şi veşnicul „nu există aur fără sacrificiu”.

— Exact. Am încercat totuşi să-i spun că individul era nebun, că mai există şi alţi antrenori buni, că sistemul acela de lucru o va distruge. N-a vrut s-asculte şi-a continuat tot aşa şase luni. Lucra deja cu el de optsprezece luni. Slăbise şi devenise atât de nervoasă, încât ţi-era groază să fii în preajma ei. Într-o bună zi, cu aproximativ două săptămâni înainte de concurs, am găsit-o zăcând pe jos în vestiar. Am dus-o împreună cu Maggie, la cabinetul medical. S-a întâmplat ca doctorul să fie prieten cu acela care consultase patinatorii selecţionaţi pentru Olimpiadă, aşa că şi-a chemat prietenul ca să verifice fişa Dianei. Celălalt doctor a rămas foarte surprins că Diana continua să se mai antreneze din moment ce fusese diagnosticată cu pneumonie şi antrenorul ei fusese anunţat. Numai că ticălosul acela nu-i spusese nimic, riscându-i cu bună ştiinţă sănătatea, poate chiar viaţa.

— Şi ce-ai făcut?

— Am discutat cu părinţii ei. Ceva mai târziu, eu şi tatăl Dianei l-am însoţit pe ticălos la patinoar şi i-am

aranjat puţin mutra.

— De ce nu s-a scris nimic în ziare?

— Ştii bine ce-ar fi însemnat dezvăluirea unei astfel de poveşti, ce repercusiuni ar fi avut pentru întregul concurs. În plus, am mai descoperit şi că individul pariase o sumă mare că Diana va pierde – ea fiind favorită, îţi dai seama câţi bani ar fi câştigat el! Cu toate acestea, povestea era o excepţie şi nu constituia regula în sportul de amatori – doar ştii şi tu. Comitetul Olimpic a venit la Diana la spital, rugând-o să nu facă publice detaliile. Antrenorul a fost imediat expediat, impunându-i-se păstrarea tăcerii pentru a nu-şi pierde libertatea. Tatăl Dianei se gândea să-l dea în judecată pe acest nemernic şi toţi am încercat s-o convingem pe Diana să spună adevărul! înţelegeam poziţia comitetului, dar mi se părea o nedreptate pentru ea. N-a vrut să ne asculte; acolo, pe patul de spital pe care zăcea de parcă era o păpuşă dezmembrată, promise să protejeze Olimpiada şi pe cei care se puneau cu dăruire în slujba acesteia. Niciodată n-am fost atât de furios ca atunci, dar, pe de altă parte, niciodată n-am fost mai mândru de ea. Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să adopt o astfel de poziţie pentru un ideal. A înghiţit toată murdăria presei la adresa ei, fără să scoată un cuvânt de apărare. Dar, toate acestea au costat-o; cred că niciunul din noi, nici Diana nu şi-a dat seama cât de mult, până când a încercat să-şi reia activitatea. A fost ca şi cum toată oroarea acelor doi ani îi distrusese capacitatea de a mai patina în faţa unui public. Familia ei, Maggie şi cu mine ne adunaserăm pentru a asista la un scurt spectacol al ei înainte de reluarea propriu-zisă a antrenamentelor. Muzica începu, dar Diana rămase paralizată. Nu cred că voi putea uita vreodată privirea ei îngrozită. A început să tremure şi tatăl ei a trebuit s-o scoată de pe ring. De atunci, n-a mai patinat în faţa a mai mult de unul sau doi oameni în care are cu adevărat încredere.

— Şi acum, din cauza mea, se află iar în acel punct fără ieşire.

— Exact.

— Îi voi spune ce s-a întâmplat şi de ce, hotărî Jason – privindu-l pe Nicky în ochi. N-avea de ales, îi promisese Dianei că va fi sincer şi se va ţine de cuvânt, indiferent cât îl va costa.

— Şi?

— După aceea, ea va hotărî.

— Cum adică, va hotărî? Nu există alternativă, trebuie să patineze.

— Pe naiba! Dacă nu vrea, în niciun caz n-o voi forţa – nici eu, nici nimeni altcineva. Voi fi eu ţinta presei de data aceasta

— De când aşteaptă reporterii. şi, slavă Domnului, vor avea ce scrie!

Nicky îl privi lung, uimit. Pentru prima dată de când îl cunoştea, vedea omul de dincolo de aparenţa aceea de gheţar şi ceea ce văzu acolo în adâncul fiinţei lui, îl făcu să se răzgândească în hotărârea de a-l ajuta.

— O găseşti la cabana părinţilor ei, în pădure. Îţi desenz o schiţă. Nu e departe, dar e un loc izolat! În niciun caz Diana nu-mi va mulţumi pentru ceea ce am făcut.

— Eu însă, îţi mulţumesc. Mă bucur că tu şi Maggie îi sunteţi prieteni. Dacă nu mă va lăsa pe mine s-o ajut, cu atât mai multă nevoie va avea de voi.

Diana mergea încet de-a lungul potecii, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi privirea în pământ. Brusc încordată, îşi ridică privirea şi ochii i se măriră de surprindere la vederea maşinii lui Jason parcată în faţa cabanei. Rezemat de capotă, cu braţele încrucişate, Jason o privea.

Rămaseră aşa câteva clipe, ochi în ochi, apoi, nemaiputând să suporte acea tăcere şi dându-şi seama că oricum n-are unde să fugă, Diana veni spre el.

— De ce-ai venit?

— Ca să-ţi explic.

— Crezi că poţi? Ciudat, dar dincolo de şocul la vederea lui, nu simţea nimic.

— Dacă mă laşi.

— De ce-aş face-o?

Cu o mişcare rapidă, Jason o cuprinse de umeri şi-o trase la pieptul lui.

— Aş putea spune că acesta ar fi un motiv suficient.

— Nu, nu e suficient. Şi-atunci, mă-ntreb de ce.

— Pentru că m-ai învăţat că asta nu-i de ajuns. Pentru că mă interesează ceea ce gândeşti atunci când nu-mi pasă ce gândeşte oricine altcineva, inclusiv Pippa şi Lorelei. Pentru că nu vreau să suferi din cauza mea, deşi mă-ndoiesc că voi reuşi. Pentru că nu vreau să afli de la altcineva în afară de mine ce s-a întâmplat. Şi pentru alte o sută de motive. Şi-acum, spune-mi să plec; spune-mi că venirea mea a fost o pierdere de timp; spune-mi că s-a terminat tot ce-am trăit împreună, că n-am însemnat nimic.

— M-ai minţit.

— Nu te-am minţit niciodată.

— Atunci, de unde a avut nemernicul numărul meu de telefon?

— Nu ştiu, pentru că n-am reuşit să dau de el. Dar, cunoscându-l pe Frank, bănuiesc că l-a luat de la cine ştie ce cunoştinţă care avea obligaţii faţă de el – probabil unul din clienţii tăi. Dar asta nu e lucrul cel mai rău pe care l-a făcut, continuă el, scoţând din buzunar afişul pe care i-l dăduse Nicky.

Diana despături încet coala de hârtie, privindu-şi înmărmurită numele tipărit sub cel al lui Jason, în timp ce starea de nelinişte se transformă în groază.

— N-am ştiut nimic, spuse Jason încet. Nicky l-a primit prin poştă de dimineaţă – se pare c-a fost ultimul care l-a primit, după ce a fost distribuit întregii mass-media.

— Nu! strigă ea, abia respirând, pălind la gândul de-a evolua din nou în faţa unui public, de-a fi judecată de ochi necruţători pentru cea mai mică imperfecţiune din exerciţiul ei. Nu pot face aceasta. Va trebui să contramandezi.

— Este ceea ce-ţi doreşti cu adevărat Diana? o strânse în braţe şi de data aceasta, trupul ei nu mai opuse

nicio rezistenţă.

— Da, veni răspunsul imediat. Jason nu mai era trădătorul, ci aliatul de care avea nevoie, umărul pe care să se sprijine în încercarea de-a rezista acelui rău care o distrusese odată.

Jason privea pe deasupra capului ei, în adâncul pădurii. Tânjea cu fiecare fibră s-o ţină aproape de el şi s-o apere de viitorul care-i ameninţa pe amândoi. Ar fi vrut să-i şteargă trecutul şi s-o facă să păşească din nou în faţa unui public fascinat de măiestria ei; ar fi vrut să-i redea bucuria pe care trebuie s-o fi avut când a câştigat prima medalie. Dar nu era Dumnezeu şi nu putea face minuni la comandă. Era un simplu om, un om pe care suferinţa ei îl durea; de-ar fi putut ar fi şters cu lacrimile lui tot răul trecutului. Brusc, ştiu precis ce are de făcut. Motivul pentru care venise iniţial nu era bun – nici pentru el nici pentru ea, nici pentru ceea ce viitorul le putea rezerva. Dincolo de nevoia de-a proteja, pe care o resimţea acut, era ceva mai puternic decât el care-i impunea să rişte nebuneşte.

— Nu pot.

— Adică nu vrei, spuse Diana ridicându-şi capul şi privindu-l drept în ochi, zăpăcită de tonul lui implacabil, ca un verdict.

— Bine, nu vreau, admise el, simţindu-şi inima străpunsă de privirea ei trădată.

— La naiba cu tine! izbucni Diana, smulgându-se din braţele lui. Încă una din intrigile tale! Şi eu care te credeam!

— Problema e serioasă; nu-i vorba de nicio intrigă. Îşi vârî mâinile în buzunare, pentru a fi sigur că nu o ia din nou în braţe – trebuia să rămână calm. De tine este vorbă acum, nu de complex.

— Da, sunt convinsă. se-ntoarse brusc, îndreptându-se spre cabană.

— Chiar să fii convinsă. Fără să încerce s-o oprească, o urmă înăuntru în cabană, trântind uşa în urma lui, ca şi cum ar fi încercat să se izoleze de lumea de-afară. Nu poţi continua să fugi şi să te ascunzi. Ceea ce ţi s-a întâmplat a

fost îngrozitor, dar asta nu înseamnă să-ţi petreci viaţa, ascunzându-te. Nu simţi nici măcar un strop de curiozitate, niciun freamăt? Cândva, voiai să te afli în faţa publicului. Vrei ca acel moment să te domine tot restul vieţii?

— Nu ştii ce spui. Crezi că poţi pur şi simplu să păşeşti pe gheaţă şi să uiţi că publicul există? Nu sunt aşa.

— Nici eu nu mai sunt aşa. Crezi că nu mi-am dat seama de schimbarea produsă în stilul meu de-a patina de când te-am cunoscut? Pentru prima dată în viaţă, mă tem când intru pe ring. Doar am patinat împreună şi ştii despre ce e vorba; ştii ce se-ntâmplă când stilul se schimbă atât de fundamental. Trebuie să fim în stare să ne bazăm pe noi înşine – eu nu mai am acum acest lucru.

Diana scuturã capul, luptând din greu să nu fie afectată de cuvintele lui şi să nu simtă niciun fel de compasiune.

— Nu mă vei convinge aşa.

— Nici nu încerc. Vreau doar să te gândeşti. Te iubesc!

Rămase tot atât de mirat ca şi ea de această declaraţie ce-i scăpase involuntar. Cu o săptămână în urmă, Diana şi-ar fi data viaţa să audă aceste cuvinte. Acum, nu putu spune decât:

— Minţi.

— Nu, nu mint. Asta-mi arată mai mult decât orice ce puţin înseamnă pentru tine ce-a fost între noi. Aproape din prima clipă, am fost sincer cu tine; am încercat să fiu deschis, pentru că ştiam că de asta ai nevoie. Te-am lăsat să pătrunzi în ceea ce am avut mai sfânt şi mai intim, aşa cum n-am mai făcut şi nici nu voi mai face vreodată cu cineva. Te simţi trădată, dar în aceeaşi măsură şi eu. Şi eu am avut încredere în tine, iar tu m-ai crezut capabil să fac un lucru care ţi-ar fi produs suferinţă. Chiar când mi-ai vorbit despre trecutul tău, mi-ai ascuns ceea ce era mai important, deşi ar fi trebuit să ştii că nu te-aş fi trădat. A trebuit să aflu adevărul complet de la Nicky. Încă îţi mai e teamă să te expui. M-ai acuzat că sunt rece şi aveai dreptate, dar, sub o altă formă, nu eşti şi tu la fel? Există

oameni pasionaţi de patinajul artistic, care s-ar simţi onoraţi să te mai vadă evoluând pe gheaţă, dar tu îi frustrezi, frustrându-te în acelaşi timp şi pe tine de această bucurie, din cauza unui nemernic. Atunci erai un copil; acum, eşti femeie matură, gândeşti tot ca un copil. Scoase din buzunar un act pe care i-l întinse. Ţi-am adus un dar. Este ceva de care vei avea nevoie. Vei vedea că nu e un subterfugiu. Presupun că nu mă crezi, dar, oricum, vei avea dovada. Citeşte ultima pagină; s-ar putea să te intereseze mai mult decât crezi.

După care ieşi din cabană, trântind uşa. Diana nu făcu nicio mişcare pentru a-l opri; rămase ţintuită locului, răvăşită de cuvintele, emoţiile, gândurile pe care nu reuşea să le desluşească. Auzi ca prin vis motorul maşinii lui Jason. Nu era necesar să citească ultima pagină a contractului pentru a-şi da seama că Jason îi lăsa libertatea de decizie.

Jason conducea mecanic. Nici acum nu-şi dădea seama ce-l determinase să ia cu el contractul Dianei. Intenţioase să discute cu ea. Nu-şi dădea seama unde şi când se îndrăgostise şi constată că nu era deloc uşor şi plăcut. Dragostea, un sentiment ciudat: un mănunchi de îndoieli, gânduri, poveşti, multă teamă. O dorea atât de mult; ea dădea vieţii lui sens şi pasiune. dar şi confuzie, frustrare, încântare. îl surprindea cu temperamentul ei vulcanic, îl înnebunea cu pasiunea ei, iar dansul ei pe gheaţă era un vis. Era o continuă provocare pentru mintea şi trupul lui; o iubea. N-ar fi trebuit, n-ar fi dorit, dar iată că se întâmplase.

Oare şi ea îl iubea? întrebările de acest gen n-aveau răspuns logic. În lipsa răspunsului, în suflet i se strecură teama de a fi respins. Pentru prima dată în viaţă, acest lucru conta. Instinctiv, căută din nou adăpostul vechilor ziduri de care se-nconjurase cândva. Ce avea de făcut?

Diana privi lung telefonul. Ştia că-i o prostie din partea ei să sune pe acea femeie pe care-o cunoştea atât de puţin, dar care părea să-i fie prietenă şi să deţină cheia raţionamentului lui Jason. Ridică în cele din urmă

receptorul şi formă numărul Pippei:

— Simţeam că vei suna.

— Înseamnă că ştiai mai mult decât mine.

— Presupun că ai o problemă.

— Una mare de tot.

— Povesteşte-mi.

Simţindu-se relaxată pentru prima dată după multe zile, Diana se rezemă de pernele de pe canapea, lăsând povestea să prindă contur în şuvoiul nestăvilit al cuvintelor.

— Îl crezi? întrebă Pippa în cele din urmă, după ce ascultă în linişte până la capăt.

— Vreau să-l cred.

— Asta seamănă a eschivare.

— Bine, cred că n-are nicio legătură cu reclama făcută şi cu telefonul impresarului.

— Bun, ăsta e un pas în direcţia corectă. Crezi că te iubeşte?

Deşi la început împotriva voinţei, Diana se obligă să analizeze în profunzime; în faţa ochilor ei apăru un caleidoscop de situaţii în care Jason încercase să se exprime în moduri total neobişnuite. Un bărbat care voia doar o aventură, indiferent cât de pasională, n-ar fi făcut astfel de eforturi. Dar cum erau sentimentele lui reale şi durabile? Pare că ea n-a fost pentru el decât o noutate, poate fusese luat prin surprindere de acest sentiment inedit pentru el.

— Prostii! exclamă Pippa, făcând-o abia atunci pe Diana să-şi dea seama că vorbise cu voce tare. Nepotul meu nu e un prost. Tocmai pentru că dragostea e un sentiment cu totul nou pentru el, nu crezi că e cu atât mai circumspect şi probabilitatea de-a se înşela mai mică?

— Poate.

— Ştii ce cred? Cred că Jason a avut dreptate: eşti o laşă. N-aş fi crezut aşa ceva. El are curajul să se arate vulnerabil, iar tu fugi ca un copil speriat. Dumnezeule, nu cred că eşti destul de bună pentru nepotul meu.

— Nu e drept să spui aşa ceva.

— Ce e drept? E drept ce ţi s-a întâmplat ţie? Sau ce ţi-a făcut Frank ţie? Sau lui Jason? Gândeşte-te puţin, în timp ce te joci cu vieţile voastre – a ta şi-a lui. Jason spune că te iubeşte. Poţi să-l crezi sau nu, dar hotărăşte-te pentru binele tău şi-al lui.

Cu acest sfat, Pippa închise telefonul.

Diana se ridică, ştiind precis că Pippa are dreptate. Avusese nevoie de acest imbold. Era speriată, dar ştia ce are de făcut. Nu exista altă cale de-a afla adevărul.

Capitolul 12

Jason îşi puse patinele şi se ridică. Patinoarul era gol, aşa cum fusese de la plecarea Dianei. Simţea nevoia să exerseze. Se aşeză în poziţia de începere, aşteptând primele acorduri ale muzicii. Nu minţise când îi spusese Dianei cât de mult resimţea schimbarea lui de tehnică. Muzica începu şi Jason se lansă într-o săritură care cerea atenţie extremă şi-o măiestrie perfectă, nefiind ajutată de elanul unei mişcări anterioare. Era un exerciţiu nou, inspirat de Diana, cât o privise antrenându-se în fiecare noapte.

Diana rămase în întuneric, uimită de dezlănţuirea lui; nu-l văzuse niciodată patinând cu atât de multă forţă. îi urmărea cu teamă şi încântare fiecare săritură, înaintând, inconştient, până la bară.

Terminându-şi exerciţiul, Jason îşi ridică întâmplător privirea şi o văzu. Ar fi fost prea mult să spere că venise pentru el. Era destul că venise, oricum. Merse spre ea, încercând să descifreze un semn pe chipul ei.

— A fost minunat, şopti ea, cercetându-i ochii limpezi, strălucitori, dar nelăsând să se vadă nimic din interior.

— Da. ciudat; diferit de stilul meu, răspunse el ridicând din umeri stingherit.

— E mai bine aşa – are mai multă profunzime. Simţea totuşi zidul dintre ei, ceea ce o înnebunea de durere. Oare regreta declaraţia lui de iubire, sau era circumspect în privinţa ei?

— Poate că da. De ce-ai venit?

Diana scoase contractul din geantă – arma pe care el i-o dăduse pentru a putea hotărî ea însăşi. Nu se aşteptase din partea lui să-şi rişte visul de-o viaţă.

— Să-ţi dau asta. Ai avut dreptate: am tot fugit până acum, dar m-am oprit. Voi participa la spectacol.

Jason îşi stăpâni dorinţa de a o lua în braţe şi a o săruta nebuneşte. îi era teamă; nu voia s-o piardă tocmai acum. Trebuia s-o lase să fie sigură de decizia ei.

— Mă bucur.

— Asta e tot? întrebă Diana, uluită de calmul cu care îi primea vestea.

— Ce vrei să spun? Nu pot să spun că ştiu că aşa va fi cel mai bine pentru tine, pentru că nu sunt sigur de asta. A rămâne blocat în faţa publicului nu este ceva uşor de uitat. Nu pot să spun că nu mă bucur pentru complexul sportiv – sigur că mă bucur.

— Dar în ceea ce te priveşte pe tine?

— Ţi-am spus ce simt, recunoscu el în cele din urmă, studiindu-i chipul, nesigur dacă sclipirea din ochii ei era într-adevăr speranţă, sau doar imaginaţia lui căutând cu desperare un cât de mic indiciu al dragostei ei pentru el.

— Cum poţi fi sigur?

— E ciudat, dar m-aşteptam să spui asta, deşi speram că totuşi n-o vei face. Credeam că eu sunt cel neîncrezător, dar văd că m-ai întrecut cu mult. Am o întrebare şi mai bună: cum să dovedesc că te iubesc? Şi cum dovedeşti că mă iubeşti, dacă mă iubeşti?

— Sigur că da, strigă ea, şocată că nu-şi dăduse seama. N-am vrut, dar când mi-am dat seama, era prea târziu să mă mai opun, aşa c-am început să mă rog să simţi şi tu ceva pentru mine, cât de cât.

— Adică în tot acest timp m-ai iubit şi n-ai spus nimic? întrebă el privind-o lung, parcă incapabil de-a înţelege.

— Cum aş fi putut să-ţi spun? Poate ţi-ai fi închipuit că încerc să obţin ceva de la tine.

— Tot acest timp. Era rândul lui să se simtă trădat. Am avut încredere în tine şi tu nu mi-ai spus asta. Mai

mult, nici nu înţelegi de ce sunt supărat! Credeam că pot conta pe tine

— Ţi-ai dat cuvântul. Am venit spre tine cu sufletul în palmă şi tu mi-ai ascuns atâtea lucruri.

În lumina acuzaţiilor lui pe care nu le putea respinge, faptele ei căpătau o nouă dimensiune. Cuvinte de scuză şi iubire începură să-i tremure pe buze.

— Nu, nu mai vreau. Nu mai pot gândi. Am venit în Denver căutând o modalitate de a nu mai fi un robot. Te-am urmărit, demult, când patinai în competiţii, apoi prin programele compuse de tine şi am văzut acea pasiune la care îmi era imposibil s-ajung. M-am gândit că, stând măcar un timp în preajma ta, îmi pot reveni, mă pot regăsi. Apoi te-am cunoscut şi am început să te doresc atât de mult, încât n-am mai ştiut pentru ce-am venit iniţial. Am dăruit ce-aveam şi-am descoperit că încă mai era de dăruit. Am avut încredere în tine aşa cum n-am avut în nimeni altcineva.

— Eşti nedrept. Amândoi am făcut greşeli, protestă ea, urmându-l pe gheaţă. Aminteşte-ţi de intrigile tale.

— Asta a fost înainte de-a te cunoaşte – o poveste veche, oricum. Privi contractul pe care-l ţinea în mână – ultimul truc, apărarea pe care i-o furnizase pentru viitorul pe care nu i-l putea promite. De ce-a fost atât de imposibil să spui „te iubesc”? Eu am spus-o. Omul de gheaţă s-a topit la picioarele tale şi n-ai scos un cuvânt. Ştii cât de mult mă doare?

— Te iubesc, dar nu puteam să-ţi spun asta pentru a nu face din sentimentele mele o povară şi o închisoare pentru tine. Gândeşte-te, Jason. Ce-ai fi făcut? Când mi-ai dat posibilitatea de a refuza să particip la spectacol, cu preţul visului tău şi-al sentimentelor tale, ţi-am văzut expresia chipului când mi-ai spus în ce m-am transformat. Te-a durut să spui acele lucruri, dar ai făcut-o, din dragoste pentru mine. Este exact ceea ce am făcut şi eu: am ţinut secret ceva ce voiam să strig în gura mare să afle toată lumea. Am aşteptat un semn că ţii la mine, dincolo de pasiunea care ne înlănţuia. Tăcerea mea a avut un preţ –

crezi c-a fost trădare? Minciună? Egoism?

Jason o privi adânc în ochi, citind în ei adevărul.

— Am fost un prost. Îmi închipuiam că sunt stăpân pe viaţa mea când te-am întâlnit – era o infatuare. Mângâindu-i faţa, îi contură buzele deschise într-un zâmbet pe care-l primi ca binecuvântare. Nu ştiu cum poţi să mă iubeşti.

— Tot aşa cum mă iubeşti şi tu pe mine – împotriva oricărei raţiuni. Suntem sortiţi unul altuia, pe ringul patinoarului şi în afara lui: ţi-o voi dovedi, aşa cum m-ai provocat s-o fac.

— Cum? Acum, când era sigur de iubirea ei, nu-i mai păsa ce-i cerea.

— Să patinăm împreună, spuse ea încrezătoare, anticipând deja plăcerea faţă de viitorul pe care-l câştigaseră amândoi. Ştiu că fiecare din noi trebuie să execute un exerciţiu – un fel de rămas-bun faţă de trecut. Dar, ce-ar fi să urăm bun venit viitorului nostru?

— Vorbeşti serios? Mândria pe care o simţea faţă de curajul ei, adăuga dragostei lui o nouă dimensiune. Eşti sigură?

— Foarte sigură, din moment ce-am propus. Ştia acum că încrederea pe care Jason i-o arăta o putea face să învingă teama care o stăpânise atâta timp.

— Şi acum am o întrebare: Vrei să te căsătoreşti cu mine, să-mi fii alături la nevoie şi să pot fi întotdeauna lângă tine?

— Da. Voi împărţi viaţa cu tine din toată inima.

— Cer un angajament pe viaţă.

— Ştiu.

— Începând de astăzi.

— Din clipa aceasta. De fapt, chiar de-aici, dacă n-aş ţine la intimitatea mea.

Jason zâmbi, deodată extrem de bucuros că se lăsase convins de decorator să-i instaleze o canapea masivă în noul birou.

— Iubito, am ceva să-ţi arăt în biroul meu unde vom încuia uşa şi vom scoate telefonul din priză, spuse el luând-

o deja în braţe.

— Îmi place modul cum gândeşti, spuse ea cu braţele strânse în jurul gâtului lui. Acum, îl avea pe Jason, nu-şi mai dorea nimic altceva.

— Mi-a fost atât de teamă că te-am pierdut!

— Şi mie, dar ne-am regăsit şi asta e tot ce contează acum.

Unul lângă celălalt, Jason şi Diana urmăreau penultimul număr din program. Publicul era mai numeros decât crezuseră şi nu mai erau decât locuri în picioare. Ultimele săptămâni fuseseră extrem de agitate; presa îi înnebunise cu întrebări despre complexul sportiv şi despre revenirea Dianei în faţa publicului.

Jason aruncă o privire spre Diana care urmărea concentrată patinatorul care evolua. Fiecare zi alături de ea era o revelaţie.

— Ai emoţii, iubito?

— Nu.

— Mă bucur.

— Doar am exersat atât de mult împreună.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Cred că nu numai mie.

Muzica încetă şi aplauzele făcură imposibilă continuarea discuţiei; oricum, nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Se făcu linişte şi prezentatorul o anunţă pe Diana, în aplauzele tumultuoase ale publicului.

Zâmbetul ei strălucea de încredere şi iubire. Se făcu linişte deplină şi lumina reflectorului se concentră asupra siluetei Dianei. În acordurile aproape nepământeşti ale flautului, braţele ei începură să freamăte ca nişte fâlfâiri de aripi; în piruete şi sărituri, Diana desena pe gheaţă filigranul zborului păsării pe care o simboliza.

Jason privea, potrivindu-şi răsuflarea cu a ei, încordându-şi şi relaxându-şi muşchii în ritmul impus de mişcările ei. Dansul ei pe gheaţă era pur şi simplu magie. O văzuse de multe ori patinând, dar parcă niciodată aşa. Pesemne că şi publicul simţea ce lucru extraordinar se

întâmpla sub privirile lui şi urmărea în cea mai desăvârşită linişte acea minune de graţie şi perfecţiune. Când Diana ateriză impecabil după un salt spectaculos, publicul intră pur şi simplu în delir. Luminile se aprinseră şi florile acoperiră luciul gheţii, în semn de umil omagiu pentru încântarea pe care o adusese fiecărei inimi. Diana ridică o orhidee, o sărută şi o strecură în mâna lui Jason care se pregătea să-i urmeze în spectacol. La rândul său, Jason sărută floarea şi şi-o prinse în rever. Succesul lui a fost la fel de răsunător ca al Dianei. Fără a putea opri bisurile spectatorilor, prezentatorul anunţă două surprize care veneau să se adauge acelei seri strălucitoare: Diana şi Jason vor patina împreună, iar la sfârşitul lunii aveau să devină parteneri nu numai pe gheaţă, ci şi în viaţa de zi cu zi – se anunţa astfel căsătoria lor.

— Ar fi trebuit să mă previi în legătură cu acest anunţ public, şopti Diana, aşteptând în cercul strâns al braţelor lui ca muzica să înceapă.

— Şi să stric momentul? În niciun caz! Reuşi s-o sărute repede, înainte ca muzica să înceapă şi lumina reflectoarelor să le contureze siluetele.

Public, ziarişti, critici, toţi priveau hipnotizaţi acel spectacol unic: dansul lor pe gheaţă era însăşi iubire stilizată până la esenţă.

Nicio femeie nu părăsi sala fără să fi plâns şi niciun bărbat fără a-l invidia pe Jason pentru Diana lui.

Sfârşit